De ce harul schimbă totul

Chuck Smith

Conținut

O relatie de dragoste cu Dumnezeu

1. Iertat!

2. Uşa niciodată nu este închisă

3. Fără preferați în Împărăție

4. Un portret al harului

5. Câte un pas pe rând

6. Grădină, nu fabrică

7. Crezând în binecuvântări

8. Lupta începe

9. Liberi cu-adevărat!

10. Nu se vor destrăbăla?

11.Capcanele trupesti şi minele de teren

12. Totul sau nimic

13. Membri ai roialității

14. Singura noastră responsabilitate

O Relație de Dragoste cu Dumnezeu

Ai cugetat vre-odată la semnificația frazei simple, „Dumnezeu te iubeşte”? Ea poate întruchipa cel mai adevărat adevăr pe care cineva ar putea sa îl înțeleagă: că Dumnzeu ne-a chemat într-o relație de dragoste cu El Însuşi. Partea noastră este pur şi simplu să ne încredem şi să credem în grija şi compasiunea profundă pe care Dumnezeu o extinde către noi gratis.

Cât de frumos este să experimentezi libertatea şi bucuria unei relații de dragoste cu Dumnezeu! Totuşi cât de trist este ca există atât de mulți care insistă să raporteze lui Dumnezeu într-un mod legalistic. Neprihănirea lor este bazată pe ceea ce pot face ei pentru Donmul in loc pe ceea ce deja El a făcut pentru ei. Ei poartă o lista imensă cu „e voie şi nu ai voie” pentru ai ține pe ei legați de Dumnezeu.

Nu sunt străin față de acest fel deprimant de neprihănire negativă. Pe când creşteam, mă consideram unul dintre cei mai evlavioşi copii din cauza a ceea ce *nu făceam*. Nu am fumat. Nu am dansat. Nu am mers la spectacole. Am fost învățat că aceste lucruri erau total păcătoase. Deci nu numai că am evitat acele lucruri, deasemenea credeam că eram mult mai neprihănit decât prietenii mei mai slabi care tolerau aceste lucruri. Credeam că eram mult mai sfânt decât copilul predicatorului, care era cunoscut că lua mucuri vechi de țigări şi le fuma pe furiş. Eram deasupra tuturor acelor lucruri şi eram sigur că Dumnezeu a observat acest lucru.

Totuşi, aveam o mare problemă. Chiar dacă nu am mers la spectacole, tânjeam să văd Albă ca Zăpada, aşa că mă simțeam condamnat. Eram mântuit din nou in fiecare duminică seara şi îi promiteam lui Dumnezeu că săptămâna viitoare urma să fie diferită. Eram norocos daca relația mea cu El rezista pâna luni dimineața la micul dejun.

Deoarece neprihănirea mea era o chestiune de putere de voință şi efort, relația mea cu Dumnezeu a devenit o uriaşă încordare. În fiecare vară participam la tabara de tineret a bisericii. În ultima seara făceam un foc de tabără şi ne adunam în jurul lui pentru a cânta imnuri ca, „Te voi urma, Domnul meu.” În timpul acestui timp emoțional ni se cerea să scriem pe o hârtie ori o zona a vieții noastre pe care doream ca Dumnzeu să o schimbe ori un angajament pe care doream să îl facem. Fiecare dintre noi atunci lua un con de brad in care ne puneam hârtia cu angajamentul nostru si îl aruncam în foc. Pe măsura ce imi priveam conul cum arde, lacrimile imi curgeau pe obraji. Îi spuneam lui Dumnezeu că doream ca viața mea să fie arsă de dragostea Sa şi ca doream să mă predau complet slujirii Lui.

Când părăseam focul de tabără ne îndreptam către o măsuță pe care liderii taberei asezaseră un teanc de cartonaşe pe care scria, „Promit că, prin harul lui Dumnezeu, anul viitor nu voi intra niciodată într-o sală de

teatru, nu voi fuma niciodată o ţigară, nu voi bea nici-o băutură alcoolică, nu voi flolosi deloc limbaj murdar, şi nu voi participa la nici un dans." Noi semnam aceste cartonaşe cu angajamente şi le purtam cu noi în porofele în tot timpul anului.

Eram atent să mă ţin de toate angajamentele mele- dar deasemenea am sfârşit într-o relaţie uscata şi legalistică cu Dumnezeu. Aveam foarte puţină bucurie în umblarea mea cu Hristos deoarece eram legat de Dumnezeu printr-un contract. Nu puteam să-mi calc întelegerea, doar nu am semnat-o eu şi am pus data, şi nu o purtam cu mine în buzunarul de la spate? Nu, m-am angajat să păzesc angajamentul şi cu tărie credeam că Dumnezeu îmi datora ceva pentru eforturile mele. Dumnezeu *trebuia* să fie bun cu mine... cel puţin, mai bun cu mine decât era cu cei ce nu şi-au urmat angajamentul.

Imaginaţi-vă şocul meu când prietenii mei, care nu erau nici pe departe la fel de neprihăniţi ca şi mine, au câştigat concursul când încercam să ghicim câte jeleuri erau într-un borcan! M-am mâniat şi am întrebat, „Doamne, de ce nu m-ai binecuvântat pe mine? Tu *şti* că meritam să câştig mai mult decât ei." Cu cât mai mult mă gândeam la acest lucru, cu atât mai confuz deveneam. Iată, eu imi păzeam limitele înţelegerii noastre, şi totuşi Dumnezeu părea că nu acorda atenţie deloc. În mod constant mă simţeam lăsat de o parte.

Din când în când, desigur, eram sincer cu mine însumi şi începeam să văd că nu eram nici pe departe neprihănit pe cât imi plăcea să cred că sunt. Ştiam că atitudinea mea mereu nu era ceea care trebuia să fie. Au existat momente când ştiam că ca am ieşit complet din voia lui Dumnezeu pentru viaţa mea. Îmi amintesc o data in liceu că..... în zăpadă. Şase luni după aceea am trăit sub condamnare pentru că mi-am încălcat angajamentul. Adesea renunţam la ideea că Dumnezeu vre-odata ar găsi de cuviiţă să mă binecuvinteze. Aveam multe lucruri pentru care să mă rog, dar ce drept aveam să îi cer ceva când eu l-am dezamăgit atât de mizerabil?

Această grea povară de neprihănire prin fapte am purtat-o în primii mei ani de lucrare de slujire din Tucson, Arizona. Nu mi-a luat mult ca să realizez că trebuia să existe ceva mai mult în lucrare decât ceea ce eu am experimentat, mai mult într-o relaţie cu Dumnezeu decât ceea ce am simţit eu. Pentru a îrăutăţii lucrurile, mă uitam la întâlnirile unor mari evanghelişti ai zilei, atunci când treceau prin statul nostru, şi vedeam corturi ticsite de oameni care erau mântuiţi iar alţii care experimentau ceea ce părea vindecarea miraculoasă.

Tânjeam să văd acel fel de putere evidentă în viaţa şi lucrarea mea. Deaceea am început cu sârguinţă să îl caut pe Dumnezeu prin post şi rugăciune în deşerul Tucson. Porneam singur ca să îl aştept pe Domnul doar cu o sticlă de apă, o Biblie, şi un caiet ca şi companie. Îl imploram pe Dumnezeu pentru binecuvântarea Sa, puterea Sa, şi ungerea Sa în viaţa mea. După o tură de o astfel de disciplină spirituală, îmi făceam un fel de entuziasm, crezând că Dumnezeu este pe punctul să binecuvânteze biserica

noastră pentru că eu am postit şi m-am rugat. Abia aşteptam următorul serviciu să văd ce va face Dumnezeu.

Din nefericire, am devenit atât de slab din cauza postului încât duminica abia puteam sta în picioare în spatele amvonului. Mintea îmi rătăcea atât de mult încât abia puteam să prezint un mesaj coerent. Oamenii adormeau iar eu mă simțeam devastat. Eu aşteptam o extraordinară mişcare a lui Dumnezeu... iar în loc un cor de sforăieli s-a ridicat. Eram frustrat şi mânios şi mă gândeam, *Dar, Doamne, nu ai văzut cum eu am postit şi m-am rugat? Cu siguranță Tu trebuie să binecuvintezi această biserică – şi pe mine deasemenea, între timp*!

Nu înțelegeam pe atunci cp postul meu şi rugăciunea erau încercări de a-L obliga pe Dumnezeu, de a-L forța să facă ceea ce eu doream. Credeam că dacă oamenii ar vedea minuni ca cele descrise în cartea Fptele Apostolilor, ei vor fi convinşi de realitatea lui Isus hristos.

Dar mai târziu am descoperit că un ultim martor pe care noi îl putem oferi lumii este dragostea pe care o avem unii pentru alții, o dragoste care curge chiar din inima lui Însuşi Dumnezeu. Conformarea regulilor şi regulamentelor pur şi simplu nu poate produce acest fel de relație în dragoste. Putem încerca să impunem legea în relațiile noastre, dar dragostea lui Dumnezeu este singura cale prin care să câştigi stabilitatea şi siguranța după care tânjim. Biblia ne spune că acea dragoste este împlinirea legii. De fapt, când a fost întrebat care este cea mai amre poruncă, Isus a răspuns că era aceea de a iubi pe Domnul cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea, şi să iubim pe aproapele nostru ca pe noi înşine. Iubirea, nu legea, este cheia relației noastre cu Dumnezeu şi relației noastre unul cu celălalt.

Dumnezeu vrea ca noi să experimentăm frumusețea de a fi atraşi la El printr-o coardă mult mai puternică decât obligația şi vina legii. Daca am fi înca legați de Dumnezeu printr-o listă de reguli, curând ne-am trezi tăind câte puțin şi luptând împotriva restricțiilor. Există o uriaşă diferență între legătura în relație prin bucurie şi dragoste, şi între a fi legat de obligații si vină.

Dumnezeu niciodată nu a intenționat ca oamenii Săi să fie legați de o listă fără sfârşit de presiuni eterne. Nu-i este plăcut lui Dumnezeu să audă geamăt şi plângeri, „Ce aiurea! Trebuie să merg din nou la biserică când sunt o sută alte lucruri pe care le-aş face mai degrabă. Dar dacă nu mă duc, Dumnezeu nu mă va mai iubi iar predicatorul mă va privi cu ochi răi pentru că lipsesc de la predica sa."

Dacă ne găsim lucrând sub aceste atitudini împovărătoare, ele sun un indicator sigur că nu operăm într-o relație de dragoste cu Dumnezeu, ci mai degrabă am căzut în legalism. Cu siguranță Dumnezeu doreşte lucruri mai bune pentru noi decât o existență lipsită de dragoste.

Dumnezeu niciodată nu a făcut un contract lung care zice, „Trăiți după toți termenii mei iar Eu vă voi iubi şi binecuvânta; dar dacă încălcați până şi cea mai mică iotă, totul este nul şi gol iar voi ați ieşit din Împărație!" creştinii nu sunt legați cu vre-un contract greu de Dumnezeu.

Pavel a declarat că singurul lucru care l-a constrans pe el a fost dragoste lui Isus Hristos (2 Corinteni 5:14).

A fost nevoie de ani de lucru răbdătoe a lui Dumnezeu în viața mea inainte ca eu să pot să eliberez de robia neprihănirii de sine. Mulți ani am auzit că alții au primit o binecuvântare extraordinară din cartea Romani. Pentru că căutam o binecuvântare m-am hotărât să patrund în ea. Şi totuşi, oricât am încercat, dar îmi era greu să să mă raprtez ei. Am hotărât să perseverez oricum şi să văd daca aş putea să descopăr ceea ce alții au descoperit să fie atât de obligatoriu.

Într-o zi, pe când studiam această carte minunată, Dumnezeu nu a făcut altceva decât să îmi revoluționeze relația mea cu El. Atunci mi-a descoperit însemnătatea simplului, binecunoscut, dar rar înțeles cuvânt: har. De atunci încoace am întâlnit o asemenea relție liberă şi plină de dragoste cu Dumnezeu încât nu mi-a mai păsat dacă vre-odată aş vedea o minune în lucrarea mea. Am descoperit că deşi eram înclinat să mă împiedec şi să cad, greşelile mele nu mă întorceau de la Dumnezeu. Relația mea cu Hristos a devenit mai puțin un bulgăre de reguli şi legi ci mai mult o călătorie statornică în dragostea Sa minunată.

Imaginați-vă cum m-am simțit când am descoperit adevărul profund, „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?" (Romani 8:31). Mulți ani am lucrat sub înțelegerea greşită că Dumnezeu era împotriva mea. Mi-L imaginam aşteptând ca eu să calc dincolo de linie ca El să poată trimite judecăți drepte care să mă zdrobească. În final am înțeles că Dumnezeu dorea ca eu să mă bucur de pacea dragostei Sale necondiționate, nu de frica care însoțește întotdeauna legalismul. Am început să mă raportey lui Dumnezeu într-un fel total nou.

Am învățat că legea a fost făcută pentru a servi ca un ghid protector pentru oamenii lui Dumnezeu. Ea se restrânge în a funcționa ca un ghid de siguranță pentru al părintelui, intenționat doar pentru bunăstarea copilului. Odată ce descoperim minunea harului lui Dumnezeu, noi nu mai avem nevoie să fim blocați de lege. Noi putem avea acces la viață libri pentru că îl iubim pe Dumnezeu şi nu vrem să facem nimic care să rănească relația de dragoste pe care o avem cu El. Când cunoaştem bucuria părtăşiei cu Dumnezeu, noi nu vom mai dori nici o barieră, nici o piedică între noi.

De fapt, cu cât mai mult experimentăm dragostea lui Dumnezeu, cu atât mai mult El Însuşi devine principala dorință şi atenția vieții noastre. Aspectele legii devin nefolositoare. Ne descoprim tânjind ca să fim pe placul lui Dumnezeu doar pentru că il iubim.

Aceasta este cea mai mare bucurie a vieții mele- să experimentez o veritabilă relație de dragoste cu Dumnezeu. Să sti că El este pentru noi, că El ne iuneşte, este cea mai mare sursă de siguranță pe care ar pute-o cunoaşte vre-o persoană vreodată. Să descopăr harul glorios al lui Dumnezeu a fost unul dintre cele mai importante evenimente din întreaga mea experiență spirituală. Am învățat să mă raportez lui Dumnezeu pe baze în întregime noi: nu pe baza faptelor mele, sau a neprihănirii mele, ci pe baza dragostei lui Dumnezeu pentru mine prin Isus Hristos.

Acesta este harul, şi asta este ceea ce face ca viaţa să merite să fie trăită. De fapt, asta este ceea ce face viaţa – viaţa adevărată, viaţa din belşug, viaţă de împlinire şi satisfăcătoare – posibilă pentru toţi. Pentru că atunci când ochii noştri sunt deschişi faţă de uimitorul adevăr că relaţia noastră cu Dumnezeu nu depinde de pietricelele de joacă ale eforturilor noastre ci de piatra masivă a caracterului său neschimbător şi iubitor, viaţa se deschide înaintea noastră printr-o explozie tehnicoloră de posibilităţi nemaipomenite.

Harul transformă câmpiile pustii şi mohorâte în păşuni bogate şi verzi. Îţi schimbă sarcina ta într-un serviciu entuziasmant şi plin de dragoste. El schimbă lacrima şi vina eforturilor noastre eşuate în triluri eterne şi râsetul plăcerilor oferite liber de la dreapta lui Dumnezeu. *Harul schmbă totul!*

Ai descoperit bucuria profundă a harului viu al lui Dumnezeu? Îţi place să îţi aminteşti că starea noastră cu Dumnezeu depinde nu de eforturile noastre slabe ci de ceea ce braţul Său puternic a făcut pentru noi? Oriunde te-ai afla în călătoria ta spirituală, te invit acum să îţi iei câteva momente ca sa meditezi împreună cu mine la uimitorul har al lui Dumnezeu turnat pentru noi.

Pentru că este adevărat, tu şti: *Harul schimbă totul*!

1
Iertat!

Într-o seară am auzit un discurs al Secretarului de Stat Dr. Henry Kissinger. El spunea adunării că prima sa greşeală este menţionată în autobiografia sa la pagina 1159. El deasemenea a notat că era şi ultima sa greşeală.

Dacă ar trebui să scriu o biografie, prima mea greşeală ar fi probabil găsită la cuvântul înainte al cărţii, dacă nu chiar la cuprinsul cărţii! Nu există nici o cale prin care să încerc să stau înaintea lui Dumnezeu pe baza bunătăţii mele. Nu pentru că sunt un individ depravat moral; ci doar pentru că nu mă aflu deloc pe aproape de a fi destul de bun ca să fiu acceptat înaintea unui Dumnezeu absoşut sfânt.

O Neprihănire Moartă

O cale foarte obişnuită de a încerca să devi neprihănit este prin a defini ce este şi ce nu este neprihănirea, să stabilim un cod, iar apoi să trăim

în conformitate cu acest cod. Există o singură problemă: nimeni nu trăieşte după măsura propriului său cod, aşa că implorăm un număr mare de scuze pentru a explica de ce eşuăm. Cea mai obişnuită este că eşecul nostru nu este chiar vina noastră.

Dacă scap un pahar şi îl sparg, nu pentru că eu sunt necoordonat ci pentru că cineva m-a strigat atunci când nu trebuia. Alții fac prea mult zgomot în cealaltă cameră, aşa că greşeala mea este într-adevăr vina lor. „Priveşte ce m-ai făcut să fac!" spun. „M-ai făcut să fac, aşa că nu-i vina mea." Nici unuia dintre noi nu-i plce să accepte vina.

Această atitudine merge până la Adam. El a dat vina pe Eva pentru eşecul său. „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine," i-a spus lui Dumnezeu, „este vina ei că eu sunt aşa cum sunt" (vezi Genesa 3:12). Proverbele declară, „Este un neam de oameni care se crede curat, şi totuşi, nu este spălat de întinăciunea lui" (Proverbe 30:12).

Dacă crezi că eşti o persoană foarte curată şi totuşi nu eşti spălată de întinăciunea ta, neprihănirea te-a ocolit. Biblia spune, „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi... Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi" (1 Ioan 1:8, 10). Scripturile declară problema noastră clar: „toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu... căci toți au păcătuit şi sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:19,23).

Oricând încecăm să ne stabilim neprihănireanoastrăprin păzirea regulilor, noi suntem forțați să admitem că operăm pe o scară alunecoasă. Întotodeauna voi arăta moral mai bun înaintea mea decât înaintea ta, iar tu întotdeauna îmi vei pîrea moral mai rău mie decât ți se pare ție. Pot privi la viața ta şi pot vedea tot felul de defecte; dar când mă uit la mine, cele câteva defecte pe care le observ nu par aşa de rele.

Chiar neprihănirea pe care o obțin prin ceea ce fac este doar o neprihănire falsă. Biblia declară, „Toți am ajuns ca nişte necurați, şi toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită" (Isaia 64:6).

Dacă relația noastră cu Dumnezeu
depinde de a fi neprihăniți şi buni,
atunci noi
niciodată nu vom reuşi

Este aproape comic să vezi pe unii oameni făcând paradă cârpelor lor. Ei se plimbă în jur cu felul lor țipător de religiozitate „mai sfât decât tine" şi cu un aer hiperspiritual în ceea ce îi priveşte. Ei vorbesc în şoapta pentru că ei cred că sună sfânt şi neprihănit. Îi vedem umflați în neprihănirea lor, expunându-se... iar pe Dumnezeu dând din cap şi spunând, „cârpe murdare".

Daca relația mea cu Dumnezeu depinde de faptul de a fi neprihăniți şi buni, atunci eu niciodată nu voi reuşi. Eu am căzut. Eu sunt lipsit de slava lui Dumnezeu. Cel mai bine mă descurc atunci când am o zi bună, bioritmurile mele sunt potrivite, şi totul merge ine – întradevăr curg. Sunt tare. Chiar sunt cineva. Dar chiar şi în zilele mele cele mai bune Dumnezeu priveşte şi spune, „Cârpe murdare." Cele mai bune eforturi ale mele puri şi simplu nu sunt suficiente.

Faptul că încerc să păzesc legea mă condamnă, pentru că adevărta lege are de-a face cu atitudinile interioare. Pe când lucram sub acest standard de neprihănire de sine am descoperit că aveam resentimente față de anumite lucruri pe care alți oameni le făceau. Am devenit plin de amărăciune. Am realizat că uram anumiți oameni şi eram gelos şi poftem lucrurile pe care ei le aveau. Am observat că am încălcat propriul meu cod şi mi-am distrus relația mea cu Dumnezeu. Nimic nu mai era de făcut decât să încep totul de la început.

Din nefericire, tocmai pe când simțeam că îmi retaoram relația cu Dumnezeu, ceva se întâmpla. Am dt-o în bara şi am căzut din nou. Eram forțat să încerc să mă cațăr de scara faptelor bune încă odată până ajungeam la nivelul unde credeam că în cele din urmă pot să mă raportez lui Dumnezeu. Nici nu ajungeam bine la nivel, că oricum, cineva făcea o mişcare greşită pe autostradă iar eu strigam, „unde ți-ai luat carnetul de conducere, idiotule?" Iar întreg procesul trebuia început din nou de la capăt.

Care este standardul?

Cei ce cred că pot fi acceptați înaintea lui Dumnezeu fără Isus trebuie să li se pună câteva întrebări cruciale. Dacă ei cred că pot ajunge în ceruri prin atingerea unui anumit nivel de bunătate, după ce standard trăiesc ei? Ce le va cere Dumnezeu? Atât de mulți spun, „Simt că de fapt sunt un fel de persoană bună şi că vreau să atau înaintea lui Dumnezeu prin propriul meu merit."

Dar aceşti oameni uită să ia la socoteală că standardele lui Dumnezeu sunt diferite de ale noastre. Isus ne-a arătat cerințele lui Dumnezeu pentru cei ce se chinui să ajungă la ceruri prin puterile lor când a zis, „Voi fiți dar desăvârşiți, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (matei 5:48). Standardul pentru persoana care vrea să fie în regulă înaintea lui Dumnezeu nu este nimic mai prejos decât perfecțiunea absolută – nu doar să încerce din greu, sau să afie sincer, ci păzirea fără greseală a tot ceea ce Dumnezeu a întenționat ca omul să facă. Clar, cei ce cred că pot câştiga viața veşnică prin faptele lor bune au o înțelegere distorsionată a ceea a sfințeniei lui Dumnezeu si a ceea ce înseamnă să fi corect înaintea lui Dumnezeu.

Dacă vom face un standard de conduită neprihănită, atunci trebuie să-l vedem pe cel instaurat de Isus Hristos. Isus este singura persoană care L-a

determinat pe Dumnezeu să spună, „Acesta este Fiul Meu prea iubit, in care ţmi găsesc plăcerea" (Matei 3:17). Ca să te bucuri de părtăşie cu Dumnezeu, noi trebuie să fim la fel de neprihăniţi ca şi Isus. În Ioan 16:8,10 Isus a spus, „Şi când va veni El [care este Duhul Sfânt], va dovedi lumea de vinovată în ceea ce priveşte ... neprihănirea : pentru că Mă duc la Tatăl, şi nu Mă veţi mai vedea.." Înălţarea lui Isus la ceruri a fost mărturia lui Dumnezeu pentru lume despre Fiul Său. Este ca şi cum El ar spune, „Aceasta este neprihănirea pe care o accept în ceruri". Viaţa lui isus este singurul standard de neprihănire. Dacă vreau să fiu acceptat de Dumnezeu, trebuie să fiu la fel de neprihănit ca şi Isus Hristos. Scripturile arată că există un singur fel de neprihănire pe care Dumnezeu o va accepta: chiar neprihănirea lui Însuşi Hristos. Deci, dacă vrem să stăm înaintea lui Dumnezeu bazaţi pe propriile noastre fapte bune, noi trebuie să trăim o viaţă care să se măsoare cu bunătatea pe care o vedem în Isus.

Dar eu am realizat că acest lucru este imposibil. Eu nu pot obţine acel fel de neprihănire. Isus Însuşi a spus, „dar eu vă spun că şi cine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:28). El a spus, „Dar Eu vă spun că orişicine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecăţii" (Matei 5:22). Mai departe El spune, „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc, binecuvântaţi pe cei ce vă bleastămă, rugaţi-vă pentru cei ce se poartă rău vu voi. Dacă te bate cineva peste o falcă, întoarce-i şi pe cealaltă. Dacă îţi ia cineva haina cu sila, nu-l opri sp-ţi ia şi cămaşa. Oricui îţi cere, dă-i; şi celuice-ţi ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi" (Luca 6:27-30). Iar El ne porunceşte nouă, „voi însă iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine şi daţi cu împrumut, fără să nădăjduiţi ceva în schimb" (Luca 6:35).

Cum poate cineva fi neprihănit? Eu ştiu că nu pot. Am căzut în mod mizerabil. Asta înseamnă atunci că trebuie să fiu vrăjmaş faţă de Dumnezeu pentru totdeauna? Nu există nici o modalitate de a mă putea bucura de părtăşie cu Dumnezeu? Trebuie să continui în această goliciune, în acestă frustrare, căutâtnd ceva ce niciodată nu voi putea obţine?

Dacă există vre-o şansă pentru noi ca să fim iertaţi de Dumnezeu, trebuie să existe alte fundamente decât faptele noastre. După cum afirmă Pavel, „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii" (Romani 3:20).

Dacă vre-odată ne vom bucura de părtăşie cu Dumnezeu, acest lucru trebuie să fi fost făcut pe alt fundament decât cel al neprihănirii noastre. Regulile pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru neprihănire sunt mult prea severe ca noi să putem trăi după ele. Noi nu putem să o facem. Singura noastră speranţă este că o altă formă de neprihănire ni s-a pus la dispoziţie, o neprihănire bazată pe un principiu total diferit decât faptele noastre.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu că există un asemenea principiu! El este numit *har*.

Ce este Harul?

Cuvântul de bază al cuvântului *har* este „frumusețe”. În Noul Testament , harul înseamnă „favoarea nelimitată a lui Dumnezeu”. Harul este faptul că Dumnezeu îmi dă ceva mie ce nu pot să obțin de unul singur. Harul este acceptarea mea din partea lui Dumnezeu chiar dacă eu nu o merit, chiar dacă eu nu sunt vrednic de ea.

Biblia ne învață ca eu am primit har pe baza credinței şi încrederii mele în Dumnezeu. Evrei 11:6 afirmă că fără credință este cu neputință să îi fim plăcuți lui Dumnezeu. Noi suntem iertați de către un Dumnezeu sfânt prin simplu fapt că credem în Isus Hristos, în moartea şi învierea Sa pentru noi. Când ene punem încrederea noastră în El, tăblița noastră este curățată.

Nu este posibil ca noi să fim iertați prin a ne supune oricărei legi sau sistem religios. A fost necesar ca Hristos să meargă la cruce pentru ca El să poată instaura bazele prin vare eu mă pot apropia de Dumnezeu.

Când Isus se ruga în grădină, El a spus, „tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi, facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). El spunea, „ dacă e psibil ca omul să fie mântuit prin alte mijloace decât moartea Mea – dacă ei pot fi mântuiți faptul că sunt religioşi, cumva câştigându-şi neprihănirea lor – atunci nu vreau să merg la cruce. Te rog nu Mă pune la acest chin oribil”. Dar nu era posibil, aşa că El s-a dus la cruce, a murit, a fost îngropat şi a înviat. Moartea sa a făcut posibil ca Dumnezeu să îşi extindă harul Său catre tine şi către mine.

Poate că o ilustrare ne va ajuta să clarificăm acest lucru. Îmaginați-vă că sunteți acuzat de o încălcare a legii. Sunteți acuzat că ați încălcat propietatea unui vecin. După cum orice autoritate de apărare ştie, există două căi prin care tu să fi eliberat de acuzații. Vei căuta să dovedeşti că nu ai încălcat propietatea lui, sau vei căuta să dovedeşti că aveai tot dreptul să fi acolo.

Acum aplicați această logică situație noastre spirituale. Dumnezeu ne-a acuzat că suntem păacătoşi – pentru că ne-am răzvrătit împotriva Legii Sale şi a voii Sale. El ne-a acuzat de lipsă de neprihănire.

Cum ne putem apăra de aceste acuzații? Nu putem spune că suntem nevinovați, pentru că suntem vinovați. Cu toții am păcătuit. Nici nu putem spune că aveam dreptul să facem ceea ce am făcut pentru că noi n-am avut un asemenea drept. Acțiunile noastre erau clar greşite. Cum, atunci, poate legea să aibă valoare în dorința noastră de a fi iertați? Răspunsul este că ea nu poate să aibă valoare. Cazul este deschis şi închis. Noi nu aveam dreptul, dar am făcut-o oeicum, şi astfel rămânem vinovați.

Marele Jaf Bancar

Haideți să schimbăm ilustrarea. Să presupunem că am jefuit o bancă de bună voie şi deliberat. Legea mă condamnă pentru că nu pot spune că nu

eu am făcut-o sau să dovedesc că nu am făcut-o. Camera video de filmat m-a prins. Nu pot spune că aveam dreptul să o fac pentru că jaful nu este tâlhăria nu este inclusă în Primul Amendament. Deaceea nu există nici o cale prin care să pot fi iertat prin lege.

În timpul procesului, aş putea încerca să spun, „Promit că nu voi mai jefui nici o bancă atâta timp cât voi trăi. Voi duce o viaţă bună şi curată de acum în colo. Niciodată nu voi mai lua nimic de la nimeni prin mijloace greşite". Acest lucru tot nu mă justifică de ceea ce deja am făcut. Aş putea încerca să spun că ar trebui să fiu iertat pentru că am făcut atât de mult bine cu cu banii. Am dat câţiva bisericii şi mi-am hrănit familia. Dar faptele mele „neprihănite"nu pot contrabalansa sau absolvi vina mea.

Judecătorul s-ar putea să dea ordin să plătesc înapoi băncii toţi banii pe care i-am luat. Ca o parte a sentinţei, ar putea să-mi ordone să adun cutiile de conserve de pe marginea autăstrăzii pentru a ajuta la menţinerea frumuseţii Americii. Aş putea petrece restul vieţii făacând lucruri bune, dar totuşi să nu fiu absolvit de ceea ce am făcut. Toate faptele legii nu pot şterge vina mea. Greşelile din trecut încă există. Sunt un tâlhar iar verdictul este clar.

De ce, atunci, în problemele spirituale atât de mulâi oameni caută să pledeze nevinovaţi înaintea lui Dumnezeu prin virtutea faptelor lor bune?

Există mulţi dintre noi care răspund păcatului, vinei şi faptelor rele cu regret şi cu noi rezoluţii. Noi vrem să plătim despăgubirea şi să întoarce o altă filă. Dar acele eforturi nu pot câştiga iertarea noastră. Chiar o viaţă întreagă de fapte bune nu pot ispăşi un singur păcat.

Baza lui Dumnezeu pentru iertare este jerfa singurului Său Fiu. Toată vina noastră – toate greşelile din trecut şi din viitor – au fost puse pe seama lui Isus Hristos, Mielul nevinovat, cel desăvârşit care nu a cunoscut păcatul. El a murit pentru noi. El a purtat vina noastră; El a suferit şi a murit pentru păcatele noastre. Pavel a scris, „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păact pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5:21). Isus a devenit păcat pentru noi ca noi să putem fi ietaţi prin El. În alte cuvinte, El a schimbat locul cu noi. „El măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (2 Corinteni 8:9). El a luat păcatele noastre şi ne-a iertat prin simpla noastră credinţă şi încredere în El.

Isus, Speranţa Noastră

Când Dumnezeu a pus asupra lui Isus nelegiuirile tuturor, Hristos a primit judecata pentru păcatele noastre. El a primit pedeapsa noastră meritată, pe care Biblia o declară ca fiind moartea (vezi Romnai 6:23). Biblia afirmă ca dacă credem în Isu Hristos ca Domnul şi Mântuitorul nostru, noi vom fi iertaţi de toate greşelile pe care le-am făcut vreodată. „ Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat" spune 1 Ioan

1:7. Această curățire este ceva ce legea niciodată nu ar fi putu face; este o provizie a harului.

Noi ne putem strădui
să ajungem în ceruri
prin propriul nostru efort sau ne
putem pune încrederea în Isus.

Faptul este că, credința este singura noastră speranță. Faptele noastre bune sau efortul nostru niciodată nu ne pot câştiga iertarea de la Dumnezeu. Pavel a declarat prin cuvinte puternice, „pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socoteşte pe păcătos neprihănit, credință pe care o are el , îi este socotită ca neprihănire”(Romani 4:5). Celui ce nu lucrează, dar pur şi simplu crede, Dumnezeu îi dă neprihănirea. Dumnezeu ne dă această iertare din cauza credinței noastre în lucrarea terminată pe care Isus Hristos a făcut-o pentru noi.

Algerea este a ta

Tu ai o alegere. Tu te poți strădui să ajungi în ceruri prin propriul tău efort şi să încerci să fi la fel de bun ca şi Hristos, sau poți să îşi pui credința ta în Isus şi să primeşti îndreptățirea ta înaintea lui Dumnezeu ca şi un dar al harului Său.

Pentru mine aceasta nu este deloc o alegere. Ştiu că nu există nici o modalitate prin care eu, prin faptele mele bune, să ajung vreodată în ceruri. Rămân fără speranță condamnat pe baza păcatului meu din trecut. Nu am nici o şansă de a fi primit de Dumnezeu înafara milei Lui.

Veste bună este că , Dumnezeu ne-a pregătit o cale prin care să fim acceptați înaintea Lui. Dumnezeu, care este absolut sfânt şi pur şi atât de neprihănit încât păcatul nu poate locui în prezența Sa, a făcut o cale pentru oameni ca noi prin care să avem părtăşie cu El. Când noi credem în această jertfă pe care Isus Hristos a făcut-o pentru noi – chiar dac nu am meritat-o – Tatăl ne garantează iertarea perfectă.

Aceasta este evanghelia harului. Fiecare dintre noi ne putem apropia de Dumnezeu, chiar dacă suntem departe de a fi perfecți. Noi tot putem avea o relație frumoasă cu Dumnezeu prin Fiul Său, Isus Hristos.

Când ne apropiem de Tatăl prin credința în Fiul Său avem o relație solidă. Noi suntem acum fii ai lui Dumnezeu. Pentru că El este Tatăl nostru, noi nu mi trebuie să ne întrebăm dacă suntem vrednici să venim la El. Noi nu venim bazați pe vrednicia noastră, ci pe relația noastră cu El.

Aceasta este evanghelia harului. Dumnezeu ne priveşte ca si cum niciodată nu am fi făcut nimic împotriva Sa. Acum, am probleme în aprivi la mine în acest fel. Mă uit la mine în oglindă şi spun, „Chuck, eşti un păcătos. Nu îți poți controla apetitul; ai atâtea defecte.” Şi totuşi Dumnezeu se uită la mine şi spune, „Iertata!” El mă iubeşte şi mă acceptă aşa cum sunt

pentru că sunt în Isus Hristos. Chiar cum L-a acceptat pe propriul Său Fiu, aşa mă acceptă pe mine. Pavel ne spune că noi am fost acceptaţi „în Prea Iubitul Lui" (Efeseni 1:6). Preaiubitul este Hristos; iar tu, fiind în Hristos, esti acceptat de Dumnezeu la fel ca şi Hristos.

Deaceea evanghelia harului este vestea cea mai bună pe care am auzit-o vreodată. Dumnezeu ne iartă pentru că credem în Fiul Său, pe care L-a trimis să moară pentru păcatele noastre. Toate păcatele noastre au fost acoprite. Nu mai există nici o socoteală a păcatului. După cum Pavel ne spune, „Ferice, zice el, de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate, şi ale căror păcate sunt acoperite! Ferice de omul căruia nu-i ţine Domnul în seamă păcatul!" (Romani 4:7,8).

Ca şi fii ai lui Dumnezeu, avem tot dreptul să venim la Tatăl nostru şi să îi cerem orice am avea nevoie. Avem tot dreptul să ne încredem în înţelepciunea Tatălui nostru de a ne aproba sau nega cererea, după cunoştinţa Sa în ceea ce este cel mai bine pentru noi. Ne putem preda Tatălui nostru cel ceresc, care ne iubeşte foarte mult. El ne va da doar ceea ce este cel mai bine.

Ce bucurie este să ştim că Dunbezeu doreşte să ne acorde nouă bogăţia şi plinătatea dragostei Sale – nu pentru că meritǎm, ci pentru că ne iubeşte. Aceasta este evanghelia harului în Isus Hristos!

2
Uşa nu este niciodată închisă

Pe cât de minunată este, iertarea este doar jumătatea povestirii evangheliei harului. Există mulţi oameni care cred că Dumnezeu ne-a iertat în Hristos. Unde au ei probleme este la a doua parte a veştii bune: că doar prin credinţa în Isus Hristos, Dumnezeu ne socoteşte neprihăniţi.

Nu toată lumea crede acest lucru – nu pe termen lung. Diferite grupuri au stabilit standarde de neprihănire, şi totuşi rareori sunt de acord asupra a ceea ce ar trebui să să fie acele standarde.

Este aurul acceptat sau nu?

Nu cu mult timp în urmă, unele grupuri credeau că era o nelegiure să porţi nasturi. Ei foloseau un fel de agăţători sau cârlige la îmbrăcăminte şi nu aveau de gând să poarte nasturi la nimic. „Porţi nasturi?" ar spune ei. „Cât de nelegiut poţi fii? Ruşine!" Chiar astăzi există grupuri care învaţă că

a purta aur este total un lucru păcătos. De-a lungul istoriei oamenii au stabilit diferite standarde de neprihănire – întotdeauna cu ideea că dacă ei aderează la acest standard particular, Dumnezeu îi va accepta.

Există oricum o adevărată problemă cu faptul de a încerca să stabileşti un standard de neprihănire prin lege sau prin fapte. Faptul este, că noi rareori trăim după propriile noastre standarde!

Fiecare dintre noi acceptă un standard moral pe care îl considerăm bun şi corect. Aşa sunt eu cu adevărat, sau cel puțin ceea ce aş fi fără piedici exterioare. Psihologii numesc acest lucru „super ego" idealul eului nostru. Din nefericire, nimeni nu cunoaşte pe „adevăratul eu". De ce? Pentru că „ adevăratul eu" este perfect. De fapt nici măcar nu-l cunosc pe „adevăratul eu" pentru că circumstanțele în mod constant mă împiedică să fiu atât de minunat pe cât sunt.

Pe lângă super ego, psihologii vorbesc şi despre „ego", care este adevăratul ego,aşa cum eşti tu cu adevărat. Trist, dar adevăratul ego nu se ridică niciodată la standardele idealului ego.

Acum, dacă există o mare diferență între superegoul tău şi egoul tău, eşti considerat o persoană nereglată. Pe cealaltă parte, dacă sti că nu eşti perfect şi nu ai un standard atât de înalt pentru idealul din tine, atunci eşti că esti o persoană bine reglată.

Psihologii întotdeauna caută să coboare standardul superegoului unei persoane prin a spune pacientului că şi-a stabilit scopuri nepractice. „Nimeni nu este atât de perfect; nimeni nu este atât de bun," ar spune ei. „Ceea ce faci nu este atât de anormal. Toată lumea face asta. N-ar trebui să încerci să îți stabileşti asemenea standarde pentru tine!" Aceşti terapeuți încearcă în mod constant să îngusteze diferența dintre superego şi ego ca noi să putem să ne bucurăm mai mult de o viață bine echilibrată. Ei caută o cură prin a coborâ superegoul.

Acest lucru este contrar lucrării lui Isus. El nu încearcă să coboare superegoul; El caută să ridice egoul. El vrea să ridice ceea ce eşti tu cu adevărat!

Chiar dacă adevăratul „eu" este mai jos decât idealul „eu", cu toate acestea eu sunt neprihănit înaintea lui Dumnezeu iar El se iută la mine ca la unul perfect neprihănit din cauza credinței mele în Isus Hristos.

Acesta este al doilea aspect al evangheliei harului. Primul, că toate păcatele tale au fost rezolvate, spălate, şi iertate din cauza credinței tale în Isus Hristos. Al doilea, este că Dumnezeu te priveşte ca şi neprihănit din cauza credinței tale în Isus Hristos. Separat de ceea ce faci sau nu faci, separat de păzirea oricărui cod de etică, Dumnezeu pune pe seama ta neprihănirea pentru că tu crezi în Isus Hristos.

Aceasta este evanghelia slave, vestea bună. Să ştiu că Dumnezeu mă acceptă prin credința mea în Isus Hristos şi că neprihănirea mea este prin credința în Isus Hristos este într-adevăr o veste bună!

Uşa este deschisă

De ce este o asemenea veste bună? Niciodată nu mai trebuie să îmi mia fie frică şi să zic, „Oh, nu îndrăznesc să merg înaintea lui Dumnezeu, pentru că tocmai am spus o minciună. Tocmai mi-a sărit ţandăra. Tocmai am înşelat pe cutare. Oh, nu mai am nici un drept să îi cer lui Dumnezeu să mă ajute pentru că am eşuat în cutare lucru." Dacă neprihănirea mea vine prin faptele mele, atunci Satan poate să îmi blocheze uşa către Dumnezeu practic tot timpul, pentru că niciodată nu fac atâta cât simt că ar trebui să fac. Niciodată nu sunt atât de bun pe cât ar trebui să fiu. Nu mi-am atins superegoul meu. Nu am trăit la înălţimea standardelor mele în ceea ce simt că este corect. Pentru că am eşuat în a atinge acele standarde, Satan va folosi eşecurile mele în a mă împiedeca să vin înaintea lui Dumnezeu. „Nu ai nici un drept să îi ceri lui Dumnezeu să te ajute când l-ai dezamăgit din nou. Stii că actiunile tale nu-i sunt plăcute lui Dumnezeu, totuşi le-ai făcut. Acum ai necazuri şi vrei ca Dumnezeu sp te ajute. Crezi că te va asculta? Nicidecum!"

Satan poate întotdeauna să blocheze uşa către Dumnezeu dacă poate să mă facă să privesc în mine şi la mine. Dar dacă privesc la Isus Hristos şi realizez că sunt socotit neprihănit din cauza credinţei mele în Hristos, atunci Satan niciodată nu mai poate bloca uşa.

O, el încă mai vine la mine şi îmi spune, „Chuck, eşti un nenorocit spurcat. Nu ai nici un drept să stai înaintea oamenilor şi să proclami evanghelia glorioasă a lui Isus Hristos. Nu ai nici un drept să stai acolo sus şi să înveţi Cuvântul lui Dumnezeu. Ai eşuat în această privinţă şi în acea privinţă. Eşti un dezastru!"

Întotdeauna încep să zâmbesc când se întâmplă acest lucru, pentru că ştiu că am scăpat cu puţin – ştiu că că există câteva lucruri pe care nu le-a menţionat! Îi spun, „Satane, nu mă speri cu acuzaţiile tale; nu mă poţi face să fug şi să mă ascund. De fapt, ştiu că ceea ce zici este adevărat. Ştiu că am eşuat. Ştiu că am o slăbiciune. Dar tu nu mă îndepărtezi de Isus Hristos; tu mă conduci spre El, pentru că singura mea speranţă este crucea lui Hristos!"

Şi aşa că fug către singurul loc unde sunt în siguranţă, singurl loc unde am orice speranţă. Cu siguranţă nu am nici o nădejde în mine însumi sau în neprihănirea mea. Dar am o mare nădejde în lucrarea pe care Isus Hristos a făcut-o pentru mine şi în lucrarea pe care Dumnezeu o face în mine prin puterea Duhului Său Sfânt de a mă transformă după chipul lui Htistos.

Acele lucruri pe care nu le pot face singur, El le face pentru mine. În acele privinţe în care am fost slab, El m-a făcut tare. Mi-am recunoscut slăbiciunea şi m-am predat aşa neajutorat Lui. În acele privinţe în care odată am fost slab şi constant mă împiedecam, acum stau tare pentru că putera sa a fost făcută desăvârşită în slăbiciunea mea. (vezi 2 Corinteni 12:9).

Cu siguranță nu sunt încă tot ceea ce Dumnezeu vrea ca eu să fiu. Departe de acest lucru. Dar mulțumesc lui Dumnezeu, nu sunt ceea ce am fost. Chiar şi în starea mea de imperfecțiune, Dumnezeu se uită la mine şi mă scocteşte neprihănit şi sfânt. Deaceea nu vreau să ami fiu prins în altă parte decât în Isus Hristos. Noi niciodată nu trebuie să ne vedem despărțiți de El.

Fără grade de neprihănire

Dacă Dumnezeu ne-a dat neprihănirea lui Hristos pentru că am crezut, atunci este o prostie din partea noastră să încercăm să înbubătățim acea neprihănire prin facerea de fapte. Noi nu putem îmbunătăți neprihănirea lui Dumnezeu. Nu există nici o modalitate prin care noi să putem îmbunătăți îndreptățirea pe care El a pus-o asupra noastră. Noi suntem neprihăniți. Aceasta este socoteala lui Dumnezeu pentru viețile noastre pentru că credem şi ne încredem în lucrarea lui Isu Hristos.

Neprihănirea noastră de acum
şi până în veşnicii
este un rezultat a credinței simple
în Fiul lui Dumnezeu, Isus.

Nimeni în ceruri nu se va lăuda de cât de neprihăniți s-au făcut ei înşişi. Nu va trebui să îl ascultăm pe Avraam sau pe David sau pe Pavel din nou despre toate lucrurile minunate pe care ei le-au făcut ca să obțină o stare de neprihănire înaintea lui Dumnezeu. Aceşti oameni pur şi simplu L-au crezut pe Dumnezeu, iar credința lor le-a fost socotită neprihănire.

Nici unul dintre noi nu va sta în ceruri comparând faptele bune unul cu altul pentru că acolo va fi doar unul care va primi glorie înaintea lui tronului lui Dumnezeu. Va exista o singură stea strălucitoare. Nu va exista un fel de sistem spiritual de caste in care unii se vor ridica în slava faptelor lor bune în timp ce alții vor sta la colț întrebându-se cum de am ajuns acolo. Isus şi doar Isus va primi gloria pentru mântuirea noastră. Dacă nu era El, nici unul dintre noi nu am fi acolo.

După cum Pavel a spus-o, „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos" (Galateni 6:14). Indiferent de câte fapte bune am făcut pentru El, îndiferent de cât demulți oameni am condus la El sau cât de multe biserici am făcut pentru El, singura noastră slavă este în Isu Hristos, care a murit pentru noi. Neprihănirea noastră nu este o întrebare despre fapte bune, eforuri umane, sau păzirea anumitor rituale sau legi. Neprihănirea noastr – este un rezultat a simplei credințe în Fiul lui Dumnezeu, Isus.

Neprihănirea prin credință înlătură orice diferență dintre cei ce îi aparțin lui Hristos. Eu nu sunt mai bun decât tine, sau tu decât mine. Noi toți suntem păcătoşi, mântuiți doar prin harul glorios al lui Dumnezeu. Nu există nici o alte cale să fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Există doar un singur fel de neprihănire pe care Dumnezeu o acceptă, şi aceasta este neprihănirea dată de Isus Hristos.

Dacă caut să mă apropiu de Dumnezeu pe baza neprihănirii mele sau a faptelor mele, sau dacă mă aştept să fiu binecuvântat pentru că am avut un comportament bun săptămâna aceasta sau pentru că am citit atât de multe capitole sau m-am rugat atât de mult, atunci relația mea cu Dumnezeu întotdeauna va vi slăbuță. Câteodată aş putea simți că relația mea cu Dumnezeu este bună iar altă dată că este rea. De ce? Pentru că încerc să mă apropiu de El pe baza neprihănirii mele.

Fără har, relația mea cu Dumnezeu nu va fi niciodată o ealitate stabilă şi este imposibil să te bucuri de pace. Dacă relația mea cu Dumnezeu ar depinde de cum mă simțeam sau cum trăiam sau sau de neprihănirea mea, nu aş putea să mă apropiu de Dumnezeu de cele mai multe ori.

Când relația mea cu Dumnezeu este prezisă pe baza harului lui Dumnezeu pentru mine, atunci, uşa binecuvântării nu este niciodată închisă. Binecuvântările lui Dumnezeu sunt acordate pe baza harului Său, favorului Său nemeritat. Niciodată nu merit să preimesc vre-o binecuvântare. Binecuvântprile care vin în viața mea sunt întotdeauna puse pe seama favorului nemeritat al lui Dumnezeu față de mine. Dumnezeu mă iubeşte atât de mult, că mă binecuvântează oricum. Dumnezeu este bun! Adevărata laudă care se ridică spontan din inimile noastre atunci când recunoaştem harul minunat al lui Dumnezeu față de noi.

O tendință insistentă

Ne este foarte dificil să ne îndepărtăm de ideea că neprihănirea noastră este într-un fel legată de faptele pe care le facem pentru Dumnezeu. Tindem să îi considerăm pe unii credincioşi mai sfinți decât pe alții din cauza performanțelor lor. Ne putem trzi că folosim acest standard ca să îi judecăm pe alții. Dacă cineva nu face la acelaşi nivel faptele sau nu este la fel de zelos ca noi, atunci sigur această persoană nu este la fel de neprihănită ca noi.

Este extrem de dificil să înlături această idee despre neprihănire prin fapte din gândirea noastră. Pentru că această noțiune este attt de adânc înrădăcinată, mulşi dintre noi ne confruntăm cu o constanță luptă cu sentimentele de vină. Chiar ca şi creştini ne putem trezi pregătindu-ne să distrugem episoadele de vină. Pentru că îl iubim pe Dumnezeu dorim să adoptăm standarde personale de conduită care să ne păstreze în identitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu. Acum că Hristos locuieşte în mine, vreau

să manifest dragostea Sa, care este răbdătoare, îndură totul, bună, gentilă şi plină de milă.

Şi totuşi cât de fragilă poate fiacea dragoste în viaţa mea! Pot conduce pe autostradă când un şofer dinaintea mea face o greşeală proastă şi îmi pune viaţa în pericol. Instantaneu, sentimente de mânie îmi inundă mintea. Vreau să apăs pe claxon şi să-i arăt idiotului ceea ce simţeam cu adevărat faţă de felul cum conducea. Iar apoi, după ce am făcut toate acele lucruri rele, mi-am amintit că pe plăcuţa cu numere scrie, „CALVAR". În acel moment, toate sentimentele mele vechi şi familiare s-au revărsat în inima mea. Gânduri acuzatoare ca, „Ce martor minunat esti!" mi-au inundat mintea ţi m-au făcut să mă simt total nelegiuit. Am dat-o în bară din nou, dezamîgindu-l pe Dumnezeu încă o dată, şi acum am un sens de totală despărţire de EL.

Încercarea de a ne apropia de Dumnezeu
pe baza eforturilor şi faptelor
este întotdeauna o luptă.
Nu putem cunoaşte pacea lui Dumnezeu
până când nu experimentăm
harul lui Dumnezeu.

Ceea ce este dificil de înţeles este că deşi comportamentul meu este greşit, nu are nimic de-a face cu îndreptăţirea mea înaintea lui Dumnezeu. Este atât de greu să disociezi conceptul faptelor şi a legii de ideea neprihănirii! Conduita mea şi îndreptăţirea mea înaintea lui Dumnezeu par să fie de nedespărţit, şi totuşi ele nu au nici o legătură.

Adevărul este că Însuşi Dumnmezeu mi-a dat îndreptăţirea doar pentru că cred în Fiul Său, Isus Hristos. Dacă păzirea unei liste de reguli ca, „Niciodată nu mă voi mai enerva când conduc" sau „Niciodată nu îmi mai pierd răbdarea cu copiii", ne-ar putea aduce într-o relaţie corectă cu Dumneze, atunci conduita mea şi starea mea înaintea lui Dumnezeu ar avea o legătură. Dar nu există reguli care să dea viaţa, pentru că păcatul a adus vrăjmăşie şi moarte. Pentru ca noi să avem viaţa, Dumnezeu a trebuit să facă un Nou Legământ bazat pe promisiuni mai bune decât fapte-neprihănire. Acel Nou Legământ este evanghelia harului.

Har şi Pace

Poate că ai fost un nenorocit. Ai fost enervant şi mizerabil şi simţi că nu e posibil ca Dumnezeu să te iubească. Te simţi total dezgustat de eşecul firii tale. Ştii că tot ceea ce meriţi este dosul mâinii lui Dumnezeu la judecată.

Apoi dintr-o dată, Dumnezeu îți dă câteva binecuvântări glorioase. În acel moment se înalță din inima ta laude spontane căte Dumnezeu în închinare. Aceasta este cea mai adevărată formă de laudă – felul de închinare care erupe spontan ca răspuns la harul luDumnezeu. Aceasta este felul de închinare care spune, „Dumnezeu este atât de bun cu mine. Nu merit nici un strop di asta."

Pentru că mă apropiu de Dumnezeu pe baza harului niciodată nu voi fi tăiat de la binecuvântările Sale. Pe de altă parte, dacă mă aştept la intervenția lui Dumnezeu în favoarea mea bazat pe bunătatea şi pe faptele mele, sunt tăiat de fiecare dată.

Am descoperit că lipsa binecuvântărilor lui Dumnezeu în viața mea nu are nimic de-a face cu performanțele mele exterioare, ci mai degrabă cu lipsa credinței mele în harul lui Dumnezeu. Am învățat că binecuvântarea lui Dumnezeu este necondiționată. Cu cât mai mult văd binecuvântările Lui în viața mea, cu atât mai mult realizez cât de nemerituos sunt. Din cauza acestui adevăr pot avea o pace glorioasă. Nu mai am de ce să mă îngrijorez.

Dacă ne încredem în neprihănirea noastră ca fundament al relației noastre cu Dumnezeu, niciodată nu vom experimenta o pace consegventă. Încercarea de a ne apropia de Dumnezeu pe baza efortului şi faptelor este întotdeauna o luptă, întotdeauna o încordare, întotdeauna o presiune. Dacă vreodtă vom cunoaşte pacea lui Dumnezeu, noi trebuie să realizăm că acest har măreț al lui Dumnezeu se revrsă către noi chiar şi dacă suntem stricați şi nu îl merităm.

Apoi, după ce acceptăm acest har glorios al lui Dumnezeu, pacea lui Dumnezeu ne umple inimile şi viața. Ştim că El ne iubeşte – chiar dacă suntem departe de a fi perfecți, chiar dacă am eşuat. Chiar dacă se pare că nimeni alcineva nu ne iubeşte (nu-i învinovățim, pentru că nici măcar noi nu ne iubim), totuşi Dumnezeu ne iubeşte.

Ai auzit vreodată de gemenii Siamezi ai Noului Testament? Ei sunt două cuvinte mici, „har şi pace". Ele sunt întotdeauna cuplate împreună, în această ordine. Am putea spune că cel mai mare dintre gemeni este harul. Întotdeauna este har şi pace. De ce? Pentru că altfel ar fi ca şi cum ai pune căruța înaintea calului. Ordinea potrivită este întotdeauna har şi pace, pentru că noi nu putem cunoaşte pacea lui Dumnezeu în inimile noastre până când nu am experimentat mai întâi harul lui Dumnezeu în viața noastră.

La fel de curat ca şi Isus

Biblia spune că cineva care îşi pune credința în Isus au fost „socotiți neprihăniți". Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că dumnezeu ne-a dat o îndreptățire înaintea Sa ca şi cum niciodată nu am fi păcătuit.

Aceasta nu a fost o faptă mica pe care Dumnezeu s-o îndeplinească! Pentru că noi toți am păcătuit, cum poate Dumnezeu să ne privească ca şi

cum niciodată nu am păcătuit şi totuşi să fie drept? Dacă El vede viețile noastre aşa cum sunt cu adevărat şi dacă trebuie să acționeze în conformitate cu atributul dreptății Sale, cum ne poate El trata ca şi cum noi suntem perfecți?

Aici intervine puterea evanghelie. Dumnezeu l-a făcut pe Isus cel fără păcat să fie păcat pentru noi. Scripturiile declară că Dumnezeu a apus asupra lui Isus cel nevinovat nelegiuirile tuturor. Isus în mod literal a luat locul meu şi a luat pedeapsa pe care trebuia să o plătesc ca şi păcătos vinovat.

Aceasta este evanghelia glorioasă a harului. Noi putem sta înaintea lui Dumnezeu neprihăniți departe de ceea ce am fi putut obține sub lege. Pentru că indiferent de cât de meticulos încercăm să păzim legea, întotdeauna eşuăm. Neprihănirea care vine prin credința în Isus Hristos, oricum , ne este dată şi este completă. Nu mai este nimic ce să i se adaoge ei. În Hristos, am o stare perfectă şi neprihănită înaintea lui Dumnezeu. Nu mai există acuzații împotriva mea. În ochii Lui sunt perfect. Acest lucru nu înseamnă că sun un om perfect! Înseamnă că Isus Hristos este perfect iar eu am neprihănirea Lui din cauza credinței mele în El.

Îl laud pe Dumnezeu pentru cunoaşterea harului Lui pe care El l-a adus în inima mea şi pentru relația de dragoste care o am cu El! Ea nu se alterează. Nu se schimbă când eu sunt deprimat, sau greşit, sau mânios. Este o relație fermă şi întotdeauna prezentă. El mă iubeşte când sunt dulce şi mă iubeşte când sunt rău. Cât de bine este să cunoşti harul lui Dumnezeu şi evanghelia harlui!

3
Fără preferați în Împărăție

Ai observat cât de adesea chiar pe oamenii pe care noi i-am clasificat ca fiind imposibil de a fi mântuiți au fost marcați de Dumnezeu ca fiind următorii convertiți?

Nu este ceva neobişnuit la Capela Calvarului să se întâlnească pe neaşteptate prieteni vechii pe hol, privind întrbător unul la celălalt, şi spunând în unison, „Ce faci tu aici?" Văzându-se unul pe altul în biserică cu o Biblie în mână şi cu zâmbet pe față îi dă gata. Niciunul nu crezut că celălalt putea fi mântuit.

Nu cred că prea mulți oameni în biserica timpurie se rugau pentru mântuirea lui Saul. Probabil spuneau, „Doamne, distruge-l pe omul acela. El va ucide biserica. Opreşte-l, Doamne!" Ei sperau probabil că Dumnezeu va coborâ explozia judecății.

Dar Dumnezeu a avut o altă modalitate de a-l opri, deloc asemănător cu ceea ce anticipau ei. Dumnezeu a adus viața lui Saul la o stație pe când el era pe drumul către Damasc şi acolo l-a întors la 180 de grade. Saul a fost renăscut ca Pavel şi a devenit cel mai mare proclamator din istorie a evangheliei harului.

Dumnezeu este un specialist în a lua pe cei mai neplăcuți candidați şi să-i transforme în trofeele harului Său. El este capabil să facă o schimbare frumoasă în fiecare dintre noi. El ne poate schimba sistemul nostru de valori şi să ne facă creaturi noi în Hristos. El ne cheamă să fim exemple a ceea ce poate face harul Său.

Niciunul prea mic

Câteodată facem greşeala de a crede că Dumnezeu foloseşte doar oameni „speciali" – pe cei puternici, inteligenți, frumoşi. Nu credem că are un loc şi pentru restul. Suntem atât de greşiți!

Dumnezeu nu are oameni „iportanți". Dumnezeu foloseşte oameni de rând şi lucrează prin oameni simpli. Deaceea Pavel a scris, „De pidă, fraților, uitați-vă la voicare ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți pzternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales nebune al lumii, ca să facă de ruşine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de ruşine pe cele tari" (1 Corinteni 1:26,27).

Dumnezeu ne iubeşte pe noi oamenii de rând şi ne înzestrează cu daruri ca noi să putem să umplem locul nostru în trupul lui Hristos. Orice abiliate avem este un dar al mâinii Sale. Tot ceea ce avem ne-a fost dat. După cum a spus Pavel în 1 Corinteni 4:7 „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?"

Cum pot să mă slăvesc pe mine în lucrarea mea de slujire ca şi cum nu aş fi primit acest lucru, ca şi cum ceea ce pot să împărtăşesc ar veni din geniozitatea sau strălucitea mea? Tot ceea ce e de valoare a venit de la Dumnezeu. Nu este nimic pentru care să mă mândresc sau să mă laud, ca şi cu aş fi cineva independent de Dumnezeu. Despărțit de El, nu sunt nimic. Despărțit de El, nu pot face nimic.

Oamenii adesea au o viziune umflată a importanței şi măreției lor şi se desfată în locul lor din lucrarea lui Dumnezeu. Dar adevărul este, că Dumnezeu nu are nevoie de niciunul dintre noi. Îmi pare rău dacă acest lucru vă face să vă simțiți neimporanți, dar este adevărat. El a ales să ne folosească, dar El nu este obligat. Ar fi putut tot la fel să folosească pe altcineva.

Pentru mine acest lucru este palpitant. Nu am fost ales să slujesc pentru că sunt atât de minunat. Dumnezeu nu ne alege măreției noastre, a abilității sau a potențialului. El ne alege pentru că El decide să ne aleagă.

Oamenilor importanți și mândri nu le place acest lucru. Ei sunt „deasupra" de faptul de a fi aleși...dar de obicei ei nu sunt deasupra. Daumnezeu alege prin harul Său. El m-a ales pe mine. El te-a ales pe tine.

Cerul va fi plin de surprize. Când o să ne uităm în jur prima surpriză va fi toți acei oameni despre care am crezut că niciodată nu vor reuși. Următoarea surpriză vor fi cei ce vor sta pe rândul din față în locurile de cinste. Vom zice, „ cine sunt aceşti oameni? Niciodată nu i-am văzut înainte." „Unii dintre ei au mers la Capela Calvarului"va spune cineva, „dar unde-i Chuck?" Şi cineva din spatele mulțimii, va striga, „Aici sunt! Mulțumesc lui Dumnezeu că prin Harul Lui, am reuşit!"

Toți sunt egali în Împărăție

Înainte să îl întâlnească pe Isus față în față pe drumul către Damasc, apostolul Pavel şi-a petrecut majoritatea vieții lui ca şi Fariseu. Fariseii, vă amintiți, erau membrii ai sectei Iudaice stricte şi legaliste care se împotriveau lui Isus cu putere. Ne dăm seama a ceea ce sunt ei cu adevărat luând în considerare rugăciunile lor, câteva care au fost păstrate pentru noi. În fiecare dimineață rabinii se rugau, „Mulțumesc Tată că nu am fost născut să fiu dintre Neamuri, un sclav sau o femeie." Fără îndoială că aceasta era o parte a vieții devoționale a lui Pavel timp de mulți ani.

Cât de interesant este atunci, că în Galateni 3:28 apostolul schimbă toate trei componentele ale aceste rugăciuni tradiționale. El scrie, „Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una înHristos Isus."

Isus a făcut o cale de acces
către Dumnezeu
egală pentru toți oamenii.
Dumnezeu ne primeşte ca pe copiii Săi dragi
şi iubiți – aceasta este
frumusețea evangheliei.

Isus este marele egalizator. Harul Lui refuză să ridice o persoană deasupra altei persoane. Noi toți suntem una pentru că în Hristos, Dumnezeu acceptă un singur păcătos la fel de gata cum acceptă şi pe altul. Dumezeu pune o valoare enormă asupra fiecărui individ în parte.

Această evanghelie a a vut un enorm impact oriunde ar fi mers în lume. Să ne gândim la grepturile femeii. Înainte de ajungera creştinismului în Noua Guinee, femeile erau considerate nevrednice ca să se închine lui Dumnezeu. O femeie trebuia doar să atingă locul de închinare ca să fie condamnată la moarte. Aceşti cetățeni de clasa a doua au creat un climat de

frică şi ruşine care a condus la o rată ridicată de sinucidere în rândul femeilor. Ei aveau foarte puțin pentru ce să trăiască iar oprimarea era grea. Imaginați-vă impactul asupra aceste culturi când evanghelia harului a apărut pe scenă. Brusc bărbații şi femeile au descoperit că în Hristos nu este nici o deosebire între partea bărbătească şi partea femeiască.

Isus ne-a făcut o cale de acces egală către Dumnezeu, disponibilă tuturor oamenilor indiferent de grupul lor demografic. Dumnezeu nu ne primeşte ca pe nişte străini justificați sau ca pe nişte cunoştințe depărtate, ci ca pe copiii Săi dragi şi iubiți. Ioan ne spune că, „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). Aceasta est frumusețea evangheliei.

Nu contează cum am fost sau ce greşeli am făcut, dacă ne punem credința în Hristos, noi vom fi iertați de toate păcatele noastre. Chiar dincolo de acestă binecuvântare aproape de neînțeles, Dumnezeu ne primeşte ca pe fii Săi. Asta a vrut să spună Pavel când a scris, „Căci toți sunt fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus" (Galateni 3:26). Cuvântul „copiii" [n.t. din versiune în limba engleză] din acest pasaj literal înseamnă „plasați ca şi fii".

Dumnezeu nu are oameni importanți. Obiectul harului lui nu sunt doar cei puternici, sau cei frumoşi, sau cei inteligenți,. El ne cheamă pe noi oamenii de rând de partea Sa şi îşi înfăşoară brațul Său puternic în jurul nostru printr-o îmbrățişare genilă a dragostei. Aceata este evanghelia harului.

Aleşi prin har

Pavel şi-a văzut întreaga sa viață ca rezultat al alegerii pline de har a lui Dumnezeu. După cum o spune, „ Dumnezeu... a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său." (Galateni 1:15,16). Asta vrea Dumnezeu să facă în viața fiecărui din noi.asta vrea Dumnezeu să facă în tine acum. Dumnezeu doreşte să-L descopere pe Fiu Său lumii prin tine.

De fapt, Dumnezeu a lucrat în viața ta din momentul în care ai fost convins că el vrea să te facă instrumentul perfect prin care să îl descopere pe Fiul Său. De aceea Pavel a scris, „Dar când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, şi m-a chemat prin harul Său" (galateni 1:15). Este remarcabil să vezi cum Dumnezeu l-a pregătit pe Pavel pentru lucrarea sa de slujire cu mult timp înainte ca el să aibă una.

Dumnezeu a ştiut că va avea nevoie de o persoană deosebită pentru a duce evanghelia harului la Neamuri. Acest om trebuia să rupă tradiția înrădăcinată a Iudeilor . ei nu se amestecau cu Neamurile, chiar refuzând să mănânce cu ei sau să intre în casele lor. De fapt, când un fariseu mergea pe stradă îşi strângea roba strâns în jurul lui de frică să nu o atingă unul dintre Neamuri. Dacă un fariseu atingea accidental un ne-iudeu, mergea acasă, îşi făcea baie, îşi spăla hainele şi stătea departe de templu în acea zi. Se

considera necurat. Totul omul de acre Dumnezeu avea nevoie ca să proclame vestea ce bună trebuia să iese şi să trăiască cu Neamurile şi să devină unul dintre ei.

Cât de interesant că Dumnezeu a ales pentru această însărcinare specială pe Iudeul care era cel mai zelos pentru tradiţiile părinţilor săi!

Când Pavel s-a uitat înapoi, el aputu să vadă cum mâna lui Dumnezeu a fost în viaţa lui chiar de la început. Deoarece cultura grecească saturase lumea, omul pe care Dumnezeu l-a ales trebuia să fie adâncit în obiceiurile şi filozofiile ei. Deoarece el trebuia să călătorească mult pe tot cuprinsul Imperiului Roman şi să aibă de-a face cu tot felul de primejdii, el trebuia să aibă cetăţenie rămană.

Deaceea Dumnezeu a aranjat ca Saul să fie născut ca cetăţean roman. Cum a fost obţinută cetăţenia sa nu se ştie, dar aceasta îi slujea ca un mare avantaj lui Pavel, păzindu-l de unele situaţii dificile care chiar îi puteau ameninţau viaţa.(vezi Fapte 22 şi 25)

Tarsul s-a bucurat deasemenea de o puternică cultură grecească. Pavel a avut mai mult decât o mică expunere a obiceiului şi gândirii elenistice; el era o parte a acestuia. Acest lucru a făcut posibil ca el să aibă de a face eficient cu Neamurile şi să cunoască nuanţele gândirii greceşti. Mediul din care provenea i-a permis să comunice adevarurile lui Isus Hristos grecilor.

În acelaşi timp, Dumnezeu avea nevoie de o persoană care să fie în întregime iudeu. Când Pavel avea aproape 12 ani, părinţii săi l-au trimis la Ierusalim să studieze la picioarele lui Gamaliel, unul dintre cei mai mari oameni de ştiinţă de atunci. Acolo Pavel a fost cufundat în cultura şi tradiţia evreiască, stăpânind Talmudul şi Scripturile Evreieşti. Pavel a devenit extrem de zelos faţă de lege şi a căutat să devină neprihănit prin păzirea ei făcând tot ceea ce îi era cu putinţă. El a excelat faţă de contemporanii săi. Filipenilor le-a scris, „Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământeşti, eu şi mai mult;" (Filipeni 3:4). Petru şi ceilalţi ucenici, cu trecutul lor ca şi pescari sau vameşi, nu erau pregătiţi să înţeleagă legea în întregime aşa cum a făcut-o Pavel.

Când în final a sosit ziua ca Dumnezeu să îţi descopere harul Său lui Pavel pe Drumul Damascului, apostolul a putut instantaneu să pună împreună Scripturile Vechiului Testament cu recenta arătare a lui Isus Hristos. El a început să se uite la Mesia dintr-un punct de vedere nou. Pavel a fost alegerea perfectă pentru a predica evanghelia harului, pentru că dacă cineva a căutat să devină neprihănit prin lege, acela era Pavel. Iată un om care a putut spune, „cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană." (Filipeni 3:6). El a cunoscut zădărnicia de a încerca să fie neprihănit prin Lege, aşa că atunci când a ajuns la cunoaşterea glorioasă a lui Isus Hristos, el cu bucurie a îmrăţişat noua neprihănire pusă asupra lui prin credinţa sa în Isus Hristos.

Nimic nu s-a schimbat

Povestirea lui Pavel este dramatică, dar să nu vaă imaginați deloc că acest fel de pregătire divină este unică doar pentru el sau pentru alți sfinți din Noul Testament. Pot să îmi examinez propria mea viață, de exemplu, şi să văd ca Dumnezeu m-a pus de-o parte din pântecele mamei mele pentru lucrarea pe care dorea ca eu să o fac.

Privesc înapoi şi văd evenimente momentane care nu mi-au părut momentane pe atunci. Acum realizez că aceste incidente erau răscrucile din viața mea care au ajutat să ia formă şi să se hotărască destinul meu. Privind înapoi, pot vedea mâna lui Dumnezeu în fiecare din aceste situații, chiar dacă în acele momente nu am realizat că mâna lui Dumnezeu era prin apropiere. Credeam că Dumnezeu m-a părăsit. Dar acum văd cum Dumnezeu lucra prin fiecare circumstanță dificilă din viața mea pentru a mă pregăti pentru lucrarea la care El m-a ordinat. Este entuziasmant să privesc la câteva din deciziile pe care le-am luat în momente dificile şi să realizez că mâna lui Dumnezeu m-a condus pe tot parcursul.

Noi cântăm, „Pe tot drumul, Mântuitorul meu mă conduce". Din umbră, pot mărturisi că mâna lui Dumnezeu a fost asupra vieții mele chiar de la început. Câteodată, Dumnezeu în mod supranatural a intervenit ca să mă protejeze. El a avut o lucrarea specială pentru mine de făcut şi el mă pregătea pentru acea lucrare.

Cu câteva săptămâni înainte ca eu să mă nasc, verişorul meu a murit de meningită la coloana vertebrală. Sora mea deasemenea a fost infectată cu această boală teribilă. Într-o zi a întrat în convulsii aşa de rău încât intreaga mea familie a crezut ca ea murise. Mama a ieşit repede din apartament şi a mers repede pe stradă la o persoană importantă din biserica locală unde a pus trupul surorii mele jos pe covor. Pastorul şi mama au început să se roage ca Dumnezeu să o aducă pe sora mea înapoi la viață. Ochii ei erau dați peste cap, maxilarul era țeapăn, şi nu exista aparent nici un puls.

Cand tata s-a întors de la piscină ceva mai târziu, o infirmieră îl aştepta. „Ar fi bine să mergeți să vă găsiți nevasta," a spus ea. „Fiica dumneavoastră este pe moarte. Poate chiar a murit pâna acum." Tata a alergat pe stradă către pastor să îl bată pe slujitor şi să o ducă pe sora mea la spital. El credea că e ridicol să te rogi când aveai nevoie de un doctor. Dar când a intrat în casă şi a văzut condiția surorii mele, şi-a dat seama că era prea târziu. A căzut pe genunchi, frânt înaintea lui Dumnezeu.

Slujitorul i-a spus mamei, „Acum, ia-ți ochii de pe fetița ta. Puneți doar ochii pe Isus şi începe să priveşti la Domnul." Mama – înărcinată cu mine – şi-a ridicat fața către Dumnezeu şi a zis, „Doamne, dacă imi redai fiica, o să imi dedic viața Ție. Te voi sluji sub orice formă vrei." Sora mea a fost vindecată instantaneu. A început să plângă, s-a ridicat, a privit în jur, şi a vrut să meargă acasă. Ei au luat-o acasă vindecată complet.

Câteva săptămâni mai târziu m-am născut iar doctorul a anunțat, „ Aveți un băiețel." Tatăl meu a plutit pe holul spitalului strigând, „Slavă Domnului, este un băiat!" În timpul acela mama se ruga, „Îți mulțumesc ,

Doamne, pentru că mi-ai dat fiica înapoi. Iar legământul pe care l-am făcut de a te sluji, o să îl împlinesc prin fiul meu."

Din primele mele zile , mama a plantat Cuvântul lui Dumnezeu în inima mea. Când mă dădeam pe leagăn în curte, ea mă ajuta să memorez versete din Scripturi. Când aveam patru ani ea m-a învățat să citesc folosind Biblia. Citeam cuvintele pe care nu puteam să le pronunț pe litere. Mai târziu ea își amintea când nu știam toate literele și când mă străduiam să le descriu. Ea râdea când îți amintea cum numeam litera „v" ca „un cort întors pe dos". Cu răbdare și dragoste ea m-a învățat frica de Dumnezeu.

Pe când aveam șapte ani puteam nuumi toate cărțile din Biblie și să le spun pe litere. Când mergeam la culcare, niciodată nu am auzit poveşti cu zâne, ci doar povestiri din Biblie. În loc de Goldi și cei trei urși, am crescut cu David și Moise. Mama m-a învățat că atunci când Dumnezeu era cu tine, nu trebuie să te temi de nimic sau de nimeni. Nici un uriaș nu putea sta înaintea ta când umnezeu este cu tine.

Nu pot să îmi amintesc de vre-un moment când nu l-am cunoscut sau iubit pe Dumnezeu. Eu nu am nici o mărturie despre convertirea mea. A existat un moment când mi-am făcut publică profesiunea credinței mele și când m-am botezat, dar se pare că din pântecele mamei mele am fost pus deoparte pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

Pe măsură ce am crescut mai mare, m-am hotărât asupra carierei de neuro-chirurg și așa am început să fac cursuri care să mă pregătească pentru acea profesie. Oridecâte ori îmi spuneam ambițiile mele, mama doar zâmbea și mă încuraja. Ea nu mi-a spus niciodata de legământul pe care ea la făcut pentru viața mea la nașterea mea.

În timpul anilor adolescenței mele Dumnezeu mi-a schimbat viața într-o tabără de vară unde am făcut un angajament de a mă supune domniei lui Isus Hristos. Dumnzeu mi-a imprimat în inimă că oamenii au nevoi mult mai mari decât cele fizice. Slujirea nevoilor fizice aduce un ajutor temporar, dar slujirea nevoilor spirituale îi ajută pe oameni pentru eternitate. Dumnezeu m-a chemat să slujesc vindecarea Sa pentru duhul oamenilor.

Am crezut că mama va fi foarte dezamăgită când va afla că fiul ei nu va fi un doctor. Mă așteptam la umeri plecați și fețe lungi atunci când am anunțat familia despre schimbarea direcției din viața mea. Dar când i-am spus mamei că am simțit că Dumnezeu mă cheamă la lucrarea de slujire și la colegiul Biblic, ea doar a zâmbit și a spus, „Este bine, fiule." M-a uimit că ea nu a plâns nici nu s-a supărat.

Am mers la colegiul Biblic, am primit instruirea, m-am căsătorit cu Kay, și împreună am început lucrarea noastră. Cu puțin timp înainte ca mama să moară, mi-a spus povestea despre moartea aparentă a surorii mele și promisiunea ei făcută lui Dumnezeu prin care ea a jurat că și-o va ține prin mine. Ea a fost una dintre cele mai frumoase și evlavioase persoane pe care le-am cunoscut vreodată, o femeie profund spirituală și un exemplu extrem. Pot acum să privesc înapoi și să văd că chiar din pântecele mamei

mele am fost pus de-o parte pentru Dumnezeu pentru lucrarea pe care o avea pentru mine.

Ştiai că acelaşi lucru este adevărat şi despre tine? Dacă prin credinţă ţi-ai pus destinul tău veşnic în mâinile iubitoare ale lui Isus Hristos, poţi fi sigur că Dumnezeu este la lucru dând formând evenimentele şi circumstanţele din viaţa ta într-un frumos mozaic care să îl arate pe Fiul Său bărbaţilor şi femeilor din jurul tău. Mâna Sa este asupra ta, aşa cum a fost chiar dinainte ca tu să te naşti.

Chemaţi prin har

Este atât de important să ne amintim că este asupra noastră prin har. Cu toţii am fost chemaţi prin har. După cum Pavel a spus, „Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pântecele maicii mele, şu m-a chemat prin harul Său (Galateni 1:15). Nu merit să fiu chemat ca să îl slujesc pe Dumnezeu. Nu merit ca să fiu mântuit. Nu merit să fiu în ceruri. Merit merit locul cel mai fierbinte al iadului.

Totuşi nu asta mi-a dat Dumnezeu mie sau celorlalţi. Dumnezeu ne-a planificat plin de har vieţile noastre şi ne-a dat la fiecare dintre noi o lucrare deosebită de făcut. Unii oameni pot să împlinească planul lui Dumnezeu pentru viaţa lor doar într-o oră; unii dintre noi suntem începeţi şi mergem greoi şi poate dura toată viaţa ca să împlinim planul suprem al lui Dumnezeu pentru noi.

Dumnezeu are o lucrare specială de făcut pentru fiecare dintre noi şi este necesar ca cu toţii să fim pregătiţi pentru acea lucrare.

Amintiţi-vă întrebarea pe care i-a pus-o Mardoheu Esterei: „Şi cine ştie dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăţie?” (vezi Estera 4:14). Scopul major al lui Dumnezeu pentru existenţa Esterei a fost împlinit doar în câteva zile. Dumnezeu a ridicat-o, a adus-o la curtea persană, şi a făcut-o soţia regelui Ahaşveroş pentru ca El, prin mijlocirea ei, să poată să îi cruţe pe iudei.

Dumnezeu are o lucrare specială de făcut pentru fiecare dintre noi şi este necesar ca cu toţii să fim pregătiţi pentru acea lucrare. Mulţi dintre noi vor petrece majoritatea vieţii pregătindu-se înainte ca ziua noastră să vină. Noi vom împlini scopul lui Dumnezeu pentru viaţa noastră iar apoi ne vom duce. Scopurile lui Dumnezeu pentru noi vor fi împlinite.

Oriunde ne-am afla, Dumnezeu are um motiv pentru care ne-a pus acolo. El are mâna Sa peste vieţile noastre şi peste fiecare circumstanţă din

vieţile noastre. S-ar putea să trecem prin încercări dificile, dar greutăţile sunt necesare. Dumnezeu vrea să dezvolte în noi caracteristicile care să ne facă capabili să împlinim planul Său pentru noi.

Dumnezeu lucrează în fiecare dintre noi. Noi suntem lucrarea mâinilor Lui, *poiema* Sa sau opera Sa (vezi Efeseni 2:10). Dumnezeu va lucra în fiecare dintre noi în conformitate cu harul Său în aşa fel ca noi să putem împlini lucrarea pe care el a ordinat-o pentru noi în împărăţia Sa şi pentru gloria Sa.

Feriţi-vă de curse

Satan ştie că mâna lui Dumnezeu este asupra noastră iar el va încerca să se folosească de slăbiciunile şi neputinţele noastre pentru a ne descuraja. Diavolul adesea pune cerinţe nerezonabile asupra noastră, făcându-ne să credem că Dumnezeu este în spatele lor şi îndemnându-ne să ne străduim şi să luptăm ca să obţinem un nivel de perfecţiune care este peste puterea noastră.

Atunci când Satan ne hărţuie şi ne împovărează, de multe ori cădem în disperare. Devenim extrem de descurajaţi şi vrem să renunţăm. Dar oridecîte ori dorim să împlinim un standard pe care Dumnezeu nu ni l-a pus, inimile noastre se îngreunează. Iar rezultatele pot fi tragice.

Un băiat tânăr cu un handicap fizic participa la biserica noastră. După fiecare serviciu el se chinuia să vina sus ca să vorbeascp cu mine. Îi era foarte greu să vorbească, totuşi întotdeauna i-am admirat abilitatea de a se exprima. Deasemenea i-am admirat inteligenţa, întrebările lui erau bune şi pline de înţeles.

El era deasemenea extrem de necăjit, aşa că, într-o zi el a încercat să se arunce în faţa unei maşini pe o şosea aglomerată din faţa bisericii. A fost adus în birou iar noi ne-am rugat cu el şi am chemat autorităţile. Noi am simţit că pentru propria lui siguranţă era nevoie să fie examinat de doctori. A fost dus la un spital, unde a fost examinat apoi i s-a dat drumul.

Era clar că el suferea pentru că se afla sub o încărcătură de condamnare. „Chuck," se plângea, „Nu pot să mă las de fumat." Am încercat să îi spun să nu se îngrijoreze în privinţa asta – că fumatul lui nu îl făcea pe el un creştin de categoria a doua. Duminica următoare el s-a întors la biserică şi mi-a spus că Dumnezeu a lucrat în el. A spus că a ajuns la adevărata dedicare şi totuşi am putut să văd că el era tot necăjit. În mod clar, Satan îl acuza de o slăbiciune din firea lui şi îl tulbura în privinţa handicapului său fizic.

Într-o zi această povară de descurajare şi condamnare l-a costat pe acest tânăr viaţa. El a sărit de pe un balcon de la un hotel local- totul pentru că el i-a permis duşmanului să se folosească de slăbiciunea pentru a-l descuraja.

Dacă doar acel tânăr a învăţat că noi nu putem fi mai mult decât persoana pe care Dumnezeu ne dă puterea să fim! Niciunul dintre noi

niciodată nu a obținut mai multă valoare despărțiți de de lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu din viața noastră. Astfel, noi nu trebuie să ne frământăm. Noi nu trebuie să ne condamnăm. Noi nu trebuie să ne acuzăm constant pentru eşecurile noastre. Noi trebuie doar să luăm la cunoştinţă şi să recunoaştem slăbiciunile noastre, smeriți să spunem, „Doamne, ştiu că sunt slab. Am nevoie de ajutorul Tău. Aduc acest lucru înaintea Ta şi Te rog, Doamne, să faci pentru mine ceea ce eu nu pot să fa de unul singur." *Iar El o va face.*

Toți sunt binevenițiaici

Trupul lui Hristos este un lucru minunat. Fiecare parte a trupului este vitală şi importantă. Ce trup neajutorat şi ciudat ar fi dacă toate ar fi gură! Dumnezeu m-a făcut pe mine o gură în trup, dar cu siguranță că trupul întreg nu este doar o gură. Multe părți ale trupului sunt mult mai importante decât gura. Cât de frumos este să vezi trupul lui Hristos funcționând aşa cum a fost intenționat să fie, cu oameni din fiecare cale a vieții, grupuril demografice şi a medi diferite lucrând împreună pentru a-L sluji pe Dumnezeu în unitate!

Dumnezeu vrea să îl descopere pe Fiul Său în tine, de oriunde ai veni tu şi oriunde te-ai afla şi orice ai face. Lasă-L pe Isus Hristos să lumineze prin viața ta, atitudinea ta, reacțiile tale şi prin răspunsurile tale.

Obişnuiam să cântăm un refren în biserică, „Fie ca frumusețea lui Isus să se vadă în mine, toată pasiunea şi puritatea Sa minunată. O, Duhul Tău divin, purifică-mi toată natura mea, până când frumusețea lui Isus se fie văzută în mine." Acesta este mai mult decât un refren frumos şi o rugăciune minunată. Ar trebui să fie dorința fiecărei inimi: „O Doamne, fie ca frumusețea Ta să fie văzută în mine." După cum David s-a rugat, „cum mă voi trezi mă voi sătura de chipul Tău" (Psalmul 17:15).

Prin Duhul,fiecare dintre noi –cei drăguți şi cei obişnuiți, cei tari şi cei slabi, cei sclipitori de inteligenți şi cei mai înceți – vom fi schimbați după chipul lui Isus. Iar împreună noi toți vom fi saturați în ziua glorioasă când ne vom trezi şi vom vedea chipul Său.

Cum ar putea fi altfel?

4
Un portret al harului

Este una să vorbeşti despre har la abstract, dar cu totul altceva să descri cum arată el. Dacă „o imagine valorează o mie de cuvinte," ce fel de imagine ar face harul oare?

Poate că cea mai bună imagine a harului din întreaga Biblie ne este dată printr-un personaj din Vechiul Testament citat de mai mulți scriitori din Noul Testament. Avraam este acceptat în mod universal ca şi tată al celor ce cred. El ne dă o imagine clară a ceea ce este harul şi ce face el.

În amândouă epistolele Romani şi Galateni, apostolul Pavel se întoarce la Avraam ca şi prim om pe care Dumnezeu l-a acceptat pe baza credinței lui. În Romani 4:3, Pavel a scris, „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi aceasta i s-a socotit neprihănire."Apostolul foloseşte acelaşi exemplu în Galateni 3:6,7, unde a scris, „Tot aşa şi Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi credința aceastai-a fost socotită neprihănire. Înțelegeți şi voi dar, că fii ai lui Avraam sînt cei ce au credință."

Povestea se repetă

Genesa 15 ne spunecă Avraam şi soția sa , Sara, nu puteau avea copii. Totuşi Dumnezeu le-a dat o promisiune că prin sămânța lor, toate popoarele pământului vor fi binecuvântate. În ciuda imprbabilității acestui lucru, Avraam s-a încrezut în Dumnezeu.. Genesa 15:6 ne spune, „Avram a crezut pe Domnul, şi Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire."

Au trecut anii şi nici un copil nu s-a născut, aşa că, Avraam şi Sara au început să se îndoiască că Dumnezeu îşi va ține promisiunea Sa. Într-o zi Sara a luat problema în mâinile ei şi a sugerat ca Avraam să o lase însărcinată pe slujnica ei, Agar. Apoi ei vor creşte copilul ca şi cum ar fi al lor. (Cât de interesant este faptul că ideea de paternitatea surogată nu este o dezvoltare atât de modernă pe cât ne place să credem!) Agar a rămas însărcinată şi a dat naştere unui fiu, ăe care ei l-au numit Ismael. Şi totuşi, când acest copil era în vârstă de 13 ani, Dumnezeu i-a repetat lui Avraam promisiunea Sa. Lui Avraam încă îi era greu să creadă că Dumnezeu îi va da lui un fiu prin Sara. El i-a spus lui Dumnezeu că această idee era fainã, dar că într-adevăr Ismael deja exista – de ce să nu îl binecuvânte doar?

Cât de încurajant este că Avraam, un om pe care Biblia îl numeşte, „tatăl tuturor celor care cred" (Romani 4:11), i-a fost greu să creadă că promisiunea putea fi împlinită prin sămânța lui Sara! Când Domnul şi-a repetat promisiunea Sa de a le da un fiu prin Sara, era atât de incredibil încât Sara a râs. Ani mai târziu când promisiunea a fost împlinită iar Sara a născut, ei l-au numit pe fiul lor Isaac, care înseamnă „râset".

Pe măsură ce Isaac creştea, fratele său mai mare era nemulțumit de atenția excesivă care era asupra copilului promis. La petrecerea dată pentru a sărbători înțărcarea lui Isaac, Ismael stătea la ceva distanță şi râdea de fratele său. Când Sara a observat atitudinea lui dușmănoasă, a cerut ca

Avraam să îi trimită departe pe el şi pe mama sa Agar. Ea a insistata ca Ismael să nu primească din moştenirea destinată lui Isaac.

Desigur, Avraam era copleşit de întorsătura aceasta a evenimentelor, dar Dumnazeu l-a asigurat că El se va îngriji de Ismael. Avraam a ascultat de Sara şi a izgonita pe slujnică şi pe fiul ei. Era clar că ei nu putea moşteni binecuvântarea promisă de Dumnezeu.

Pictând tabloul

Când Pavel a vrut să îşi susţină cazul său de neprihănire prin har prin credinţă, el i-a îndreptat pe cititorii săi înapoi la Avraam. El a spus că povestea lui Avraam a conţinut o alegorie care putea să clarifice cazul lui. În mod tradiţional, rabinii din timpul lui Pavel susţineau că există două înterpretări pentru fiecare pasaj din Scripturi. Prima, numită *peshat*, se refera la simpla şi vizibila însemnătate a textului. Ei deasemenea susţineau că există un înţeles ascuns la fiecare pasaj (*remez*). Unii rabini susţineau cele două tipuri adiţionale de interpretare: *derash*, care implica înţelesurile alegorice şi orice nu era literal; şi sod („secret"), care producea un înţeles alegoric. Dezavantajul acestor şcoli de gândire complexe şi dese ori contradictorii este că lăsau pe omul de rând confuz şi îndoit în ce priveşte însemnătatea Scripturilor.

Cred că atenţia principală este însemnătatea simlpă şi vizibilă a textului. Dumnezeu este în întregime capabil să spună ceea ce el vrea să spună. Atât de mulţi s-au îndepărtat de învăţătura clară a Bibliei prin umblarea după interpretările spiritualizate şi pline de imaginaţie ale Scripturilor. Haideţi să vedem: cu destulă spiritualizare putem lua ceva ca şi Bătrâna Mamă Hubbard şi să dezvoltăm o predică extraordinară din această povestire. Gândiţi-vă la profundele implicaţii spirituale ale aceste femei bătrâne care s-a dus la bufetul de vase ca să âi dea câinelui ei un os. De ce, putem să o descriem, prinsă în paragină, descurajare, şi lipsă de viaţă pentru că dulăpiorul ei era gol. Ce zi tragică este atunci când toate resursele noastre s-au dus!

Cu puţină imaginaţie putem crea munţi de doctrină din cel mai mic muşuroi. Cea mai bună regulă, deci, este să evităm interpretările alegorice şi numai în cazul în care Scripturile în sine ne dau baza pentru alegorie. În acest caz, prin inspirarea Duhului Sfânt, Pavel desenează o implicaţie alegorică din viaţa lui Avraamîn care putem avea încredere:

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, şi unul din femeia slobodă. Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduinţă. Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înţeles: acestea sunt două legăminte: unul pe muntele Sinai naşte pentru robie şi este Agar, - căci Agar este muntele Sinai din Arabia; - şi răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, şi el este mama noastră. Fiindcă este

scris: „Bucură-te stearpo, care nu naşti deloc! Izbucneşte de bucurie şi strigă, tu, care nu eşti în durerile naşterii! Căci copiii celei părăsitevor fii în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat." Şi voi, fraţilor, ca şi Isaac, voi sunteţi copii ai făgăduinţei. Şi cum s-a întâmplat atunci, că cel ce născuse în chip firesc prigonea pe cel ce născuse prin Duhul tot aşa se întâmplă şi acum. Dar ce zice Scriptura? „Izgoneşte pe roabă şi pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moşteni împreună cu fiul femeii slobode." De aceea, fraţilor, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi (Galateni 4:22-31).

Semnificaţia povestirii

Pavel ne spune că aceste evenimente nu sunt semnificante doar într-un

sens pur istoric, ci că ele ilustrează şi strădania acelora care încearcă să moştenească binecuvântările lui Dumnezeu prin fapte. Agar şi fiul ei sunt o ilustraţie a celor care încearcă să fie neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu prin împlinirea legii. Când Avraam şi Sara şi-au pierdut speranţa de a vedea promisiunea lui Dumnezeu împlinită, ei s-au întors la propriile lor eforturi, care au adus doar dureri de inimă şi frustrare. Deoarece Ismael era un produs al firii, el serveşte ca şi un model al celor care caută să fire binecuvântaţi prin fapte omeneşti. Isaac, pe cealaltă parte, este copilul promisiunii, reprezentând pe cei care vor moşteni binecuvântările lui Dumnezeu prin credinţă.

Interesant, tot aşa cum Ismael l-a batjocorit pe Isaac, şi cei ce trăiesc sub lege astăzi continuă să ia în derâdere pe cei ce aleg să trăiască prin credinţă. Pavel a sugerat că tacticile presiunii iudeizatorilor erau prefigurate în conflictul dintre aceşti fraţi. În aşa manieră, cei din zilele lui care insistau asupra aderării la lege pentru neprihănire trebuiau daţi afară. În anii 70 A.D. această alegorie a fost împlinită când Ierusalimul a fost distrus de legiunea romană sub conducerea lui Titus. Cei ce persecutau persecuta femeile şi bărbaţii credinţei au fost literal trimişi în exil.

Libertatea, promisiunea,
şi binecuvântările lui Dumnezeu
aparţin tuturor celor ce caută să stea
înaintea lui Dumnezeu
prin credinţa în Isus Hristos.

Pavel face contrastul între finalul trist al legaliştilor cu viitorul minunat a copiilor credinţei. Citând Isaia, el scrie, „ Bucură-te, stearpo,

care nu naşti deloc! Izbucneşte de bucurie şi strigă, tu, care nu eşti în durerile naşterii! Căci copiii celei părăsite vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat" (versetul 27). El vrea să spună că aceşti creincioşi, adunaţi împreună în împărăţie ca un rezultat al credinţei, urmau să fie cu mult mai puţini în număr decât cei ce care încercau să meargă la Dumnezeu prin faptele lor.

Doar aici alegoria vine în atenţie, „De aceea, fraţilor, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode. Hristos ne-a ozbăvit ca să fim slobozi" (versetul 31). Toţi cei care îi aparţin lui Hristos vor moşteni binecuvântările lui Dumnezeu şi sunt împlinirea promisiunii Lui către Avraam că prin sămânţa sa toate naţiunile pământului vor fi binecuvântate.

Noi am fost binecuvântaţi prin sămânţa lui Avraam, Isus Hristos. Libertatea, promisiunea şi binecuvântările lui Dumnezeu aparţin tuturor celorcare caută să stea înaintea lui Dumnezeu prin credinţa în Isus Hristos. Ca şi copii ai promisiunii şi vase ale dragostei necondiţionate a lui Dumnezeu, acum ne putem bucura de o consecvenţă minunată în umblarea noastră cu Hristos.

Aşa cum imnul o spune aşa de elocvent, „Isus a plătit totul. Totul lui îi datorez; Păcatul mi-a lăsat o pată roşiatocă, El a spălat-o albă ca zăpada." Când apărem în faţa tronului lui Dumnezeu, noi vom sta prin respectul a ceea ce Hristos a făcut pentru noi. Când vedem puterea promisiunii lui Dumnezeu, niciunul dintre noi nu va zice, „prin eforturile mele credincioase şi pline de hotărâre, am obţinut această glorie." Ci ne vom pleca capetele, copleşiţi de bucurie, şi vom zice; „Îţi mulţumesc, Isuse; Tu ai făcut totul! Am ştiut că tu poţi să mă mântuieşti. Am ştiut că prin propriile mele fapte bune nu aş fi putut niciodată să mă mântuiesc. Îţi mulţumesc, Doamne."

O întrebare cheie

Aşa a fost credinţa lui Avraam. Dar întrebarea chei este, când Dumnezeu l-a proclamat pe acest om neprihănit – când a fost tăiat împrejur sau înainte ca el să fie tăiat împrejur? Învăţătorii falşi din Galatia spuneau, „Nu poţi fi neprihănit până nu eşti tăiat împrejur." Ei insistau că era nevoie de un ritual pentru mântuire.

Deci când Dumnezeu i-a imputat lui Avraam credinţa pentru neprihănire? A fost înainte sau după ce a primit ritul tăierii împrejur? A fost *înainte*, nu după! Avraam a fost socotit neprihănit înainte măcar să cunoască un singur lucru despre acest ritual. Declaraţia neprihănirii lui primite se găseşte în Geneza 15, pe când ritualul tăierii împrejur nu era introdus decât cu două capitole mai târziu. Neprihănirea i-a fost dată lui Avraam în momentul în care el a crezut şi s-a încrezut în Dumnezeu.

Acelaşi lucru este adevărat şi pentru tine şi mine. În momentul în care credem şi ne încredem în Isus Hristos, Dumnezeu ne pune pe socoteala

noastră neprihănirea – nu pe baza a ceea ce noi am făcut sau a ceea ce vom face, ci simplu pe baza credinţei noastre în Isus Hristos.

După cum Hristos este Domneul cerurilor, Fiul lui Dumnezeu, şi mântuitorul meu personal, mă voi încrede în El. Când o fac, Dumnezeu spune despre mine, „Neprihănit!" într-o zi Isus a fost întrebat, „ Ce să facem ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?" Isus le-a răspuns, „ Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeţi în Acela pe care L-a trimis El" (Ioan 6:28,29). Dacă vrei să faci lucrarea lui Dumnezeu, crede în Isus Hristos. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce Dumnezeu îţi cere.

Dar ce este credința adevărată?

Este interesant că Iacov – care scrie o epistolă care le dă şuturi unor creştini pentru a-i face să se mişte – deasemenea îl foloseşte pe Avraam ca o ilustrare a credinţei. Preocuparea sa particulară este să arate că credința fără fapte este moartă (Iacov 2:26). Iacov spune că credința lui Avraam l-a condus la anumite lucruri, şi deaceea Dumnezeu i-a recunoscut credința: „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, şi, prin fapte, credința a ajuns desăvârşită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu, şi i s-a socotit ca neprihănire"; şi el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu" (Iacov 2:22,23).

Acțiunile noastre trebuie să fie
în armonie cu ceea ce credem.
Credința nu este doar
ceea ce spunem;
credința este demonstrată prin ceea ce facem.

În alte cuvinte, adevărata credință este mai mult decât o verbalizare. Adevărata credință conduce la acțiunile cuvenite. Dacă cu adevărat cred un anumit lucru, atunci acțiunile mele vor fi de a păzi ceea ce cred. Aş putea cu vehemență să protestez împotriva unui crez în ceva, dar dacă acțiunile mele nu sunt consecvente cu crezul meu proclamat, atunci credița mea trebuie să fie pusă sub semnul întrebării.

De exemplu, aş putea spune că cred că va vi o cădere mare a bursei luni şi că banii nu vor mai fi buni deloc. Băncile se vor fi închise, economiile şi creditele îşi vor închide uşile, şi nu vei mai putea să îți scoți banii. Totuşi dacă nu mă duc la bancă îmediat şi să îmi extrag toate

depozitele mele, ai putea spune pe drept că într-adevăr nu cred ceea ce am spus.

Acțiunile noastre trebuie să fie în armonie cu ceea credem sau crezul nostru poate fi pus sub semnul întrebări. Pentru că Avraam a crezut cu adevărat că prin Isaac sămânța lui se va întinde, el a putut să își ducă fiul sus pe munte, să-l pună pe altar și să ridice cuțitul. El era gata să ducă cuțitul în jos pentru că el a crezut că Dumnezeu prin Isaac sămânța lui se va întinde (Isaac nu avea copii deloc în acel moment) și el a fost gata să îl aducă pe Isaac ca jertfă. El știa că Dumnezeu, dacă era necesar, l-ar fi înviat pe Isaac din morți ca să își împlinească promisiunea Sa (vezi Evrei 11:19).

Cât de mult credem noi promisiunile lui Dumnezeu? Cu mulți ani în urmă am auzit despre cineva care a rămas fără benzină în mijlocul unui viscol și avea nevoie să îi ceară unui vecin niște benezină. Râul care despărțea casa lui de cea a vecinului era înghețat, așa că el s-a pus pe genunchii și mâinile sale și a atins cât de departe a putut gheața lovind cu încheieturile sale pentru a determina cât de groasă era gheața. În acest fel el și-a făcut drumul pe partea cealaltă a râului, atingând cu mâna și bătând ușor. Curând încheieturile lui erau pline de sânge. Pe când era gata să atingă malul îndepărtat al râului, el a auzit un huruit în spatele lui ... și a văzut un grup de cai străbătând râul.

Unii dintre noi spun, „Cred promisiunile lui Dumnezeu," și totuși totuși bat sau ciocănesc ca să vadă dacă promisiunile lui ne țin la suprafață. Noi înaintăm atât de atenți. „Știu că Dumnezeu mi-a spus că se va îngriji de toate nevoile mele," spunem, „dar nu sunt sigur că El o va face. Acea factură are termenul limită de plată – iar eu bat ca să văd dacă El mă va ține. Cu siguranță sper ca promisiunea Lui să mă țină la suprafață!" Alții, invers, se aventurează înainte pe promisiunea lui Dumnezeu. Ei au învățat că Dumnezeu întotdeauna își tine promisiunile, indiferent de cât de rele arată circumstanțele. Câteodată, și ei au fost cei care au bătut în gheață, deasemenea – dar de fiecare dată ei au descoperit că Dumnezeu este credincios. În cele din urmă credința lor a fost întărită, iar ei au început să acționeze bazați păe credința lor. Cu toții ne arătăm adevăratele noastre crezuri; ele sunt arătate prin viața noastră.

Credința lui Avraam a fost demonstrată de acțiunile lui. Dacă stătea și argumenta cu Dumnezeu, atunci el nu ar fi crezut cu adevărat. Imaginați-vă dacă el ar fi spus, „Doamnezeule, nu pot să-l aduc pe Isaac ca jertfă. Ce vrei să spui, Doamne? Le este fiul meu. Ai promis că prin el națiunile pământului vor fi binecuvântate. Doamne, nu pot face asta." O grămadă de oameni cred că doar zicând ceva face acest lucru credință. Dar credința nu este doar ceea ce spui; credința acționează. Ea este demonstrată de ceea ce faci.

De aceea Iacov,citând același pasaj din Vechiul Testament ca și Pavel, caută să demonstreze ca credința fără fapte este moartă. Să spui că tu crezi ceva și totuși nu reușești să trăiești ceea ce crezi asta demonstrează că nu ai credință adevărată. Adevărata credință se demonstrează singură prin

acțiunile care sunt în armonie cu credința declarată. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu, iar credința lui s-a prelucrat singură în acțiuni care erau în armonie cu ceea ce credea el. Deaceea, Dumnezeu a considerat credința sa ca şi neprihănire.

Avraam nu a fost neprihănit din cauza a ceea ce a făcut el. El a fost neprihănit din cauza a ceea ce a crezut el. Ceea ce a făcut a fost în armonie cu ceea ce a crezut. Dumnezeu a luat credința şi i-a dat neprihănirea lui Avraam din cauza credinței lui.

Ați înțeles ilusrarea?

Niciunul din toate aceste lucruri nu înseamnă că, desigur, că acțiunile noastre vor fi întotdeauna perfecte. Ca şi copii ai lui Dumnezeu care credem în Isus Hristos, suntem ancoraţi într-un război spiritual. Chiar dacă duhul nostru este reînoit în Isus Hristos, noi încă locuim în aceste case vechi şi corupte, trupurile noastre. Casa mea coruptă pune cerințe puternice asupra mea. Câteodată descopăr că mă lupt cu firea mea ca să nu fac lucrurile pe care într-adevăr vreau să le fac. Câteodată activitățile şi acținile mele sunt opuse credinței mele în Isus Hristos.

Dar nu pot trăi în această condiție. S-ar putea să mă poticnesc şi să cad, ca oricare, dar nu rămân acolo jos. Duhul nu mă lasă să stau intins acolo jos. El mă provoacă şi mă ajută să mă ridic din nou. Când mă poticnesc sau cad, Dumnezeu nu scoate radiera şi mă şterge din cartea vieții. Când îți înveți fiul sau fiica cum să meargă, împiedicarea lor nu te face să strigi, „Afară de aici, copile. Nu eşti copilul meu, când cazi aşa! Te dezmoştenesc.” Nu, tu âți ridici copilul şi spui, „ Eşti bine. Încearcă din nou. Hai la tati, acum. Haide! Haide!” Tu îți încurajezi copilul să încerce din nou şi din nou.

Tu eşti copilul lui Dumnezeu. El încearcă să te ajute să dezvolți o umblare cu El. Este mângâietor să şti că atunci când ne împiedecăm şi cădem, El nu ne dă afară. El nu ne dezmoşteneşte. El nu spune, „Nu mai eşti copilul meu pentru că te-ai împiedecat!” Ci, El ne ridică şi ne scutură de praf. Spune, „Titul e în regulă acum, încearcă din nou.”

Oricine este născut din Dumnezeu nu poate trăi în păcat. Noi nu putem trăi o viață păcătoasă. Dacă o facem, dovedim că nu credem ceea ce spunem că facem. Avraam l-a crezut pr Dumnezeu iar acțiunile sale au urmat credința sa.

Desigur, acest lucru nu înseamnă că odată ce Avraam şi-a încredințat viața lui Dumnezeu în credință el nu a trebuit să îşi facă griji pentru a crede din nou. Departe de el aşa ceva! Îngrămădite în jurul declarație Bibliei despre credința lui Avraam în Geneza 15:6 există două incidente care descriu căderi mari în credința sa. Capitolul 12 şi 20 din

Geneza descriu cum Avraam a inventat minciuni destinate pentru a-şi salva propria piele în loc să se bazeze pe Dumnezeu pentru a-l păzi. Avraam a putut fi unul care a ciocănit în gheață, deasemenea – dar acest lucru nu a fost caracteristica dominantă a vieții lui. El a suferit căderi ocazional, după cum cu toții o facem, dar el nu a trăit în acele căderi. El şi-a trăit credința într-o asemenea măsură încât Biblia îl numeşte un om al credinței. Credința lui Avraam l-a condus să îşi pună în practică credința sa.

Şi totuşi, nu a fost acțiunea cea prin care Dumnezeu a determinat neprihănirea lui; neprihănirea lui a fost determinată de credința lui. Este la fel cu noi. Credința noastră trebuie să ne conducă la o viață de supunere şi de acțiuni corecte, dar nu acele acțiuni corecte sau supunerea noastră ne câştigă dreptul de a sta înaintea lui Dumnezeu. Neprihănirea lui Isus Hristos ne este împărțită prin credință.

Prin virtutea faptului că eu cred în Dumnezeu şi mă încred în Isus Hristos, devin un fiu al lui Avraam. Devin un urmaş, iar astfel promisiunea şi binecuvântările legământului pe care Dumnezeu i le-a dat lui Avraam sunt şi ale mele.

Această evanghelie a harului a fost predicată cu mult timp în urmă prin Avraam. Viața sa este o imagine glorioasă a ceea ce este harul şi ceea ce face el. Este cu mult mai frumoasă decât orice pictură care atârnă la Louvre sau la Prado ori la Muzeul Metropolitan de Artă. Este un portret uimitor a dragostei lui Dumnezeu față de un păcătos care şi-a pus încrederea totală în El – şi cel mai bun lucru dintre toate în această imagine este că şi noi suntem acolo în spate cu cuvântul „binecuvântat" pus pe fruntea noastră.

5
Câte un pas

Cu ani în urmă un prieten apropiat lucra într-o afacere de distribuție pentru magazinele alimentare. În timpul turelor sale a întâlnit pe soția unui om care avea un magazin mic. Ei au început să glumească unul cu altul şi, nu după mult timp, se întâlneau în mod regulat ca să bea cafea şi să vorbească. Curând s-au îndrăgostit, şi-au părăsit familiile, şi s-au mutat împreună. Atunci soția acestui om, deasemenea o prietenă dragă, ne-a sunat şi ne-a cerut să ne rugăm pentru el.

Între timp, pasturul bisericii la care mergea prietenul nostru i-a făcut o vizită acestui om. Pastorul i-a spus că a avut o viziune cu un dric negru şi că dacă nu o părăseşte pe această femeie şi nu se întoarce la soția sa, ei o să-l scoată afară din acea încăpere cu picioarele înainte. Această abordare dură nu a făcut decât să îl înfurie şi mai mult pe acest om şi să îl

îndârjească în decizia lui imoralaă. Soția lui apoi m-a sunat şi m-a înterbat dacă vreau să vorbesc cu el.

Am fost de acord să merg şi l-am găsit pe prietenul meu locuind într-un apartament făcit dintr-un garaj sărăcăcios partea cea rea a oraşului. Când am văzut casa lui mică şi murdară, am fost uimit de cât de mult a pierdut el. Soția şi ficele lui erau persoane minunate. Casa lui se afla într-o zonă minunată. Acest om şi-a vândut sufletul pemtru o coajă de pâine. Când a venit la uşă, o privire plină de ruşine i-a acoperit fața. A fost foarte politicos şi m-a învitat să vin şi să iau loc. Când m-am uitat la viața nouă a prietenului meu m-am gândit, *O, Dumnezeule! Cum a putu renunța la atât de mult pemtru atât de puțin?*

Inima mea s-a frânt pentru că l-am iubit pe acest om. Privelıştea în ceea ce a căzut el m-a zdrobit. M-am trezit incapabil să îmi ascund sentimentele, şi spre stânjeneala mea am început să lăcrimez. Am fost copleşit de întristare, iar când amanta lui a ieşit din bucătărie tot ceea ce am putut face a fost să plâng în hohot. În final am fost atât de stânjenit încât am spus, „Îmi pare foarte rău. Ştiu că am venit să te văd, dar nu pot vorbi acum..” M-am ridicat, am plecat, şi m-am dus acasă simțindu-mă ca un prost. Soția prietenului meu a vrut ca eu să îl vizitez şi să apelez la împăcarea lor, iar tot ceea ce am putut face a fost să stau acolo şi să plâng.

Dimineața următoare am primit un telefon cu o veste care m-a lăsat şocat. Prietenul meu s-a întors la soția şi la familia lui la câteva ore după vizita mea.

Ce a folosit Dumnezeu pentru a obține vindecarea aceasta miraculoasă a unei relați rupte? Nu o atitudine mai sfânt-decât-tine, cu siguranță. Duhul Său a creat în mine un duh de blândețe şi de întristare care a condus la o împăcare plină de bucurie. Am crezut că am gafat teribil – dar am descoperit că oridecâteori alegem să umblăm în Duhul, lui Dumnezeu îi place să lucreze cu putere în moduri neaşteptate şi uimitoare.

A umbla în Duhul este o afirmație uimitor de practică. Nu înseamnă că zburăm prin viață cu o aureolă deasupra capului şi cu un zâmbet angelic pe față. Putem avea o gândire spirituală şi încă să avem legături cu oamenii în ceea ce priveşte lucrurile pământeşti. Unii credincioşi reacționează atât de puternic împotriva permisivității lumeşti a culturii noastre încât şi-au pierdut abilitatea de a comunica cu prietenii, rudele şi cu vecinii lor. Umblarea în Duhul nu înseamnă scoate în afara realității; ea ne permite să funcționăm în realitate cu efectivitate optimă.

Relația în primul rând

Cineva a spus odată, „Lucrul principal este să păstrezi lucrul principal ca şi lucru principal.” Cât de adevărat este acest lucru în tărâmul spiritual! În timp ce umblarea în Duhul este o afirmație incredibil de practică, noi trebuie să ținem minte că acesta nu este locul de unde începem. *Relația întotdeauna este înaintea comportamentului*.

Un exemplu minunat al acestui principiu este găsit în cartea Efeseni. Primele trei capitole au de-a face cu relația. Doar apoi al patrulea capitol începe, „Vă sfătuiesc dar...să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea, pe care ați primit-o". Relația vine în primul rând pentru că ea asigură temelia a tot ceea ce urmează.

Dacă încercăm să umblăm fără ca în primul rând să stabilim relația potrivită, n-o să reuşim. Umblarea necesită ca mai întâi noi să căpătăm echilibru. Acest lucru este adevărat chiar şi pe tărâmul fizic. Înainte ca copiii să facă primii paşi, ei trebuie să învețe cum să îşi țină echilibrul în timp ce stau jos. Apoi devin maeştri în arta de a sta în picioare. Apoi învață puțin cum să meargă cu paşi nesiguri. Şi doar după aceea îşi dezvoltă abilitatea de a merge.

În cartea Efeseni, Pavel ne spune că prin înțelegerea a ceea ce înseamnă să şezi cu Hristos noi vom începe să experimentăm puterea lui Dumnezeu, care în schimb ne va permite să umblăm într-o manieră plăcută Lui. Există un progres definit aici. În primul rând trebuie să avem o relație echilibrată cu Dumnezeu, apoi învățăm cum să mergem.

Odată fiecare dintre noiam trăit după firea noastră, ascultând de poftele firii şi minții noastre, fiind vrăjmaşi ai lui Dumnezeu. Dar apoi harul lui Dumnezeu ne-a transformat viețile iar noi am început să ne bucurăm de părtăşia plăcută cu Domnul. Continuăm să ne bucurăm de acea adâncă părtăşie pe măsură ce îi permitem Duhului lui Dumnezeu să-şi exercite controlul asupra vieților noastre.

Trăind ceea ce spunem

Există mulți care pretind că au o relație cu Dumnezeu care aruncă în jurul lor toate cuvintele creştine bâzâietoare şi fraze care prind, dar care pur şi simplu nu umblă cu Dumnezeu într-un mod practic. Este crucial ca noi „să trăim ceea ce spunem". Viețile noastre trebuie să fie consegvente cu chemarea,binecuvântările şi mărturisirea pe care o facem în ceea ce priveşte noua noastră relație cu Dumnezeu.

Mintea noastră este
câmpul de luptă unde
noi decidem
să trăim după Duhul sau
după poftele firii noastre pământeşti.

Întrebarea este, cum reuşim acest lucru? Cum evităm să fim purtați de alura lumii? Pavel a avut un răspuns în Galateni 5:16 „Zic dar: *umblați*

cârmuiți de Duhul, şi nu împliniți poftele firii pământeşti" (sublinierile sunt adăugate).

Cuvântul grecesc tradus ca şi „umblați" din acest pasaj este un termen folosit pentru a descrie caracteristica dominantă a vieții unei persoane. Dacă cineva ar avea reputația de un avar adevărat, el ar fi cunoscut ca unul care „umblă" plin de lăcomie. Dacă caracteristica unei persoane ar fi de unul care se preocupă şi ajută, el ar fi cunoscut ca unul care „umblă" plin de bunătate.

Să umbli în Duhul înseamnă să îi permitem Duhului Sfânt să îşi exercite controlul în viața noastră. În fiecare zi ne este prezentată opțiunea de a trăi după Duhul Sfânt sau după firea noastră pământească. Mintea noastră este câmpul de luptă unde se decide cine va domina.

Este de ajutor să ne amintim că Dumnezeu a făcut mintea omenească să funcționeze la fel de mult ca şi un computer. Un computer poate doar să producă ceea ce a fost programat în el. Tot aşa, mintea noastră ne este programată zilnic. Dacă gândirea noastre vine din firea noastră, viața noastră va fi caracterizată de firea pământească. Dacă începem să ne programăm mințile noastre cu lucrurile Duhului, atunci viețile noastre vor începe să reflecte priorotățile Duhului.

Cât de uşor este să cazi în capcana de a face o mărturisire îndrăzneață despre o viață spirituală vitală în timp ce prioritatea noastră numărul unu este să căutăm să facem pe plac firii! Cu siguranță puterea pe care o poate deține natura noastră căzută asupra noastră este una dintre cele mai mari probleme pe care le avem în viață. Cum ne puetem elibera de robia care pare de neînvins a firii noastre?

Răspunsul simplu şi totuşi profund este acesta: *Nu te lupta cu firea, întăreşte Duhul!* Nu lupta împotriva întunericului; aprinde lumina.

Pentru a face acest lucru, mai întâi trebuie să recunoaştem că avem şi o latură spirituală şi una firească în natura noastră. Dacă umblăm în Duhul, atunci trebuie să-l hrănim pe omul spiritual. Cu toții ştim ce înseamnă să grănim latura naturii noatre fizice. Dacă nu îmi hrănesc trupul, el nu este subtil îmi aminti mie despre nevoile lui.

Cineva odată mi-a spus că după trei zile de post, foamea dispare. Am descoperit că opusul este adevărat. După trei zile de post, mintea mea este ocupată în a visa despre cele mai lucioase invenții imaginare. Este pur şi simplu modul categoric pri care trupul îmi amintea că nevoile lui trebuie împlinite. Noi exersăm şi luăm vitamine ca să putem să creştem puternici fizic.

Pentru a deveni puternici în Duhul este necesar să avem un regim similar. Trebuie în mod regulat să consumăm pâinea vieții, Cuvântul lui Dumnezeu.

Asimilarea Cuvântului

Cât de ironic este că consumarea Cuvântului este adesea ultimul lucru pe care îl facem. „Desigur, am nevoie să petrec timp în Cuvântul lui Dumnezeu,”spunem, „dar se pare că nu am timp chiar acum”. Esențial, noi postim în Duhul. Latura noastră spirituală adesea este hrănită iregular, convulsiv şi într-un mod neechilibrat. Noi neglijăm studiul regulat şi sistematic al Cuvântului în schimbul abordării „ haideți să deschidem Biblia şi să vedem ce pe ce ni se pune ochii”. Adesea nu avem o practică constantă a studiului biblic sau a creşterii personale. Sfârşim prin a hrăni cu grijă părțile firii şi neglijând nevoile Duhului. Ca şi rezultat, omul spiritual devin slab iar firea începe să domine.

Dacă vreau ca omul meu duhovnicesc să fie puternic, rămâne doar motivul că trebuie să însămânțez în duh. Nu pot semăna firea mea şi să sper că cumva voi produce o recoltă spirituală. Pentru a umbla în Duhul, trebuie să încep să hrănesc duhul. Asta înseamnă că trebuie să mă hotărăsc să pătrund tot mai mult în Cuvânt. Iov a spus, „N-am părăsit poruncile buzelor Lui; mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui” (Iov 23:12). Este important să vedem Cuvântul lui Dumnezeu atât de esențial pe cât este. Isus a proclamat că cuvintele Lui au fost duh şi viață, aşa că un timp regulat şi sistematic în Cuvântul lui Dumnezeu este esențial dacă vrem să umblăm în Duhul.

Părtăşia cu Dumnezeu

Importanța rugăciunii este un alt lucru esențial pentru a experimenta bucuriile umblării în Duhul. Când ne emoționăm de entuziasmul părtăşiei cu Dumnezeu, ne descoperind ca fiind întăriți în duh. Devenim din ce în ce mai conştienți de prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce facem şi în orice situație ne aflăm.

Să umbli în Duhul
pur şi simplu înseamnă
să îl facem pe Dumnezeu în mod deliberat
tovarăşul nostru permanent.

Faptul că suntem conştienți de prezența lui Dumnezeu ne deschide înțelegera spre o vedere a lumii mult mai plină şi mai dezvoltată. Sunt convins că una dintre nevoile noastre cele mai mari este să devenim tot mai conştienți de prezența lui Dumnezeu în orice moment. Când Pavel a vorbit cu filozofii epicurieni şi stoici din Atena aşa cum se găseşte scris în Fapte 17, el a declarat că, „în El avem viața, mişcare şi ființa” (versetul 28).

Viețiel noastre pot fi transformate remarcabil când ajungem să realizăm că Dumnezeu este cu noi continuu. Pierderea din vedere acest

fapt poate deschide uşa unui dezastru spiritual. Cu cât mai departe este înlăturat Dumnezeu din conştiinţa noastră, cu atât mai puternic suntem atraşi de lucrurile care caută şi fac pe plac naturii noastre căzute. Când ne împiedecăm şi cădem ne putem îndrepta către mulţi factori externi pentru a explica comportamentul nostru, dar rădăcina problemei noastre este eşecul de a ţine în minte prezenţa lui Dumnezeu. Îndrumarea de a umbal în Duhul pur şi simplu înseamnă să îl facem pe Dumnezeu în mod deliberat tovarăşul nostru permanent de călătorie în timp ce parcurgem ziua.

Când umblăm în Duhul, trăind într-o conştientizare constantă a prezenţei lui Dumnezeu, nu mai avem nevoie de alţii care să ne cicălească şi să ne predice cum să trăim după standardele creştine. Viețile noastre vor fi revoluționate atunci când păstrăm apropierea şi dragostea lui Dumnezeu în fața minții noastre.

Transformând iritarea în bucurie

Felul în care ne gândim chiar şi la cele mai mondene lucruri se schimbă radical atunci când îi permitem Duhului Sfânt să domnească în viețile noastre. Circumstanțele noastre exterioare –sar putea să rămână la fel, dar atitudinea noastră ajunge la o transformare totală încât găsim bucurie chiar şi în lucrurile care de obicei ne iritau.

Cu toții avem lucruri de făcut pe care le detestăm. Trecem printr-un conflict clasic apropiere – evitare , ştiind că în timp ce noi urâm să facem aceste lucruri, nefacerea lor va înrăutăţii doar situația.

Detest să scot afarră gunoiul. Totuşi ştiu că dacă nu o fac, curând va fi un miros urât care va puți sus pe verandă. Deaceea înghit în sec şi fac treaba. Mai degrabă m-aş bucura de un castron de înghetată cu bucățele de ciocolată, dar dacă îmi neglijez treaba mea, curând putoarea de gunoi împuțit se va amesteca cu aroma bucățelelor de ciocolată, iar dintr-odată pofta mea de înghețată se va topi.

Chiar şi în aşa ceva atât de ordinar ca această treabă casnică, am o alegere. Pot să bombăn cât de mult urăsc să duc gunoiul sau pot să folosesc acest timp să-mi fac treaba şi să am părtăşie cu Dumnezeu. Mă pot închina Lui fluierând o melodie de mulțumire şi dragoste în timp ce mă duc către zăvor. Pe măsură ce mă apropiu de Dumnezeu, am descoperit că mă gândesc mai puțin la gunoi şi mai mult la harul Său. Pot să tec prin cea mai dezgustătoare slujbă şi să nu fiu perturbat de ea dacă îmi ațintesc mintea pe lucrurile Duhului.

Să luăm în considerare aşteptarea ca şi un alt exemplu. Există puține lucruri mai enervante decât lumina roşie de la semafor atunci când te grăbeşti, ştiind că trebuie să aştepți o întreagă secvență de semnale înainte ca să poți porni din nou.

Decât să mă stresez, mi-am făcut un obicei de a-mi ține Biblia pe scaunul de lângă mine. Când ajung la un semafor roşu şi ştiu că am ceva

timp, încep să citesc o porțiune din Scriptură. Următorul lucru pe care îl ştiu este că tipul din spatele meu sună din claxson. Timpul trece atât de repede când mă hrănesc din Cuvânt!

Umblarea în Duhul devine o experiență entuziasmantă când învățăm ce înseamnă să fim într-o părtăşie profundă cu Dumnezeu. Devenim din ce în ce mai acordați cu lucrurile lui Dumnezeu – de la prezența Sa în inimile noastre până la minunatele lucrări ale creației Sale.

Cine conduce?

Umblarea presupune mişcare. Când umblăm, ne mişcăm dintr-un loc în altul. Începem într-o locație şi sfârşim în altă parte. Destinația noastră depinde de direcția pe care o luăm.

În acelaşi fel, umblarea în Duhul ne mută de la un loc spiritual la altul. Ne mişcăm de la un nivel de maturitate la următorul pe măsură ce ascultăm de Duhul şi umblăm în direcția în care El ne îndeamnă să ne mişcăm – şi totuşi aici câteodată mai dăm de necaz.

Când un gând sau o înclinație ne vine în mintea noastră, cum putem discerne dacă această noțiune este de la Dumnezeu?scripturile ne spun că Dumnezeu îşi scrie Legea Sa pe tăblia inimilor noastre de carne (vezi Ieremia 31:33, 2 Corinteni 3:3). Dumnezeu va planta o idee în duhul meu, iar Duhul meu va comunica aceasta intelectului meu. Aceasta este de obicei percepută ca o idee, un gând, sau ca un moment de inspirație. Dumnezeu ne va da o dorință ca şi un mijloc prin care să ne comunice voia Sa pentru viața noastră.

Din nefericire, am deasemenea dorințe care vin din natura noastră căzută. Firea mea are o cale prin care îmi injectează foarte puternic gânduri şi înclinații în mintea mea. Câteodată este dificil să discerni dacă o ideea a venit de la Dumnezeu sau din firea mea.

Cu ceva timp în urmă am avut de-a face cu această dilemă în timp ce conduceam către Ventura, California. Era o zi spectaculoasă iar un gând mi-a trecut prin minte să fac un ocol pe o rută mai directă şi să mă bucur de frumusețea Coastei Pacificului de pe autostradă. Privintul valurilor şi simțind răcoarea brizei a fost o asemenea desfătare încât am bănuit că dorința era a firii mele, dar m-am hotărât să mui-o permit oricum.

După cum au decurs circumstanțele, am realizat că Dumnezeu a planificat ca eu să o iau pe autostrada Coastei. Când m-am apropiat de Malibu, am văzut doi autostopişti stând pe stradă şi am simțit o înclinație puternică să trag pe dreapta şi să âi iau. Pe măsură ce călătoria înaintam către nord, am avut ocazia să-L împătăşesc pe Hristos cu cei doi.

Perechea stătea în Ventura iar seara următoare au venit la biserica unde eu vorbeam. În acea seară ei şi-au mărturisit credința lor în Hristos public şi de atunci s-au stabilit în acea părtăşie locală. După ce întreaga experiență s-a derulat, am putut să privesc înapoi şi să spun, *Uau! A fost*

frumos. Dumnezeu m-a îndrumat. Dorința pe care am avut-o în inima mea de a o lua pe autostrada de pe Coastă a fost de la El.

Totuşi, este adesea dificil să determinăm când Domnul ne vorbeşte inimii noastre. Noi adesea gândim greşit că Dumnezeu ne poate conduce doar prin căi mistice sau dramatice. *Cu siguranță dacă Dumnezeu îmi vorbeşte*, gândim noi, *locul se va cutremura, lumina se va întuneca, şi părul mi se va ridica*. Dumnezeu niciodată nu mi-a vorbit în acest fel. Când Dumnezeu îmi vorbeşte, El vorbeşte Duhului meu, care în schimb comunică mesajul conştiinței mele într-un mod atât de natural că este greu să discerni imediat dacă este într-adevăr vocea lui Dumnezeu.

Aş vrea că să vă pot da o formulă sau un test simplu din trei puncte pentru a indentifica vocea lui Dumnezeu, dar dacă o asemenea procedură există eu nu am descoperit-o. Mă lupt în a distinge vocea Duhului de cea a firii mele, la fel ca şi voi. Aş vrea să vă pot recomanda o modalitate pe deplin dovedită de a fi siguri că îl auzim pe Dumnezeu, dar din nefericire, acest lucru este dincolo de putința mea.

Şi totuşi, Dumnezeu nu ne-a lăsat într-o ceață confuză. El ne-a trimis Duhul Său Sfânt să locuiască în inimile noastre nu numai să ne călăuzească în circumstanțe particulare ci şi să ne conducă în înțelegerea adevărului descoperit al Cuvântului Său. El niciodată nu ne va conduce împotriva a ceea ce deja a declarat în Scripturi.

Înțelegând Cuvântul

Este interessant să vezi cum unii oameni care nu l-au rpimit încă pe Domnul sfârşesc incredibil de descurajați atunci cînd încearcă să citească Biblia. Ei văd măreața influență pe care Scripturile a avut-o asupra a milioane de vieți şi impactul lor asupra civilizației vestice, iar ei vor să înțeleagă ce are ea de zis.

Invariabil, aceşti oameni devin descurajați şi exasperați, iar însemnătatea Bibliei îi eludează. Asta nu ar trebui să ne surprindă, pentru că însăşi Biblia ne spune că omul natural nu înțelege lucrurile Duhului, nici să le cunoască ele sunt judecate spiritual (vezi 1 Corinteni 2:14). Pe cealaltă parte, omul duhovnicesc înțelege toate lucrurile, chiar dacă el nu este înțeles de ceilalți. Deoarece am devenit pe drept înrudiți cu Dumnezeu prin Hristos, Duhul Său Sfânt poate acum să ne dezvăluie adevărul inimilor noastre. Cuvântul lui Dumnezeu devine viu şi de înțeles pentru noi.

Lucrarea continuă de descoperire a Duhului este vitală. Este uimitor cât de des citesc un capitol Scriptură şi să nu rămân cu nimic din el. Mă trezesc că ajung la sfârşitul capitolului şi îmi spun, „Ce tocmai am citit?" Atunci , adesea mă opresc şi mă rog, „ Doamne, cu siguranță acest capitol are ceva să îmi spună. Te rog deschide-mi puterea de înțelegere şi îngăduie-I Duhului Tău să lucreze în mine prin Cuvântul Tău." Apoi, pe măsură ce recitesc capitolul sunt uimit de adevărul care îmi pătrunde în inimă.

În timpul serviciilor de duminica dimineața la Capela Calvarului de obicei avem o citire sensibilă din Psalmi. Pe la al treilea serviciu, sfârşesc prin a vedea lucruri în textul din Scriptură care nici nu mi-a trecut prin minte la prima oră. Unul din versete începe să lucreze în mine într-un mod foarte special şi puternic. Această experiență de a fi condus în tot adevărul este o parte vie a ceea ce înseamnă să umbli în Duhul.

Mergi înainte!

Fiind între firea noastră, şi acest sistem decăzut al lumii, şi Satan, noi avem de-a face cu adevărate piedici în creşterea spirituală. Dar sfatul Scripturilor este de să mergem înainte pentru prețul chemării lui Dumnezeu care este în Hristos Isus (vezi Filipeni 3:14). Isus a spus, „Nevoiți-vă să intrați pe uşa cea strâmtă" (Luca 13:24). Cuvântul grecesc tradus ca şi „nevoiți-vă" este *agonizomai,* de unde avem cuvântul *agonie*. Nu este nici o greşeală; nu este ceva uşor sau natural să umbli în Duhul. Ea necesită un mare efort, devotament şi concentrare clipă de clipă.

Nu este o exagerare faptul că acest lucru este o alegere pe care fiecare dintre noi trebuie să o face zilnic. Când alegem să umblăm în Duhul, rezltatele practice pot fi atât de frumoase încât ne pot lua răsuflarea. Ne vom bucura de o profunzime şi consecvență în părtăşia noastră cu Dumnezeu. După cum apostolul Ioan a observat, „dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este lumină, avem părtăşie unii cu alții; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat" (Ioan 1:7).

Ceea ceste emoționant în părtăşia cu Dumnezeu este că cu cât mai mult o experimentăm, cu atât mai mult o dorim. Cu cât mai mult suntem personal atinşi de pacea şi împlinirea părtăşiei intime cu Tatăl, cu atât mai greu este să trăieşti fără ea. Când ne trezim în afara părtăşiei, o goliciune inerioară ne cheamă să ne întoarcem la rugăciune şi la Cuvânt.

Pe măsură ce umblăm în Duhul, începem să ne bucurăm de beneficiile extraordinare ale unei relații apropiate cu Dumnezeu. Simțim un conştient setiment de bucurie care izvorăşte din inimile noastre. Putem fluiera în timp ce avem de-a face cu responsabilitățile enervante ale vieții pentru că chiar şi în mijlocul unor slujbe murdare, bucuria noastră este în Domnul. Există un setiment de pace, de profunzime în înțelegere, de răbdare, bunătate, blândețe care vin din umblarea în Duhul. Există o tărie şi o putere pentru a învinge poftele persistente ale firii. Brusc putem vedea imaginea mare şi să găsim înțelepciunea de a trata natura noastră căzută într-un mod realist şi rațioinal. Supă cum a sumarizat Pavel aceat lucru, „Şi umblarea după lucrurile firii pământeşti, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață şi pace" (Romani 8:6).

Cum am putea rata să fim atraşi cu toată inima noastră de viața glorioasă pe care Dumnezeu ne-o oferă gratis prin harul Său? O viață întărită de Duhul – ci bucuire, dragoste, şi pace care se revarsă prin noi – este exact ceea ce noi dorim cu pasiune.

Dar pentru a experimenta aceste binecuvântări, noi trebuie să alegem să umblăm în Duhul. Noi trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu şi să îi cerem să planteze o dorinţă mai mare pentru rugăciune, pentru a petrece timp în Cuvânt, şi pentru părtăşie cu Isus în inimile noastre. Trebuie să ne rugăm pentru harul de a căuta mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Sa. Atunci vom cunoaşte victoria măreaţă asupra păcatelor noastre cele mai stabile, şi atunci Duhul lui Dumnezeu poate să ne folosească în moduri extraordinare.

6
Grădină, nu Fabrică

Te-ai gândit vreodată la marea diferenţă dintre „fapte" şi „roade"? „Faptele" sugerează o fabrică completă cu presiuni, limite de plată, şi o nevoie constantă de a produce. Dar „roadele" ne descriu o gădină plină de pace, liniştită, un loc unde suntem înclinaţi să stăm şi să bem în această frumuseţe în timp ce ne bucurăm de compania celorlalţi.

Este important să realizăm că Dumnezeu nu vine la fabrica Sa şi caută produsele. El vine la grădina Sa pentru a se bucura de fructele ei. Evanghelia harului ne invită să lăsăm în urmă fumul şi presiunea fabricii – care e o viaţă de fapte ci în loc să aducem roadele pe care Dumnezeu doreşte să le vadă în grădina vieţii noastre.

Rezultatul natural al relaţiei

Galateni 3:2,3, este un pasaj critic pentru cei ce doresc să trăiasc într-un fel în care să-i placă lui Dumnezeu. Pavel scrie, „Iată numai ce doresc să ştiu de la voi: prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei? Sânteţi aşa de nechibzuiţi? După ce aţi început prin Duhul, vreţi, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească?"

Obsevaţi că apostolul compară două lucruri:

- Duhul, care este legat de credinţă;
- Faptele, care sunt legate de firea pământească.

Oride câte ori ajungem pe tărâmul faptelor, avem de-a face cu firea pământească. Oricând ne aflăm pe tărâmul Duhului, avem de-a face cu credinţa.Duhul şi credinţa sunt legate, la fel ca şi faptele cu firea.

Cineva ar putea spune, „Dar Chuck, trebuie să facem fapte pentru Domnul." Nu, nu trebuie. Nu există nici un lucru pe care să îl fac în firea

mea şi care să-i facă plăcere lui Dumnezeu. Pe cealaltă parte credința întotdeauna produce roade.

Dacă eşti implicat în fapte, atunci tu te bazezi pe firea pământească. Dar dacă umbli prin credință cu Isus Hristos, Duhul produce roadă în viața ta. Roada nu este ceva ce tu generezi pentru că tu crezi că trebuie să o faci; roada este rezultatul natural al relației.

Priveşte la roadele sclipitoare care atârnă înt-un piersic. Piersicile nu se află acolo şi se luptă şi lucrează zi după zi încercând să se coace; tot ceea ce trebuie să facă este să stea agățate acolo. Coacerea este produsul natural al relației. Atâta timp cât ele rămân legate de copac vor aduce o roadă dulce.

Acest lucru este adevărat şi în experiența noastră. Dacă cu adevărat rămânem în Hristos – ceea ce este o poziție a credinței – atunci roada va veni din acestă relație. Dacă nu există roadă în viața mea, atunci relația trebuie pusă sub semnul întrebării sau chiar provocată.

Deaceea Pavel ne spune, „Pe voi înşivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înşivă cercaşi-vă. Nu recunoaşteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați" (2 Corinteni 13:5). Isus ne-a spus că există un aşa zis lup îmbrăcat în piele de oaie. Poți arăta ca şi un creştin, să acționezi ca un creştin, şi să vorbeşti ca un creştin – dar bunicuțo, ce dinți mari ai! Poți să ai toate aparențele exterioare ale unei oi dar în realitate să fi un lup.

Deci cum vom şti cine ce este? Isus a spus, „Aşa că după faptele lor îi veți cunoaşte" (Matei 7:20).

Noi suntem chemați să ne examinăm viețile noastre pentru a determina ce fel de roadă aducem. Dacă roada este rea, atunci este ceva greşit în relația noastră, ceea ce înseamnă că este ceva greşit cu credința noastră. O relație vital a credinței în Isus Hristos va aduce roadă – fără îndoială.

Greşeala noastră mare

Una dintre problemele noastre cele mai mari este că tindem să fim mai interesați de ceea ce facem decât de ceea ce suntem pe când Dumnezeu este mai interesat de ceea ce suntem decât de ceea ce facem. El caută roadă; noi încercăm să producem fapte.

În mod trist, de-a lungul anilor cu toții am auzit lucruri ca astea, „trebuie să faci aceste fapte pentru Domnul; trebuie să faci lucrarea aceea pentru Dumnezeu". Întotdeauna suntem îndemnați şi împinşi către fapte pentru împărăție. Aşa că începem să facem o lucrare pentru Domnul pentru că pastorul sau comitetul ne-a cerut să facem asta.

Poate că este să chemi vizitatori la biserică pe când Dumnezeu nu te-a chemat să fi unul care să chemi pe alți. Cunosc unii oameni care îngheață atunci când merg la casele oamenilor străini. Când merg la o uşă

şi ciocănesc, se roagă cu ardoare, „ Doamne, te rog fă să nu fie acasă în această seară". Vizitarea nu este ceva natural pentru ei. Este un efort forţat, o faptă a firii, pe care ei curând o s-o deteste. Ei urăsc asta şi încep să îşi târâie călcâiele. Aşa că comitetul îi cheamă şi le spune, „Ne-ai lipsit marţea trecută. Vrem să ne asigurăm că vei fi acolo marţea viitoare." Ei plini de ciudă răspund, „Bine" iar spirala lor îndreptată în jos continuă.

Aşa poţi fi împins într-un şablon pentru care Dumnezeu nu te-a creat. Eşti forţat într-o poziţie nenaturală şi începi să te uzezi sub serviciul tău adus lui Dumnezeu. Dumnezeu nu vrea ca tu să îi dai Lui ceva ce te face pe tine să te plângi. Lui Dumnezeu nu-i plac „creştinii care se plâng". Acest lucru este o insultă pentru El. Chiar şi eu urăsc când oamenii se plâng de ceea ce au făcut pentru mine. Mă face să mă simt prost şi stupid. Cine le-a cerut oricum să o facă?

Dacă există ceva ce nu vrei să faci, nu o face. Nu ieşi ca să faci o faptă magnifică iar apoi să îţi pară rău şi să te plângi. Mai bine nu faci nimic.

Lasă chemarea pentru cei care iubesc să o facă. Există oameni care sunt emoţionaţi atunci când vorbesc cu străini. Ei se plictisesc să stea acasă şi abia aşteaptă să pornească o conversaţie cu oameni pe care nu i-a întâlnit niciodată. Asta este natura lor. Este *natural* pentru ei – iar aceasta este cheia.

Când ceva este natural este pe tărâmul roadelor; când este presat este pe tărâmul faptelor. Dumnezeu întotdeauna ne echipează să facem orice ne-a chemat El să facem, şi va fi ceva natural să o facem.

Mulţi creştini se simt ca şi creştini de clasa a doua pentru că ei nu pot face ceea ce alţii pot. Ei aleargă la un credincios care spune, „în săptămâna ce a trecut, slavă Domnului, am mărturisit la cinci oameni şi toţi cinci L-au primit pe Isus". *Oooh*, se gândeşte persoana care nu este binecuvântată cu darul evanghelizării , *Sunt un martor oribi pentru domneul. Nu am spus la nimeni de Dumnezeu. Sunt un aşa ratat*! El este făcut să se simtă vinovat pentru că el nu s-a dus să îi ia de guler pe oameni şi să îi întrebe dacă ştiu cele patru legi spirituale.

De unii oameni sunt atât de efectivi în evanghelizare? Pentru că este ceva natural pentru ei. Dumnezeu i-a înzestrat şi echpat pentru această lucrare. Nu toţi cei din trup sunt gură, şi oricum, gura nu ar putea opera efectiv dacă nu ar fi creierul în spatele ei şi picioare care să o poarte unde are nevoie să meargă. Nu ar trebui să ne simţim vinovaţi pentru că nu avem aceaşi lucrare sau efectivitate ca alţii. Trupul funcţionează ca o unitate, iar Dumnezeu este cel care ne-a rânduit pentru fiecare locul nostru în trup.

Dumnezeu vrea ca tu să faci ceea ce în mod natural te-a înzestrat să faci. Roada vieţii creştine înfloreşte în tine natural când rămâi în Isus Hristos prin credinţa ta în El. Isus a spus, „Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit" (Ioan 15:8). Dumnezeu vrea ca tu să fi extrem de roditor pentru El. Această roadă poate să vină doar când rămâi în Hristos – iar aceasta este o poziţie a harului.

Nu există credință firească

Evanghelia după Matei ne spune că într-o zi mulți oameni vor veni la Isus, spunându-I Lui despre toate faptele pe care ei le-au făcut pentru El, iar Stăpânul va răspunde, „Niciodată nu v-am cunoscut" (Matei 7:23). Domnul nu recunoaşte faptele firii; niciodată nu o face.

Vă amintiți când Dumnezeu i-a spus lui Avraam, „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care îl iubeşti, pe Isaac... şi adu-l ca ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune" (Geneza 22:2)? Comentariul lui Dumnezeu pare puțin ciudat – oricum, Avraam a avut un alt fiu, Ismael. Ce a vrut să spună Dumnezeu, „Ia-l pe fiul tău, pe singurul tău fiu"?

Răspunsul este, Ismael era u faptă a firii. El nu a fost fiul promisiunii; nu era fiul credinței. Ismael a fost un produs al firii. Dumnezeu a refuzat să îl recunoască pe Ismael pentru că el a fost o lucrare a firii. Dumnezeu a recunoscut doar lucrarea Sa a Duhului, Isaac, copilul credinței. Deaceea a spus lui Avraam, „Ia-l pe fiul tău, singurul tău fiu, pe Isaac."

Dumnezeu niciodată nu recunoaşte sau răsplăteşte faptele firii noastre pământeşti. Pe cealaltă parte, El cu gelozie doreşte ca roada Duhului să fie caracteristica vieții noastre.

Al cicisprezecelea capitol din Ioan explică cum credincioşi aduc roadă. Isus a spus, „Rămâneți în Mine, şi Eu voi rămânea în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot aşa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine" (Ioan 15:4). Isu a pus atenția nu asupra a ceea ce facem, ci pe ceea ce suntem. Ce iese din viața noastră este rezultatul relației cu El. Nu putem avea o relație adevărată şi corectă cu Domnul fără să aducem roadă. Dacă nu există roadă – pentru că „după fapte îi veți cunoaşte" – atunci ar fi bine să ne examinăm relația noastră.

Renegații inspectori ai roadelor

Dumnezeu a făcut o lucrare minunată în viața ta prin Duhul Său Sfânt. Pe când erai încă un păcătos, Dumnezeu te-a iubit. Iar când prin credință L-ai chemat, el nu ți-a luat în seamă fiecare lucru greşti pe care l-ai făcut vreodată. Dumnezeu te-a curățit. El a şters trecutul în întregime în aşa fel că l-a făcut ca şi cum niciodată nu a existat. Asta înseamnă termenul „să fi socotit neprihănit".

În momentul în care l-ai primit pe isu Hristos prin credință – înainte ca tu să plăteşti ceva, înainte ca tu să faci ceva – Dumnezeu a luat toate petele negre care erau împotriva ta şi le-a sters. Din cauza simplei tale credințe în Isus Hristos ca şi Mântuitorul şi Domnul tău, Dumnezeu te-a

absolvit de tot trecutul tău. Din cauza credinţei tale, Dumnezeu a pus pe socoteala ta neprihănirea lui Isus. Relaţia ta cu El a început prin a crede.

Acest lucru este foarte simplu, dar cumva noi adesea îl uităm. Câteodată credincioşii îi critică pe ceilalţi credincioşi sau caută greşeli. Ei spun, „Şti ce fac? Este teribil. Ei se numesc creştini, şi totuşi fac cutare şi cutare lucru. Ei nu trăiesc după standarde – de ce, mai merg jos pe plajă. Este oribil!"

Acum, ce fac asemenea credincioşi? Ei s-au pus pe ei înşişi judecători. Ei au devenit renegaţii înspectori ai roadelor. Ei judecă calitatea slujitorului altui om. Pavel a avut ceva de spus despre acest lucru; el a scris, „Cine eşti tu care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său" (Romani 14:4).

Este mult mai uşor să-i fi pe
Plac lui Dumnezeu decât oamenilor.
Pentru a-i fi pe plac lui Dumnezeu,
noi trebuie doar să credem şi să ne
încredem în El. Aceasta este
evanghelia harului.

Dacă m-ai fi slujit pe mine, aş putea judeca serviciul tău. Aş putea spune, „Eşti un slujitor mizerabil. Nu ştiu de ce te mai ţin pe aici." Dacă ai fi făcut ceva ce nu mi-ar fi plăcut, eu aş fi acela care să îţi spună, „Priveşte, nu-mi place felul în care usuci vasele; laşi prea multă apă pe ele şi le aşezi pe când sunt încă umede. Nu-mi place să iau un pahar din bufet şi să mai aibă umezeală pe el. Acolo se dezvoltă microbii. Acum usucă-le complet."

Pe cealaltă parte, aş putea spune, „Eşti un slujitor minunat. Faci o treabă aşa de minunată. Este o plăcere să fi cu mine!" În oricare dintre cazuri, eu aş fi acela care să îţi judece serviciul tău, ci nu unul din afară.

Adevărul este că, eu nu sunt stăpânul tău şi nu pot dirija cum să slujeşti tu. Tu trebuie să stai în faţa stăpânului tău iar eu nu pot să îţi judec serviciul tău. Nu pot să spun, „Ce slujitor mizerabil eşti." Nu am nici un drept să judec serviciul tău adus lui Dumnezeu. Dumnezeu este acela căruia îi slujeşti, iar înaintea stăpânului tău poţi ori să stai în picioare ori să cazi. Pavel continuă şi spune, „Domnul are puterea să-l întărească pentru ca să stea" (Romani 14:4).

Nu te îngrijora că unii oameni nu pot vedea cum vei reuşi. Am descoperit că lui Dumnezeu este mult mai uşor să-i fim pe plac decât oamenilor. Este inutil să încercăm să le fim pe plac la toată lumea. Chiar dacă te descurci, cineva te va faultapentru că tu eşti unul care faci pe plac oamenilor. Nu este posibil să le faci pe plac tuturor.

Ceea ce este minunat este că noi nu trebuie să le facem pe plac tuturor. Tot ceea ce trebuie să facem este să îi fim pe plac lui Dumnezeu. Şi

ce trebuie să facem ca să îi fim pe plac Lui? Doar crede în El şi încrede-te în El. Noi nu-i suntem pe plac lui Dumnezeu prin toate faptele şi activităţile noastre febrile. Noi îi suntem pe plac atunci când credem şi ne încredem în El. Aceasta este evanghelia harului.

Este plăcerea mea!

Credinţa îi este pe plac lui Dumnezeu, iar credinţa produce relaţia. Relaţia produce roadă. Nu stau doar şi sunt curat şi sfânt şi neprihănit şi zâmbesc şi sunt drăguţ şi îmi arăt dragostea toată ziua. Sunt prins în activităţi, dar activităţi care nu sunt muncă. Este fantastic să poţi să spui, „Şti, fac exact ceea ce vreau să fac; de fapt, fac ceea ce îmi place să fac!" nu este muncă, nu este o favoare, este simplu ceva ce îmi face plăcere.

Cu ani în urmă când slujeam la o denominaţiune mă duceam la adunare şi îi vedeam pe unii din tovarăşii mei. Ieşeam la cină iar eu începeam să vorbesc despre versetele pe care Domnul mi le-a pus pe inimă. „Oh, haide Smith – abureală," spuneau ei, şi schimbau subiectul. Le răspundeam, „ Cum adică „abureală"? Aceasta este viaţa mea! Nu este nimic alceva despre care aş vorbi. Nu există nimic mai emoţionant de discutat.

Când faci ceea ce îşi place să faci, nu este o muncă. Noi nu suntem într-un magazin. Nu lucrezi într-o fabrică. Activitatea ta este roada relaţiei.

Când dragostea lui Dumnezeu îţi umple inima, tot ceea ce vrei să faci este să vorbeşti despre El: despre Cuvântul Său, bunătatea Sa, dragostea Sa. Tu nu umbli şi cauţi punctaj pentru că faci ceea ce îţi place să faci. Nu cauţi să fi răsplătit pentru ceea ce îţi este natural (chiar dacă Dumnezeu te va răsplăti pentru roada care iese din viaţa ta). Faci lucrul acesta pentru că vrei să îl faci, pentru că îţi este natural să îl faci, pentru că Dumnezeu ţi-a pus pe inimă să îl faci. Faptul este că, simţi ca şi cum ai muri dacă nu l-ai face.

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge" a scris Pavel (2 Corinteni 5:14). „ Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!" (1 Corinteni 9:16).

Sunt sigur că fiecare dintre noi a experimentat ca şi Ieremia, care a fost aruncat într-o închisoare pentru că a declarat Cuvântul Domnului regilor Israelului. Pe când şedea în întunerec el a spus, ca răspuns, „Asta este; sunt terminat. Doamne aici este demisionarea mea. Să nu mai îmi ceri vreodată să vorbesc în numele Tău. Nu o voi face. Nu mai pune Cuvântul Tău pe inima mea, Doamne, sunt terminat, am demisionat. Înţelegi? S-a terminat. Niciodată nu voi mai vorbi în numele Domnului. Mă tratezi aşa şi mă laşi să fiu aruncat în închisoare. Tu nu ai grijă de mine. Dar este în regulă; am terminat!" (vezi Ieremia 20:9).

Ieremia fierbea. Era mânios. Totuşi el curând a spus, „iată că în inima mea [cuvântul lui] este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc dar nu pot" (versetul 9). El nu putea să facă altceva decât să vorbească. Trebuia să vorbească. El nu a trebuit să se forţeze ca şi cum aceasta ar fi fost o muncă, de fapt, el a încercat să se forţeze să nu vorbească, dar a vorbit oricum. Era ceva natural; era roada relaţiei lui.

Plîngerea nu este o roadă a Duhului

Dumnezeu nu conduce fabrici; El cultivă grădini. El nu este interesat în faptele tale; El doreşte să se bucure de roada ta. El nu vrea ca tu să depinzi de firea ta; El vrea ca tu să te bazezi pe Duhul Său.

După cum Pavel ne aminteşte, după ce am început în Duhul, nu putem fi făcuţi desăvârşiţi în firea noastră. (vezi Galateni 3:#). Noi nu putem să adăugăm fapte credinţei noastre şi să îmbunătăţim relaţia, chiar dacă mulţi oameni se străduiesc să facă exact acest lucru.

De atât de multe ori oamenii încep prin a crede în Domnul, iubindu-L pe Domnul, slujindu-L pe Domnul, şi avânt un timp glorios. Bucuria Duhului este a lor. Apoi unii fraţi apar şi încep să pună poveri grele asupra lor. „Hei frate, dacă eşti cu adevărat un creştin, trebuie să faci asta. Cum se face că voi faceţi lucrul acela? Vrei să spui că vă numiţi creştini? De ce mai faceţi asta." Ei încep să pună toate aceste cerinţe grele în aşa fel încât creştinismul devine o piatră de moară. El încetează să mai fie natural şi plăcut şi începe să fie o însărcinare, un servici, o muncă.

Când vom învăţa? *Noi nu putem îmbunătăţi neprihănirea dată de Dumnezeu nouă.* Orice relaţie bazată pe fapte curând devine o piatră de moară în care noi pierdem bucuria relaţiei noastre cu Domnul. Brusc ea este o datorie, o obligaţie, o însărcinare. Nu după mult timp, începem să ne plângem. Bucuria Domnului dispare din umblarea noastră. Nu ne mai bucurăm de libertate, ci lucrăm sub un jug de robie. Credem, *Mai bine să îmi spun rugăciunile deseară, sau voi avea probleme. Oh, dar sunt aşa de obosit. Nu vreau să ies din pat. Dar presupun că trebui, dar – oh, e aşa de frig!*

Sunt sigur că Dumnezeu spune, „Taci din gură şi dute la culcare. Nu mă deranja când eşti în starea asta. Oricum cine te-a pus să mă suni?"

S-ar putea să crezi că dacă cineva şi-a învăţat lecţia aceia ar fi lucrătorii evangheliei. Totuşi există oameni care vor să ne facă pe noi să credem că ei slujesc Duhului prin faptele firii. Ei încep să descrie ce consacrare mare este să ai lucrarea lor – ce sacrifici personale nemaipomenite o persoană trebuie să facă ca să aibă o asemenea putere. Ei ne vor spune despre devotamentul lor şi despre postul lor şi despre consacrarea lor şi vor pune totul ca şi cum faptele lor au atins pentru ei un nivel de maturitate care l-a mişcat pe Dumnezeu să le încredinţeze lor puterea Sa. Dumnezeu nu poate să încredinţezeu oricui această putere, spun ei, dar ei au meritat-o. Adesea ei de fapt spun cam aşa, „Doamne, nu plec

de aici până când nu am această putere. Şi am rămas acolo şi am postit şi m-am rugat până ce am primit-o." Ei vorbesc ca şi cum neprihănirea lor le-a câştigat favoarea lui Dumnezeu. Dar nu-i aşa. Este doar o faptă. Iar Dumnezeu niciodată nu va onora sau recunoaşte o faptă a firii.

Pavel a spus, „În zadar aţi suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! Cel ce vă dă Duhul şi face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinţei?" (Galateni 3:4,5). Un adevărat slujitor îi dă Domnului toată gloria. „ Aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor," a spus Isus, „ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri" (Matei 5:16).

Suntem cu toţii invitaţi

Lucrările lui Dumnezeu nu sunt făcut din pricina neprihănirii noastre. El sunt făcut prin har, prin credinţă. Iar asta înseamnă că oricare dintre noi le poate face. Nu trebuie să fi un fel de instrument special uns.

Fă ca viaţa ta să fie ca o grădină
în care Dumnezeu să vină
să se bucure de roada pe care
o produci atunci când
rămâi în Hristos.

Iacov ne spune că Ilie a fost un om cu slăbiciuni ca şi noi (vezi Iacov 5:17). El a fos descurajat, s-a supărat, s-a mâniat, a dat-o în bară. Totuşi el s-a rugat şi nu a plouat timp de trei ani. Ilie nu a fost un prooroc supersfânt. El nu era mistic. El a fost o persoană exact la fel ca noi, cu acelaşi fel de sentimente pe care şi noi le avem – aceleaşi descurajări. Totuşi Dumnezeu l-a ascultat din pricina credinţei lui.

Acelaşi potenţial este şi al tău. Tot ce este nevoie este să crezi în Domnul şi să te încrezi în El.

Deoarece ai început în Duhul, trebuie să continui în Duhul. Dacă ai început prin credinţă trebuie să continui în credinţă. Nu degenera în fapte; nu lăsa ca experienţa ta creştină să devină o plictiseală. Nu deveni un muncitor de fabrică, ci fă ca viaţa ta să fie ca o grădină în care Dumnezeu să vină şi să se bucure de roada pe care o produci în timp ce rămâi în Hristos prin credinţă.

7
Crezând în binecuvântări

Unele greşeli nu dispar. Să luând în considerare eroarea în care a fost prinsă pe picior greşit biserica din Galatia cu aproape 2000 de ani în urmă. Cumva ea încă funcționează şi astăzi. În ciuda a ceea ce a spus Pavel despre ea, până în ziua de astăzi o mulțime de învățători promovează ideea că Duhul Sfânt este primit prin faptele legii. Cât de tragic este că una dintre cele mai mari piedici pentru a experimenta plinătatea binecuvântărilor lui Dumnezeu şi putere este o doctrină culeasă în biserică! Auzim că dacă dorim ca Duhul Sfânt să vină în viețile noastre, ar fi bine să ne curățăm comportamentul. Trebuie să ne scăpăm de orice picătură de împuritate pentru a fi vrednici de binecuvântări.

Cu toate că asemenea învățătură este foarte sinceră, ea este foarte greşită. Esența unei asemenea predici este că noi trebuie să fim făcuți neprihăniți prin conduita şi efortul nostru, iar doar apoi s-ar putea ca Dumnezeu să binevoiască să ne atingă. Acelaşi fel de învățătură greşită m-a ținut departe de a primi ceea ce Dumnezeu avea mai bun pentru mine timp de mulți ani.

Credincios dar frustrat

Ca şi copil crescând într-o biserică penticostală, am dorit din tot sufletul ceea cee se numea botezul cu Duhul Sfânt. Am mers la multe „întâlniri târzii" şi destul de des îl însoțeam pe tatăl meu sâmbăta seara la întâlnirile de rugăciune ale bărbaților. Acolo îl aşteptam pe Domnul şi mă rugam ca Dumnezeu să îmi umple viața cu puterea Sa.

L-am iubit pe Domnul cu toată inima şi doream toată puterea lui Dumnezeu pe care aş fi putut-o obține. Dar ceva îmi stătea în cale. Timp de mulți ani am crezut că ceva păcat secret mă trăgea înapoi. Şi era –dar în nici un fel păcatul pe care eu mi-l imaginam. Problema mea nu era pofta, sau lăcomia, sau vre-un obicei. Problema mea era neprihănirea de sine.

S-ar putea să credeți că este ciudat ca cineva aşa de tânăr să se lupte cu mândria spirituală, dar aşa era. Memoram versete. Puteam recita cărțile Bibliei şi să le spun pe litere. Puteam cita capitole întregi din Cuvântul lui Dumnezeu. Niciodată nu m-am dus la vre-un spectacol. Niciodată nu am fumat. Niciodată nu m-am dus la dans. Biserica la care mergeam învăța că toate aceste lucruri erau păcătoase, aşa că eu le-am evitat cu religiozitate.

De multe ori l-am văzut pe fiul predicatorului luînd smocuri de țigară şi le fuma, dar eu nu aş fi făcut asta. Prietenii mei din biserică puteau merge la matineu în fiecare sâmbătă, dar eu niciodată nu aş fi mers. Urmam să fiu sfânt.

Atunci ce a fost atât de greşit? Dumnezeu îi binecuvânta pe prietenii mei, chiar şi atunci când fumau smocuri de țigară! *Doamne, Tu şti că eu sunt mai neprihănit decât ei*, gândeam eu. *Niciodată nu am făcut nici*

unul din acele lucruri rele. De ce îi binecuvintezi pe ei şi nu pe mine? Era o luptă teribilă.

A fost şi mai rău când am auzit oamenii care îşi spuneau mărturiile despre cum ei aşteptau umplerea cu Duhul Sfânt. Când stăteau şi îl aşteptau pe Dumnezeu, Domnul le arătă pachetul de ţigări din buzunar. În momentul în care au scos pachetul de ţigări şi l-au pus pe altar, se pare că Dumnezeu i-a umplut cu Duhul Sfânt.

Am încercat să câştig binecuvântările
lui Dumnezeu, dar niciodată nu am
reuşit. Niciodată nu mi-a trecut prin cap
să îi cer doar lui Dumnezeu
printr-o credinţă simplă.

Poate că problema mea era faptul că niciodată nu am avut un pachet de ţigări în buzunar pentru a fi pus pe altar. Ci din contră îmi înşiram mintal păcatele din săptămâna aceea şi mă gândeam, *Acum Doamne, m-am supărat pe fratele meu în această săptămână. Doamne, te rog iartă-mă că m-am înfuriat*. Apoi aşteptam ca El să mă umple cu Duhul Sfânt. Dar El nu a făcut-o.

De nenumărate ori am auzit vorbitori care spuneau, „Şti că Dumnezeu nu o să umple un vas necurat. El este Duhul *Sfânt*. Deaceea tu trebuie să fi un vas sfânt." Aşa că îmi dădeam toată silinţa să fiu sfânt. I-am mărturisit lui Dumnezeu tot ce îmi trecea prin minte (chiar şi unele lucruri pe care nu le-am făcut, dacă ar fi fost cazul).

Adunam cărbunii conştiinţei mele de fiecare dată din nou. Mi-am dedicat şi mi-am rededicat viaţa lui Dumnezeu. Am renunţat la fiecare activitate mică pe care de care mă îndoiam şi sacrificam lucruri preţioase pe care le iubeam, toate într-un efort inutil de a deveni destul de sfânt şi de neprihănit pentru ca Duhul lui Dumnezeu să îmi umple viaţa. Eram frustrat şi înăbuşit în umblarea mea cu Hristos.

În final în disperare am spus, „Bine Doamne, voi merge în China ca şi misionar. Te rog umple-mă cu Duhul Tău Sfânt." Nu a făcut-o. I-am promis Domnului că voi merge în China, Africa, America de Sud, şi India. Totuşi nu a făcut-o.

În tot acest timp eram nerăbdător să primesc plinătatea Duhului Sfânt prin fapte – prin a deveni neprihănit prin păzirea standardelor pe care mi le-am pus. Încercam să primesc Duhul prin faptele legii. Am încercat orice şmecherie am ştiut, înfometând şi dorind cu toată inima să fiu umplut de Dumnezeu şi să primesc darurile Sale. Nu mai ştiu cât de multe nopţi am agonizat înaintea Lui, întrebându-mă de ce nu m-a binecuvântat niciodată.

Eram convins că trebuie să ating un nivel de neprihănire înainte ca Dumnezeu să mă binecuvânteze. Credeam că în momentul în care puteam

atinge acel nivel înalt, Duhul Sfânt mă va umple. Şi totuşi aveam probleme cu ceea ce vedeam că se întâmpla în jurul meu. Cum se poate ca oamenii să vină de pe stradă şi să îl primească pe Isus Hristos ca şi Mântuitorul lor, mirosind a băutură alcoolică şi a nicotină, şi să fie botezaţi cu Duhul Sfânt chiar atunci şi acolo? Totuşi ei erau.

Nu era corect. Iată eu umblam cu Domnul, slujindu-L tot timpul, iar ei erau binecuvântaţi, iar eu nu. Nu puteam înţelege discrepanţele lui Dumnezeu. Îmi era imposibil să armonizeze învăţătura pe care am primit-o cu ceea ce vedeam întâmplându-se în jurul meu.

Dacă aş fi înţeles harul lui Dumnezeu! Nu aş fi aşteptat toţi acei ani să primesc împuternicirea Duhului Sfânt. Când am început să citesc şi să înţeleg Cuvântul lui Dumnezeu, în cele din urmă am ajuns la textul unde Pavel întreabă, „prin faptele legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea credinţei?" (Galateni 3:2). Brusc am realizat că aceasta era o întrebare retorică. Răspunsul vizibil era că ei au primit Duhul Sfânt prin auzirea credinţei.

Eram uluit. Niciodată nu am fost învăţat un esemenea lucru. Am încercat de unul singur să devin destul de sfânt sau destul de neprihănit, dar desigur niciodată nu am reuşit să fiu destul de bun ca să merit umplerea cu Duhul Sfânt. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să o cer prin credinţă simplă. Eram sigur că Dumnezeu avea nevoie de ajutorul meu.

În acea zi am pus deoparte toate eforturile de a avea o neprihănire de sine şi am spus simplu, „Doamne, voi primi de la Tine acum darul Duhului Tău Sfânt." Şi l-am primit chiar în acel moment. *Prostul de mine! M-am gândit. aş fi putu avea asta cu ani în urmă dacă aş fi ştiut. Dacă aş fi fost învăţat!*

Oh, ce am pierdut în acei ani neproductivi din cauza unei învăţături care accentua supunerea regulilor şi codurilor! Primim locuirea, umplerea şi puterea Duhului Sfânt crezând în Isus Hristos ca şi Domnul şi Mântuitorul nostru, şi nu prin păzirea unor coduri exterioare. Deaceea repet acest mesaj simplu şi totuşi puternic din noi şi iar din nou, scoţând în evidenţă harul, dragostea, mila şi bunătatea lui Dumnezeu faţă de noi păcătoşi fără merit.

Binecuvântări de luat

Odată ce am început să înţeleg Cuvântul, am văzut că nu era neprihănirea mea sau abilitatea mea de a atinge un nivel de sfinţenie ceea ce mă făcea vrednic de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu m-a binecuvântat când m-am încrezut simplu în El pentru binecuvântările Sale. Cu cât mai mult trăiesc, cu atât mai mult realizez cât de nevrednic sunt pentru atingerea lui Dumnezeu. El vrea să mă binecuvinteze nu pentru că

sunt bun şi sfânt şi pur, ci pentru că aceasta este natura Sa. Lui îi face plăcere să îşi binecuvânte copiii.

Ştiai că există doar un singur lucru care împiedică binecuvântările lui Dumnezeu în viaţa ta? Ele nu sunt împiedicate pentru că nu ai fost credincios cu devoţiunea ta în această săptămână. Ele nu sunt reţinute pentru că ai greşit în unele privinţe în viaţa ta. Fiecare greşeşte. Singurul lucru care impiedică binecuvântările lui Dumnezeu în viaţa ta este propriul tău refuz de a te încrede în El pentru acele binecuvântări. *Binecuvântările lui Dumnezeu sunt disponibile tuturor celor ce cred simplu în El şi se încred în El pentru acele binecuvântări.*

Nu veni înaintea lui Dumnezeu bazat pe neprihănirea şi bunătatea ta. Ai fi un nebun dacă ai dori să îl jefuieşti pe Domnul de lucrarea bună pe care El vrea să o facă în viaţa ta! Singura atitudine acceptabilă înaintea lui spune, „Sunt un ratat şi nu o merit – dar te rog, Doamne, binecuvântează-mă oricum."

Odată ce am realizat că binecuvântările lui Dumnezeu erau ale mele prin simpla credinţă în El, am ajuns să experimentez de atunci binecuvântările Lui. Mi s-a dat atât de mult şi am primit atât de mult încât este imposibil să ţin evidenţa la toate binecuvântările. Am venit la o uşă care niciodată nu este închisă. Când veneam în neprihănirea mea, uşa era închisă de cele mai multe ori. Dar acum pentru că vin înaintea lui Dumnezeu bazat pe dragostea Sa, uşa aceea nu este niciodată închisă.

Dumnezeu întotdeauna ne iubeşte. Dragostea Sa pentru noi nu se schimbă de la o zi la alta. El nu ne iubeşte mai mult astăzi decât ne-a iubit ieri. Dragostea lui Dumnezeu nu este aşa. Dragostea lui Dumnezeu pentru noi este constantă; nu variază niciodată. Dragostea Lui pentru noi nu este prezisă de noi, ea este prezisă de El şi de natura dragostei Sale.

Dumnezeu este dragoste. El te iubeşte şi continuă să te iubească chiar şi atunci când eşti un păcătos nenorocit. Chiar şi atunci când te-ai răsculat împotriva lui, scuturându-ţi pumnul în faţa Sa şi spunând, „Te urăsc, Dumnezeule!" El te-a iubit atunci. Şi te iubeşte şi acum.deoarece Dumnezeu ne iubeşte, El vrea să ne binecuvânte. Binecuvântările Sale nu sunt dependente de bunătatea, neprihănirea sau credincioşia noastră. Binecuvântările lui Dumnezeu depind doar de dorinţa Sa de a ne binecuvânta. Partea noastră este simplă, de a primi şi să îl credem pentru binecuvântările Sale. Vă amintiţi de întrebarea retorică a lui Pavel? „Prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, sau prin auzirea credinţei?" Ai devenit atât de neprihănit încât Dumnezeu a decis, „Ei bine, este destul de neprihănit acum, aşa că cred că va trebui să îl umplu"? Nu! Noi nu suntem mai neprihăniţi acum decât în prima zi în care am crezut.

Nu îţi poţi imagina binecuvântările şi puterea pe care Dumnezeu este nerăbdător să ţi-o dea, dacă doar vei crede şi te vei încrede în El ca să ţi-o dea. De ce am fi aşa de proşti să ne întoarcem la o relaţie legalistă când ne putem apropia de Dumnezeu printr-o relaţie de dragoste? Nu fi prost şi să pretinzi ceea ce crezi că meriţi, pentru că meriţi moartea. Cu toţii o meritǎm, pentru că toţi am păcătuit.

Dumnezeu vrea să te binecuvânte acum. Dumnezeu vrea să binecuvânte viața ta, iar drumul către acea binecuvântare este credința ta.

Nu vrei să spui că eu!

Unii dintre voi citind acest lucru s-ar putea să crezi că Dumnezeu nu poate să te binecuvânteze pentru că tu l-ai dezamăgit de prea multe ori sau prentru că tu eşti prea slab sau pentru că ai făcut ceva teribil de greşit. Poate că ai o problemă cronică cu un temperament violent sau un ochi care fuge. Te întrebi, *Cum poate Dumnezeu să mă binecuvânteze când am țipat la copiii mei? Cum poate Dumnezeu să mă binecuvânteze când sunt aşa de stricat? Cum poate Dumnezeu să mă binecuvânteze când am asta sau aia?* Problema ta este că tu cauți o binecuvântare bazată pe performanța ta. Eşti prins în felul de gândire care zice, „Când voi deveni atât de bun şi atât de perfect, atunci El mă poate binecuvânta."

Dar acest lucru este atât de greşti!

Trebuie să ne intre în cap că Dumnezeu doreşte să ne umple viețile noastre cu Duhul Sfânt în momentul în care spunem, „Doamne, într-adevăr doresc să am această putere şi te rog să mă umpli."

Dar trebuie să vă avertizez. Este de netăgăduit că exact în acest moment erupe un război spiritual. Când te rogi la umplerea lui Dumnezeu, în acel moment Satan va începe să arunce tot felul de minciuni şi acuzații în mintea ta. El te va deranja. El te va face să te simți vinovat şi nevrednic. „Ce faci, îi ceri lui Dumnezeu asta?" el o să îți şoptească. „Ar trebui să îți fie ruşine. Nu ai nici un drept! Priveşte la ceea ce eşti. Priveşte ce ai făcut. Cum ar putea Dumnezeu să te umple cu Duhul Său Sfânt?"

Ironic, de multe ori Satan va folosi creştini pentru a-ți transmite minciuna aceasta. Orice persoană care se află într-o călătorie a neprihănirii de sine inevitabil te va învinovăți. „Este vina ta, şti," te va anunța. „Dacă ai fi avut doar puțin mai multă credință. Dacă ai fi fost doar puțin mai spiritual. Dacă ai fi fost puțin mai mul ca şi mine." Puțin dintr-un asemenea bombardament spiritual, şi mulți dintre noi decid să nege totul. „Uită, Doamne," spunem.

Dumnezeu vrea ca tu
să experimentezi dragostea Sa,
atingerea sa, puterea sa şi
ungerea Sa.

Ce tragedie! Ştiu că nu merit binecuvântările lui Dumnezeu, dar Dumnezeu nu mă binecuvântă pentru că merit. Dumnezeu mă binecuvântă

pe baza dragostei Sale către mine şi a harului Său faţă de mine în Hristos Isus. Aceasta este baza binecuvântării – nu bunătatea mea, nu neprihănirea mea, şi nu perfecţiunea mea. Dacă am putea băga lucrul acesta în craniile noastre fragile, am fi binecuvântaţi cum nu ne-am putea imagina.

Binecuvântările există. Dumnezeu vrea să te binecuvânteze. Tot ceea ce trebuie să faci este simplu să crezi că El te binecuvântă, chiar dacă şti destul de bine că nu meriţi. Binecuvântările nu vin din cauza faptelor tale, ele vin din cauza credinţei tale – pentru că te încrezi şi crezi că Dumnezeu te va binecuvânta.

Eşecul de a apuca acest adevăr este exact motivul pentru care o grămadă de oameni au probleme reale în experienţa lor creştină. „Nu ştiu de ce Dumnezeu l-a binecuvântat pe el – el fumează ţigări!" cineva spune. „De ce, eu nu fac lucrul asta. Totuşi priveşte la toate binecuvântările! Nu înţeleg de ce Dumnezeu binecuvântă oameni care fumează." Dar desigur, binecuvântările lui Dumnezeu nu sunt destinate bazat pe obiceiurile de a fuma. Ele sunt destinate bazat pe credinţa noastră în Dumnezeu de a ne binecuvânta pentru că suntem copiii lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea să îşi binecuvânteze oameni Săi astăzi. Căci Domnul îşi întinde privile peste tot pământul , ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui (vezi 2 Cronic 16:9). Doar întoarceţi inima către Dumnezeu , crede în Cuvântul Său, şi încrede-te că El va face aşa cum promite. Spune, „Doamne, binecuvântă-mă acum." Şi primeşte-o.

Ştiu că un asemenea har este aproape un atac asupra noastră. În momentul în care spun, „O, Doamne, pune o binecuvântare adevărată asupra mea. Chiar vreau o adevărată binecuvântarea în această seară," mintea mea obiectivează: *Ce vrei să spui, cerându-i lui Dumnezeu să te binecuvânte? Ce ai gândit în această după-amiază, cum poţi să îi ceri lui Dumnezeu să te binecuvânte?*

Ne este atât de greu să eliminăm ideea de a merita binecuvântarea. Doar să credem şi să ne aşteptăm ca Dumnezeu să ne binecuvânte – chiar dacă am fost nişte rataţi şi nu meritătm – este extrem de dificil pentru noi. Dar atunci când în sfârşit trecem peste această barieră şi ajungem să ne aşteptăm ca Dumnezeu să ne binecuvânte simplu doar pentru că El a promis că ne va binecuvânta, atunci nu există nimic ce să oprească binecuvâtările să ne atingă vieţile noastre.

Binecuvântarea lui Avraam

Şi ce binecuvântări sunt! Aceleaşi binecuvântări pe care Dumnezeu le-a promis lui Avraam sunt ale noastre pentru că noi suntem fii ai lui Avraam. Ascultă doar trei dintre binecuvântările promise:

- „Avraame, nu te teme: Eu sunt scutul tău, şi răsplata ta foarte mare”(Genza 15:1).

- „Te voi înmulți nespus de mult” (Geneza 17:6).

- „Voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ vecinic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminței tale după tine” (Geneza 17:7).

Toate aceste binecuvântări, şi altele, sunt ale tale. Deoarece Dumnezeu te vede în Hristos, neprihănirea lui Isus îți este dată ție. Aceasta şi doar aceasta este baza pe care Dumnezeu te binecuvântează, în totalitate şi complet.

Evanghelia harului insistă că chiar dacă nu meriți, Dumnezeu vrea ca tu să experimentezi dragostea Sa, atingerea Sa, puterea Sa şi ungerea Sa. Dumnezeu a dat fiecărei mersoane o măsură de credință. Exercit-o, foloseşte-o, iar ea se va dezvolta. Crezi doar, încrede-te în Domnul, şi aşteaptă-te ca Dumnezeu să te binecuvânte,

Nu nu uita niciodată că binecuvântarea Duhului lui Dumnezeu în viețile noastre nu ne este dată pentru că într-o zi am devenit destul de sfinți încât să meritām binecuvântările Lui. Ea a ajuns la noi când în cele din urmă am văzut lumina şi L-am crezut pe Dumnezeu că îşi ține Cuvântul Său. Faptele noastre de neprihănire nu au nimic de-a face cu acest lucru.

Căile lui Dumnezeu nu s-au schimbat nici un pic. Binecuvântarea lui Avraam vine la noi toți prin simpla credință în Domnul nostru Isus. Partea noastră este doar de a crede în El pentru aceste binecuvântări.

Şi, ajung să cred că – asta este o binecuvântare în sine.

8
Lupta începe

Nu cu mult timp în urmă am primit o scrisoare de la un tânăr care mi-a spus despre lupta sa intensă cu firea. El a descris evidența descurajatoare a unei înfrângeri după alta, aproape sunând ca strigătul lui Pavel din Romani 7:24: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”

Mi-a fos uşor să mă raportez experienței lui. Cu toții am suferit perioade similare în umblarea noastră cu Domnul. Cu toate că tânjim după o viață care să îi fie plăcută lui Dumnezeu, puterea firii ne testează prea mult şi cădem.

De-a lungul istoriei bisericii, oamenii au căutat căi prin care să pună firea sub control. A existat un timp când mulți creştini au crezut că singura cale să obțină victoria era să se închidă într-o mănăstire. Ei îşi negau contactul cu orice sau oricine ar fi putut să îi facă să cadă. Dar chiar o privire ocazională în jurnalele pe care le-au lăsat în urma lor ne arată că izolarea nu i-a ajutat.

Jerome, teologul faimos a bisericii timpurii a trăit timp de mulți ani într-o cameră care era puțin mai mare decât o cuşcă. Singura lui legătură cu lumea de afară era un geam micuț prin care îşi primea mâncarea. El s-a închis față de orice lucru şi de orişicine pentru a se da în totul studierii Cuvântului lui Dumnezeu, meditației, şi rugăciunii. Dar jurnalele sale personale arată că strictețea stilului său de viață şi grosimea zidurilor din jurul lui nu au ținut ca un baraj departe de mintea sa gândurile oribile, imaginațiile, şi fanteziile atunci când a stat în cuibul său întunecat.

Ajutorul nostru nu vine
până când nu realizăm că răspunsul
este dincolo de resursele noastre.
Strigătul către
Dumnezeu este secretul
eliberării noastre.

Firea este un duşman teribil de puternic. Unii creştini luptă o luptă pierdută cu firea în întreaga lor umblare cu Domnul. Ei se simt ca şi israeliții, care pier în pustie fără a intra vrodată în odihna lui Dumnezeu.

De ce asemenea credincioşi nu se bucură de victoria lui Dumnezeu? Este simplu: ei îşi consumă tot efortul şi energia lor încercând să trăiască o viață evlavioasă în propria lor putere. În loc să îşi dea viețile şi luptele lor lui Dumnezeu, ei continuă să caute ceva tehnică nouă, ceva metodă nouă, ceva program nou pentru neprihănire. Şi niciuna dintre acestea nu va funcționa.

Atâta timp cât unii dintre noi caută să se elibereze de „acest trup de moarte" printr-o căutare disperată după un nou program sau o formulă nouă care să ne ghideze eforturile, noi vom cădea. Ajutorul nostru nu vine până când nu realizăm că răspunsul este dincolo de resursele noastre. Uimitor, strigatul către Dumnezeu în slăbiciune este secretul eliberării noastre.

Nu un alt program de îmbunătățire de sine

Lipsa noastră toală de putere este un lucru dificil de admis pentru cei mai mulți dintre noi. Ne place să ne gândim la noi ca la oameni puternici, oameni capabili, în stare să mânuim propriile noastre treburi. De cât de multe ori am început un program de îmbunătățire de sine, convinşi că dacă ne punem mintea asupra acestuia am putea cu uşurință să pierdem câteva kilograme sau să intrăm din nou în formă sau să eliminăm vre-un obicei? Dar faptul trist este că atâta timp cât credem că ne putem schimba viețile prin puterea noastră, niciodată nu vom reuşi.

Una dintre cele mai mari bariere ale creşterii în viața creştină este noțiunea că noi putem să trăim o viață care să îi fie plăcută lui Dumnezeu prin eforturile noastre. Dacă credem că putem face acest lucru, vom şi încerca să punem totul pe socoteala noastră. „Vezi, n-a fost prea greu să mă scap de acel obicei rău! Ştiam că o pot face." În acel punct nu îi dăm lui Dumnezeu gloria, ci scriem o poveste de succes noi înşine fiind vedeta. Începem să le spunem altora cum va funcționa pentru ei formula noastră deasemenea, iar Dumnezeu devine din ce în ce mai mult înlăturat din imagine. Cu siguranță, în ciuda marii noastre încrederi, primul vânt de tragedie sau descurajare face ca întreaga noastră casă din cărți să se prăbuşească în auzul urechilor noastre.

Dumnezeu ne va permite să urmăm aceste programe de a te ajuta singur, de îmbunătățire de sine până când le încercăm pe toate. El ne va permite să ne dăm tot efortul până când ajungem în cele din urmă ,la mărturisirea sinceră, „Nu pot s-o fac. Nu pot fi neprihănit prin propria mea putere. O, ce nenorocit sunt!" O asemenea onestitate este extrem de dificilă pentru noi pentru că ea ne forțează să ne admitem incapabilitatea noastră, eşecul nostru şi slăbiciunea noastră. Urâm să ajungem la asemenea concluzii pentru că ele repudiază mândria noastră.

Doar când admitem lipsa noastră totală de putere, atunci găsim speranță. Când în final ne întoarcem la harul lui Dumnezeu, Domnul intervine şi începe să facă o lucrare pe care noi nu am fi putut-o face singuri. Doar când ne trezim conduşi de disperare către un strigăt lipsit de ajutor şi de speranță atunci începem să ne bucurăm de victoria adevărată în Hristos.

Lupta începe

Într-un fel, faptul că lupta există la toți este o adevărată cauză de bucurie. Dacă nu am fi făcuți spiritual vii de către Dumnezeu, nu ar fi fost nici un conflict. Dacă Duhul meu ar fi încă mort în greşeli şi păcate, nu m-aş lupta cu dorințe rele. M-aş fi scufundat chiar în mijlocul lor şi aş trăi după fire. Faptul că ne aflăm în luptă este o dovadă puternică că într-adevăr suntem copii ai lui Dumnezeu.

Şi suntem în luptă. Cine poate nega că există o bătălie feroce în fiecare din noi? În Galateni 5:17 apostolul Pavel ne spune, „Căci firea

pământească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pământeşti: sunt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteți face tot ce voiți."

Petru a ştiut totul despre această luptă. La un moment dat pescarul cel bărbos s-a lăudat lui Isus că chiar dacă toți ceilalți ucenici ar fugi, el nu ar face-o. Totuşi înainte ca noaptea să treacă el s-a lepădat de Domnul său de trei ori. Isus a avut dreptate tot timpul: Duhul este voitor, dar trupul este slab.

Ca şi Petru noi adesea reacționăm inpulsiv înainte să punem stăpânire pe noi înşine. Vrem să facem ce este corect dar ne trezim că facem ceea ce este greşit. După cum Pavel a scris, „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, şi mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele" (Romani 7:21-23).

Noi nu putem cunoaşte victoria lui Dumnezeu până când nu realizăm că în mod constant are loc un război pentru control în mădularele noastre între Duhul Sfânt şi firea noastră pământească. Firea noastră încă nu este moartă. Chiar dacă am început să gustăm şi să ne bucurăm de beneficiile Duhului de când ne-am dat viața lui Hristos şi chiar dacă natura firească a fost dată jos de pe tronul vieții noastre, lupta nu s-a terminat încă. Înainte de întoarcerea noastră firea s-a bucurat de dominare şi control asupra vieții noastre, şi până când trupurile noastre nu vor fi răscumpărate, ea niciodată nu va renunța la lupta ei de a ne aduce înapoi sub puterea ei.

Dorințele noastre sunt greşite?

Este important ca în acest punct să nu facem greşeala să credem că înclinațiile şi dorințele noastre trupeşti sunt rele în sinea lor. Dorințele noastre trupeşti au fost create de Dumnezeu şi sunt absolut necesare pentru a susține viața.

Cea mai puternică dintre toate dorințele trupeşti este pofta noastră de aer. Nu este nimic greşit în a respira, dar este imposibil să sucim această funcție naturală şi să o folosim ca să inhalăm cocaină. Făcând aşa noi luăm o funcție naturală dată de Dumnezeu şi o pervertim la un sfârşit nenatural. Biblia numeşte lucrul acesta „păcat".

A doua doar după nevoia de aer este pofta noastră după apă. Nu este nimic greşit cu setea, până când nu dorim să o stingem prin a sta intr-un bar aruncând pe gât în jos băuturi până când nu mai putem vedea drept. Din nou, luăm o poftă naturală şi o folosim pentru un alt scop decât cel pentru care Dumnezeu a făcut-o.

Următoare în poftele noastre cele mai puternice este foamea. Nu este nimic neevlavios în a mânca, până când noi nu devenim atât de procupați de mâncare încât să ne afecteze sănătatea noastră. În mod normal asociem un abuz a dorinței noastre naturale pentru mâncare cu îmbuibarea,

totuşi la fel de rău poate face şi obsesia unora de a fi slabi. Ei trăiesc pentru a calcula calorii şi constrânşi faci exerciţii până sunt la pământ. Acest lucru, deasemenea, este păcat.

Dorința pentru sex a fost creată de Dumnezeu nu numai pentru procreație ci și ca o expresie frumoasă a dragostei mutuale dintre soț și soție. Dar când luăm această dorință și o facem o jucărie a plăcerii înafara a ceea ce este ea, dragostea nu mai este centrul și ea devine greșită.

Vedeți cum sucirea tuturor acestor dorințe frumoase date de Dumnezeu într-un câştig egoist devin un lucru care se luptă împotriva Duhului? Doate aceste apetite trupeşti ne-au fost date de Dumnezeu, dar El niciodată nu a intenționat ca vre-una dintre ele să domnească asupra noastră. Ele sunt o parte a vieții necesară, dar El nu le-a făcut ca ele să ne domineze viețile.

Isus a spus că dacă la tot ce ne gândim este la ceea ce vom mânca, vom bea, sau ne vom îmbrăca, atunci nu există nici o diferență între noi şi păgânii (vezi Matei 6:31,32). O persoană care nu îl cunoaşte pe Dumnezeu nu poate face altceva decât să îşi urmeze poftele trupeşti, dar noi credincioşii ştim că viața este mai mult decât mâncare iar trupul mai mult decât haine. Dorințele firii noastre sunt exact la locul lor, dar ele nu au fost niciodată intenționate de Dumnezeu ca să domnească peste noi. Totuşi în starea noastră căzută, apetitele trupeşti caută să domnească asupra vieților noastre. Aici începe lupta.

Planul de luptă al stăpânului

În acest punct se ridică întrebarea, Atunci, deci, ce trebuie să facem cu firea? Dumnezeu a pregătit ceva pentru fire. Se numeşte „crucea”.

Nu încerca să răscumperi firea sau să o îmbraci cu capcane spirituale sau să o reformezi. Ea nu este răscumpărabilă. Trebuie răstignită. Pavel declară, „Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Romani 6:6).

_____

Rețeta biblică pentru a rezolva
conflictul dintre fire şi Duh
nu este disciplina personală
sau controlul de sine.
Este puterea Duhului _____

Treaba noastră este să recunoaştem lucrul acesta ca şi un adevăr. Dacă dorinţele firii nu ar mai fi un factor în viaţa noastră, nu am avea nici o nevoie de socoti natura noastră cea veche moartă împreună cu Hristos. Oridecâte ori aflăm o zonă a firii care încă ne controlează, noi trebuie cu sinceritate să recunoaştem că lupta dintre fire şi Duhul este încă în noi. Trebuie atunci să aducem acea slăbiciune specifică la cruce si să o socotim răstignită.

Acesta este doar primul pas! Reţeta biblică pentru a rezolva conflictul dintre fire şi Duh nu este disciplina personală sau controlul de sine. Puterea asupra firii vine doar printr-o viaţă controlată de Duhul. Chiar dacă lupta va fi cu noi atâta timp cât vom trăi în aceste trupuri, Dumnezeu ne va pune la dispoziţie resursele pentru victoria spirituală. Când îi permitem Duhului lui Dumnezeu să preia controlul şi să lucreze cu putere în viaţa noastră, putem triumfa asupre naturii noastre decăzute.

Orice efort de sacrificare pe care îl încercăm de unii singuri este prin definiţie un efort al firii. Când Pavel a ajuns în punctul disperării şi a strigat, „O, nenorocitul de mine!" el nu s-a întrebat, „Cum pot găsi o strategie pentru a mă descurca mai bine data viitoare? Cum aş putea lucra mai din greu ca să obţin rezultate mai satisfăcăctoare?" Pavel a trecut deja pe drumul deşertăciunii. El a realizat că puterea de a trăi o viaţă evlavioasă nu venea de la el. El a văzut că avea nevoie de un Eliberator, şi deaceea a trigat, „cine mă va izbăvi?"

Când Isus trezeşte duhul nostru, El deasemenea ne dă un nou rând de dorinţe. Începem să tânjim după o părtăşie intimă cu Dumnezeu, după o înţelegere şi cunoaştere mai profundă a Cuvântului Său şi după o unitate mai mare ca ceilalţi care sunt vii în Hristos Isus. Noi nu mai dorim să trăim după firea pământească pentru că am ajuns să realizăm că sfârşitul la asemenea lucruri este frustrarea şi moartea. Trăirea după firea pământească întotdeauna ne îndeamnă să vrem mai mult, ceva este dincolo de puterea noastră, ceva ce la final să ne aducă un sentiment de ultimă satisfacţie. Totuşi împlinirea promisă întotdeauna ne evită.

Pe măsură ce noi trăim după Duhul, descoperim o pace pe care lumea nu poate să o înţeleagă. Lupta nesfârşită – goliciunea care ne doare – s-a terminat şi descoperim un sentiment minunat de a avea un scop şi o însemnătate. Firea nu mai are alura pe care a avut-o odată, iar bătălia din lăuntrul nostru este câştigată.

Jocurile spirituale ale minţii

Indiferent că ne place sau nu, indiferent că admitem sau nu, există un fel de lege perversă la lucru în noi,care oridecâteori vrem să facem bine, răul este prezent în noi. Pavel descrie cu acurateţe conflictul uimitor care este aşa de mult o parte a vieţii noastre: „Căci nu ştiu ce fac: nu fac ce

vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Lgea este bună. Şi atunci, nu mai sunt eu cel care face lucrul acesta, ci păcatul care locuieşte în mine" (Romani 7:15-17).

Să luăm în considerare cum tratăm una dintre cele mai simple,cele mai directe porunci din Scriptură. Isus a spus în Ioan13:34, „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii". Ioan mai târziu ne spune dacă spunem că îl iubim pe Dumnezeu şi totuşi îl urâm pe fratele nostru, suntem mincinoşi (1 Ioan 4:20). Dacă nu putem să ne iubim aproapele pe care l-am văzut, se întreabă Ioan, cum putem să îl iubim pe Dumnezeu pe care nu L-am văzut?

Iată problema noastră: Deoarece Biblia ne interzice atât de clar ura continuă a unei persoane, câteodată noi încercăm să înmuiem problema prin a zice, „Ei bine, nu îl urăsc, urăsc doar lucrurile neplăcute pe care le face." Dar dacă suntem sinceri, trebuie să admitem că este nespus de greu să despărțim o persoană de acțiunile ei. Mie, unul, îmi este greu să fac o asemenea distincție. Mă trezesc că urăsc nu numai ceea ce un om rău face, dar şi pe el deasemenea. Dacă aud că ceva neplăcut i s-a întâmplat – că şi-a lovit maşina lui nouă într-un acident în trafic – mă trezesc că în sinea mea mă bucur. Ştiu că Biblia spune că atitudinea mea ar trebui să fie diferită, dar sincer nu este.

Adesea sfârşim prin a juca jocuri cu mintea noastră pentru a ne convinge pe noi înşine că noi într-adevăr ascultăm de Dumnezeu şi îi iubim pe cei care nu sunt uşor de iubit. Dacă încercăm destul de greu, ne putem convinge pe noi înşine că noi intr-adevăr îi iubim şi îi iertăm. Totuşi adevărul despre starea noastră interioară devine clar atunci când acea persoană dificilă vine în jurul nostru, ne bate pe spate, şi cu voce tare anunță în întreaga încăpere, „Iah, frate, cred că nu ai avut timp să foloseşti un deodorant de dimineață!" Prima noastră reacție este să ne gândim, *Idiotule! Toată lumea s-a întors şi se holbează la mine. De n-o laşi moartă, fraierule*! Noi chiar vrem să iubim această persoană, dar firea noastră nu ne dă voie să o facem!

Ca şi Pavel, descoperim o lege ironică care lucrează în noi. Oridecăteori vrem să facem binele, răul este prezent. Sfârşim prin a deveni frustrați cu noi înşine, sătui de eşecurile noastre, şi copleşiți de descurajare. Simțim un sentiment adânc de înfrângere spirituală şi împreună cu Pavel strigăm, „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?"

Nici un motiv de îngâmfare

Doar când admitem că suntem incapabili să ne eliberăm pe noi înşine de această lege a păcatului şi a morții putem deschide uşile pentru puterea glorioasă a lui Dumnezeu, ca să lucreze în noi şi să facă în locul nostru ceea ce noi suntem incapabili să facem de unii singuri. Atunci puterea lui Dumnezeu ne transformă din-năuntru căre exterior, tot ceea ce putem face este să îi dăm mulțumiri şi glorie lui Dumnezeu. Noi nu

suntem capabili să le spunem altora, „Am fost implicat în păcat. Dar într-o zi, am văzut că lui Isus nu îi plăcea, aşa că mi-am mânuit puterea voinţei şi disciplinei mele şi m-am hotărât să nu mai fac acele lucruri." Nu există loc pentru îngâmfare pentru ce persoane cu control de sine suntem. După cum, Scripturile declară, „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului Isus Hristos" (Galateni 6:14).

Ai dat vreodată de oameni care păreau mai spirituali decât erau de fapt? Relaterea moartă a unei asemenea nesinceriţăţi vine adesea când cineva vorbeşte despre o luptă spirituală. Dacă o persoană admite că se luptă cu firea , aceşti oameni „spirituali" imediat îşi pun o expresie pe faţa lor de neprihănire de sine, de mai-sfânt-decât-tine. Fără a spune un cuvânt, ei comunică că această luptă cu firea este un fel de anormalitate teribilă pentru un credincios. „De ce, dacă te-ai ruga mai mult şi ai petrece mai mult timp în Cuvânt, şi dacă ai avea o gândire spirituală (ca noi), nu ai avea nici o problemă cu firea".

În timp ce o asemenea atitudine de perfecţionare superspirituală este ceva foarte obişnuit, ei nu se aliniază cu învăţătura clară a Scripturilor. Nu cred că vreodată vom experimenta o vreme, atâta timp cât trăim pe pământ, în care să nu avem probleme cu aceste trupuri fireşti. Ştiu din experienţe lungi că firea mea poate să îmi facă necazuri la fel mult pe cât mi-a făcut întotdeauna.

Când Dumnezeu îmi descoperă o zonă a firii pământeşti pe care vrea să o schimbe, de exemplu, întotdeauna încep cu cele mai bune intenţii. Văd urâciunea păcatului meu şi mă jur că niciodată nu mai cad în acea manieră. Aşa că vin cu discipline şi strategii variate pentru a trata problema. Caut tot felul de sfaturi despre cum să tratez situaţia într-un mod practic. Dar mai devreme sau mai târziu văd cum toate planurile mele cele mai bune se destramă. Devin atât de frustrat încât strig, „Doamne, ajută-mă!" iar apoi destul de uimitor, El mă ajută. Duhul Său în mod miraculos începe să transorme viaţa mea.

Ca o revărsare de recunoştinţă, văd cum felul lui Dumnezeu de a transforma este atât de uimitor de simplu şi totuşi mult mai bun decât eforturile mele greşite. Mă trezesc că îmi scutur capul şi spun, „Când voi înţelege vreodată acest concept simplu al harului?" cum aş putea vreodată să îmi imaginez că, undeva acolo jos, aş putea să fac ceva merituos şi să îi dovedesc lui Dumnezeu că nu sunt un nenorocit în întregime? Totuşi îmi imaginez. Dumnezeu niciodată nu a intenţionat ca firea să domnească peste noi, iar El ne-a pus la dispoziţie resursele şi puterea ca noi să experimentăm victoria. Dar atâta timp cât suntem dedicaţi să ne rezolvăm propriile noastre lupte, chiar şi eforturile noastre cele mai bune ne stau în cale. Orice încercare de evlavie care vine din propria noastră putere este o lucrare a firii şi este atât de detestabilă în ochii lui Dumnezeu ca şi lucrul pe care încercăm să nu îl facem. Când victoria noastră vine doar din intervenţia lui Dumnezeu, în afara resurselor noastre, rezultatul final este gloria şi lauda adusă lui Dumnezeu.

O capacană ce trebuie evitată

În acele momente când ne simțim aproape de Domnul, este ispititor să spunem, „Este atât de frumos, nu voi mai trăi niciodată după firea pământească, pentru că ea este fără nici un rost şi goală!" Din nefericire, vine ziua de mâine şi uităm despre toate intențiile noastre bune. Când ne târăm către pat după o zi lungă şi plină de frustrări, brusc ne dăm seama că în ciuda eforturilor noastre cele mai bune, noi am rătăcit, ne-am făcut treburile noastre, şi am fost controlați de fire. Spre surprinderea noastră, firea a prins încă odată frâiele şi ne-am trezit că facem ceea ce am promis că niciodată nu vom mai face.

În acel moment adesea facem greşeala noastră cea mai mare. Începem să dăm vina pe noi şi să ne condamnăm şi jurăm că o să încercăm mai mult data viitoare. Vedeți problema? Imediat ce facem asemenea promisiuni, am decis să investim încrederea în fire. Spunem că eforturile noastre ne vor face puternici spiritual şi păşim înapoi pe tărâmul firii. Ca şi Petru, spunem, „Nu mă voi lepăda de tine niciodată!"

Mulți dintre noi devenim foarte frustrați când părem că luptăm aceaşi luptă din nou şi din nou. Totuşi asta nu ar trebui să ne surprindă. Cu toții trecem printr-un set de paşi predictibili prin care trebuie mai întâi să ajungem la capătul sforii şi să realizăm că prin puterea noastră nu putem trăi o viață care să îi fie plăcută lui Dumnezeu. Strigăm către Dumnezeu cu disperare, iar El lucrează eliberarea Sa plină de har. Mi-ar place să cred că există o modalitate prin care aş putea să nu ating partea cea mai de jos atât de des, dar din nefericire, mai trebuie să o descopăr.

Din interior spre exterior

În harul Său, Dumnezeu a făcut posibil ca noi să ne bucurăm de victorie constantă. Totuşi, lupta niciodată nu se termină. Fiecare zi ne prezintă alegerea pe care fiecare dintre noi trebuie să o facem. Vom trăi noi pentru poftele firii, sau ne vom preda viețile puterii de transformare a Duhului lui Dumnezeu?

Cât de glorios este când ajungem la capătul resurselor noastre şi îl vedem pe Dumnezeu schimbându-ne viețile prin harul Său! Singura noastră laudă ca şi credincioşi este lucrarea terminată a lui Isus Hristos pentru noi. Dacă n-ar fi fost crucea, cu toții am fi pierduți şi fără speranță pentru totdeauna. Dar din cauza dragostei aşa de mare a lui Dumnezeu pentru noi, noi care am fost pierduți am fost mântuiți şi botezați în Hristos.

Acum putem avea o relație atât de minunată cu Dumnezeu încât nu mai suntem noi cei care trăim, ci Hristos care locuieşte în noi. Viața pe care o trăim acum, o trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care ne-a iubit şi

s-a dat pe Sine pentru noi. Din cauza harului lui Dumnezeu, fiecare dintre noi este acum o creatură nouă în Hristos Isus. Lucrurile cele vechi au trecut; totul a devenit nou.

Când devenim copii ai lui Dumnezeu, părtea noastră spirituală a înviat. Dintr-o dată realizăm că viața este mai mult decât a urma instinctele firii. Ajungem să înțelegem că foamea interioară pe care firea noastră nu a putut-o satisface niciodată poate fi împlinită printr-o relație de dragoate cu Dumnezeu. Cu cât mai mult ajungem să îl cunoaştem pe Dumnezeu, cu atât mai mult experimentăm pacea şi bucuria Sa şi să descoperim că nivelul de satisfacție pe care îl găsim în Duhul este cu mult dincolo de spectrumul nostru îngust al firii.

Cât de frumos este atunci când dăm drumul eforturilor noastre inutile şi îi permitem Duhului să lucreze! Pentru că victoria Sa vine din interior spre exterior, şi nu din exterior spre interior. Iar aceasta este felul de victorie care durează.

9
Liberi cu-adevărat!

Nimeni din lumea aceasta nu este cu-adevărat atât de liber ca un credincios în Isus Hristos. După cum Pavel a spus în Galateni 5:1, „Rămâneți dar tari, şi nu vă plecați iarăşi sub jugul robiei".

Libertatea înseamnă o stare a unei agenții morale libere – capacitatea de a lua decizii adevărate în viață. Deoarece credincioşii sunt cu-adevărat liberi, este greşit să folosim acest termen ca să descriem un păcătos. Păcătosul are o singură alegere adevărată – să îşi pună credința lui sau a ei în Isus Hristos. El este într-o asemenea robie față de fira sa încât nu poate să se oprească din ceea ce face.

Mulți oameni astăzi fac lucruri rele fără să ştie de ce le face. Ei spun, „Urăsc lucrul acesta; nu vreau să îl fac; nu înțeleg de ce îl fac. Mă urăsc pe mine însumi că o fac, dar oricum tot o fac." Ei sunt legați şi ținuți de o putere – de puterea lui Satan.

Înainte să venim la Hristos, cu toții eram copii ai mâniei şi întreaga noastră manieră de viață era consumată încercând să împlinim dorințele firii şi ale minții (vezi Efeseni 2:3). Singura noastră opțiune era ce fel de robie alegem. Noi nu am fost agenți morali liberi pentru că nu aveam nici o capacitate să ne întoarcem de la păcat. Puteam să schimbăm o formă de nelegiure cu alta, dar eram incapabili să trăim în neprihănire. Nu există deloc libertate într-o condiție atât de groaznică.

_____

Pentru a rămâne liberi,

noi trebuie să nu ne exercităm libertatea în vre-o privinţă care să ne aducă din nou sub robie.

Ce contast faţă de libertatea glorioasă care ne-a fost dată în Hristos Isus! Ca şi recipiente ale dragostei şi iertării lui Dumnezeu, ni s-a dat libertate asupra dominării firii. Nu mai trebuie să trăim ca sclavi ai poftelor firii noastre. Nouă ni s-a dat capacitatea să ne întoarcem de la păcat pentru a sluji şi a ne închina lui Dumnezeu. Am fost eliberaţi de lanţurile întunericului care ne-au ţinut robi. Prin credinţa şi încrederea noastră în Isus Hristos, noi suntem liberi de la a trebui să trăim după standardul unei legi pentru a fi acceptaţi de Dumnezeu. Ca şi copii ai lui Dumnezeu, avem un simţ al libertăţii aşa cum niciodată nu am mai avut.

Suntem liberi în Hristos, iar extinderea libertăţii noatre este atât de vastă încît Pavel a putut spune, „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite" (1 Corinteni 10:23). Nu există nici graniţă etică conţinută în nici una din filozofiile lumii. De fapt, omul care zice, „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite" este cel mai liber om care a trăit vreodată.

Dar Pavel deasemenea a insistat că pe când toate lucrurile ne sunt îngăduite, „nu toate sunt de folos" (versetul 23). Asta înseamnă că, cu toate acestea, există zone de libertate pe care le-am putea urma care nu ar pune mântuirea noastră în pericol, dar care împiedică progresul nostru în umblarea noastră cu Dumnezeu. Trebuie să evităm aceste zone care ne distrag atenţia de la o devoţiune simplă, cu toată inima faţă de Dumnezeu. Dacă vrem să rămânem liberi, trbuie să fim atenţi să nu exercităm libertatea noastră în vre-o privinţă care să ne aducă din nou sub robie.

Libertate folosită în mod rău

Atât de multe ori oamenii înţeleg greşit libertatea creştină, gândind că libertatea în Hristos înseamnă că ei pot să comită în mod liber tot felul de păcate. Ei folosesc libertatea lor ca o ocazie pentru fire. Aceasta este o sucire totală a ceea ce Scripturile învaţă despre libertatea creştină. Libertatea noastră nu este o libertate pentru a păcătui liberi; ea nu este o licenţă pentru păcat.

Libertatea glorioasă la care am fost chemaţi prin Isus Hristos este mai întâi de toate o libertate faţă de firea noastră şi de dominaţia pe care firea a avut-o asupra noastră. În Romani 6, Pavel ne spune că această libertate în Hristos este o libertate pentru a îl sluji şi a ne închina lui Dumnezeu. Noi suntem liberi să nu trăim o viaţa păcătoasă pe care am trăit-o odată.

În Eden, lui Adam i s-a dat o libertate nemaipomenită. El putea să mănânce din orice pom din grădină cu excepţia pomului cunoaşterii binelui şi a răului. Dumnezeu a ştiut de la început că Adam se va nesupune

poruncii Sale, şi va mânca din pomul interzis, şi că astfel va aduce păcatul şi mizeria în lume. Chiar şi aşa, Dumnezeu nu l-a împiedecat în mod fizic pe Adam de la a mânca fructul. Adam şi-a folosit în mod greşit libertatea lui iar noi suferim consecinţele catastrofice ale alegerii lui astăzi. Păcatul a venit în lume prin exercitarea greşită a libertăţii unui om.

Tot aşa, noi putem alege să folosim greşit libertatea noastră în Hristos. Este posibil ca noi să luăm libertatea glorioasă şi s-o exercităm într-un aşa fel încât să fim aduşi înapoi în robie. Cu toţii am auzit oameni care spun, „Ei bine, ca şi creştin sunt liber. Aşa că întenţionez să îmi satisfac acest impuls al firii mele pentru că am libertatea să o fac." Trebuie să ne amintim că deasemenea avem libertatea de a nu face. Niciodată n-ar trebui să ne folosim libertatea ca o ocazie pentru firea noastră – de a ceda impulsurilor ei. Evrei 12:1,2 ne spune, „să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte. Şi să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşrea credinţei noastre, adică la Isus".

Libertatea de a sluji

Este clar cum nu ar trebui să folosim libertatea noastră în Hristos. Întrebarea adevărată este, Cum *ar trebui* să o folosim? Cum putem folosi libertatea noastră într-un fel care să îl onoreze pe Dumnezeu şi care să ne ajute să creştem în har? Pavel a avut răspunsul în Galateni 5:13. El a spus că ar trebui să ne folosim libertatea pentru a ne sluji unul pe altul în dragoste: „Fraţilor, voi aţi fost chemaţi la slobozenie. Numai, nu faceţi din slobozenie o pricină ca să trăiţi pentru firea pământească, ci slujiţi-vă unii altora în dragoste." Scripturile în mod constant ne amintesc valoarea mare pe care Dumnezeu o pune pe slujirea umilă.

Din nou şi din nou, Biblia ne aminteşte că dacă vrem cu-adevărat să fim mari în împărăţia lui Dumnezeu, noi trebuie să slujim. Isus a făcut o declaraţie magnifică ucenicilor Săi la începutul a ceea ce numim noi Marea Trimitere. El a spus, „Toată puterea Mi-a fost dată în cer şi pe pământ" (Matei 28:18). Puteţi să vă imaginaţi câtă putere trebuie să vi avut? *Toată* puterea din univers i-a fost dată Lui. Aceaşi putere care a aprins focul stelelor şi care ţine toţi atomii împreună îi aparţine lui Isus.

Şi ce a făcut El cu puterea Sa? A scuturat universul? A mai învârtit câteva galaxii? Nu. Isus şi-a dat haina jos, şi-a încins mijlocul ca un slujitor, şi a spălat picioarele ucenicilor Săi. După ce a spălat ultimul călcâi şi deget murdar, ca efect i-a întrebat pe oamenilor Săi, „Înţelegeţi voi ce v-am făcut Eu? V-am dat un exemplu. Pentru că dacă Eu, Domnul vostru, v-am slujit, tot aşa şi voi să vă slujiţi unul pe altul" (vezi Ioan 13:12-14).

Dacă ai putea spune chiar acum, „Toată puterea din univers este a mea"? Ce ai face cu o asemenea putere? Isus a luat un prosop şi un lighean cu apă şi a spălat picioarele murdare a ucenicilor Săi. Toată puterea din univers era a Lui – şi ce a făcut cu ea? El a spălat picioarele ucenicilor.

Există puțini între noi care vor să slujească. Ci mai degrabă, ne place să dăm ordine şi să fim aşteptați. „Dute şi adu-mi aia!" „Dă-mi unealta ai." „Am nevoi ca tu să mergi". Cât ne place să dăm ordine, şi cum ne supărăm când ordinele nu sunt împlinite! Suntem răniți, gândim noi. Ne face plăcere să facem parte dintr-o clasă care domneşte... dar binecuvântările cele mai mari ale lui Dumnezeu nu se găsesc acolo. Noi am fost eliberați nu să facem pe şefii cu alții, ci să ne slujim unii pe alții în dragoste.

Fără îndoială, această binecuvântare necesită o lucrare a Duhului lui Dumnezeu în inimile noastre. Firea mea cu siguranță se răzvrăteşte împotriva ideii de a sluji pe altcineva în dragoste. Adesea reacția mea imediată la chiar cea mai simplă rugăminte este, „Dacă vrei un pahar cu apă du-te şi iați-l singur. Cine a fost sclavul tău ieri?" Firea mea iubeşte să fie răsfățată. Vociferă ca să fie slujită. Dar am fost eliberat de sub robia firii iar acum îi pot sluji pe alții în dragoste. Ce bucurie este să slujeşti în dragoste! Toată legea este încapsulată într-o frază: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuți" (Matei 22:39).

Libertatea de a iubi

Cu două sute de ani înainte de Isus, Buda a spus, „Nu le face altora ceea ce nu vrei ca ei să îți facă ție." Obşervați că a pus-o la negativ. Dacă nu vrei ca cineva să îți râdă sub nas, atunci nu-i râde sub nas. Este o injuncție negativă.

Regula de aur nu este doar să ne ferim
de ce este greşit; ea este de
a căuta într-un mod activ
modalități practice
de a ne exprima dragostea.

Există mulşi oameni astăzi care iau în mod greşit sfatul lui Buda ca regulă de aur. Ei cred că sunt neprihăniți din cauza a ceea ce ei nu fac. „Ei bine," ar spune ai, „nu fac rău nimănui. Nu am omorât pe nimeni şi nu mă culc cu toată lumea." Viețile lor devin atât de predispuse la lucrurile negative încât ei devin literar „buni de nimic".

Dar observați că Isus a înrămat această etică în termeni pozitivi diferiți. El a spus, „Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le şi voi la fel" (Luca 6:31). Dacă îmi place să fiu slujit, ar trebui să slujesc. Dacă îmi place să primesc daruri ar trebui să dăruiesc.

Să ne iubim aproapele ca pe noi înşine înseamnă să luăm iniţiativa să-i ajutăm pentru alţii într-o maineră creativă, activă şi plină de bucurie. Regula de aur nu este doar să ne ferim de ce este greşit, ci mai degrabă, ea este de a căuta într-un mod activ modalităţi practice de a ne exprima dragostea.

Isus spune că împlinim legea în primul rând prin a-L iubi pe Dumnezeu iar apoi prin a-i iubi pe alţii şi să îi tratăm aşa cum dorim să fim trataţi. Ne place ca alţii să ne vorbească de bine, deci şi noi ar trebui să-i vorbim de bine. Ne place ca alţii să treacă cu vederea peste greşelile noastre, aşa că şi noi trebuie să extindem către ei aceaşi atitudine plină de har.

Canibalismul bisericesc

De ce atunci când cineva spune ceva neplăcut despre noi, adesea primul nostru răspuns este să îi coborâm câteva trepte? Aruncăm câteva remarci ca efect că criticii noştri nu sunt pe atât de sfinţi pe cât le place ca alţii să creadă despre ei. „Îmi place doar să vorbesc adevărul, şi vreau să îţi spun despre el,"spunem. Şi când aud ce am spus, o altă rundă este trasă într-un ciclu fără sfârşit de a lupta înapoi.

Pe cealaltă parte, dacă aflu că cuiva chiar îi place de mine şi spune lucruri frumoase despre mine, spun, „este cu siguranţă un judecător excelent al caracterului. Este o persoană minunată, şti."

Obişnuiam că atunci când cineva intenţiona să distrugă în bucăţele pe altă persoană, îi muşcam momeala. După ce descărca toată încărcătura lui de gunoi îi spuneam, „Ei, ce interesant. Cred că nu ai ştiut că el este unchiul meu, nu-i aşa?" Îmi plăcea să privesc reacţia.

Pavel ne-a avertizat, „Dar dacă vă muşcaţi şi vă mâncaţi unii pe alţii, luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii" (Galateni 5:15). Dacă ne trezim că obişnuim să ne muşcăm şi să ne devorăm unii pe alţii – vorbirii tăioase, distructive, chiar cuvinte sarcastice despre unul sau altul noi umblăm împotriva dragostei. În mod trist, un fel de canibalism interpersonal şi relaţional începe să aibă loc. Ne trezim prinşi într-un ciclu distructiv şi vicios. Gelozia şi amărăciunea şi lupta de dezvoltă iar curând biserica se mănâncă singură. Ne devorăm unii pe alţii.

Odată am citit o scriere despre un om din Anglia care a scornit un joc vicios al cocoşilor. Cocoşii lui erau aproape de neînvins în arenă, iar omul era foarte mândru de poziţia şi de reputaţia pe care a câştigat-o ca şi rezultat al efortului lui. În fiecare dimineaţă mergea şi îşi admira păsările lui luptătoare.

Într-o zi s-a dus să îşi inspecteze cocoşii, şi spre oroarea lui, le-a găsit coteţul plin cu pene, cu sânge şi carcase. Stocul lui preţios zăcea pe jos rupt în bucăţele. Repede a chemat pe unul dintre angajaţi şi a întrebat ce s-a întâmplat. „Cine a fost atât de prost încât să pună aceste creaturi agresive în acelaşi coteţ?" a urlat el. Slujitorul a răspuns cu blândeţe, „Eu,

domnule". „Şi de ce ai făcut un lucru aşa de prostesc?" l-a întrebat proprietarul. „Ei bine," a spus angajatul, „M-am gândit că până acum ei toţi ştiau că luptă de aceaşi parte." Dar desigur, păsările erau prea proaste ca să recunoască adevăratul duşman.

Din nefericire, sunt momente când noi în biserică cu greu ajungem la performanţa unui nivel mai inteligent. Adesea uităm cine este adevăratul nostru duşman. Duşmanul nu este un grup de baptişti sau prezbiterieni. Duşmanul nostru adevărat este puterea întunericului care îi ţine pe oameni în sclavia înşelăciunii şi păcatului. Trebuie să renunţăm la rivalităţile noastre de sine distructive şi să începem să lucrăm împreună pentru binele comun al împărăţiei lui Dumnezeu. Pentru că dacă ne muşcăm şi devorăm unii pe alţii, vom fi mâncaţi unii de alţii. Într-o zi vom găsi biserica plină de sânge şi ruptă iar lumea va zice, „Priveşte – asta este creştinismul pentru tine!"

Cât de tragic este că atât de mult din istoria bisericii s-a consumat cu devorarea şi mînărimea unora către alţii. Şi noi suntem aşa, punând etichete incorecte şi coborându-i pe cei din alte părţăşi, şi nimic nu ar putea fi mai neproductiv în înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu.

Ca şi bărbaţi şi femei libere în Hristos, avem nevoie să umblăm în Duhul – Duhul dragostei, al iertării, şi al bunătăţii. Trebuie să privim la Domnul ca să primim harul şi împuternicrea Sa. Lucrul acesta nu este o alegere pentru noi. Unde altundeva am găsi puterea de a alerga împotriva acestei soarte distructive şi să ne concentrăm pe ce este bun, şi vrednic de laudă în alţii, chiar şi în cei cu care nu suntem de acord?

Responsabilitatea libertăţii

Împreună cu libertatea vine o mare responsabilitate. Întotdeauna. Preţul pentru libertate este vigilenţa externă, a spus cineva odată. Noi trebuie să fim gata să ne menţinem libertatea pentru că este teribil de uşor să o pierdem.

Nu te lăsa călăuzit greşit ca să foloseşti libertatea ta pentru a mulţumi firea ta. Da, suntem liberi în Hristos ca să acţionăm aşa cu alegem. Şi da, deoarece s-ar putea ca Dumnezeu să nu îţi condamne sufletul tău la iad din cauza unor activităţi îndoielnice, întreabă-te:Te încetineşte acest lucru? Îţi împiedică înaintarea ta către ţintă?

Principala mea ţintă şi dorinţă a vieţii mele este să fiu găsit în Hristos, complet în El. Pavel a spus, „Nu ştiţi că cei ce aleargă în locul de alergare, toţi aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergaţi dar în aşa fel ca să căpătaţi premiul" (1Corinteni 9:24). Intenţionez să „alerg spre ţintă pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni 3:14). „Şi noi, dar....să dăm la o parte orice piedică, şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne, şi să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă

înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinței noastre, adică la Isus" (Evrei 12:1,2).

Nu vreau ca ceva să mă încetineze. Nu vreau ca nimic să îmi împiedice înaintarea mea. Cineva îmi poate spune, „Dar Chuck, nu este nimic greşit cu X. Un creştin poate face asta." Sigur că poate. Dar lucrul acesta poate deasemenea să îi împiedece înaintarea către țintă. „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos" (1Corinteni 6: 12). Unele lucruri îngăduite mă pot distruge şi să îmi rănească relația mea cu Isus. „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine" (versetul 12).

Dacă vreau să rămân liber, trebuie să fiu atent să nu îmi exercit libertatea în a umbla după ceva ce m-ar putea aduce sub puterea acestui lucru. Odată ce am intrat sub puterea ei, nu mai sunt liber. Am fost prost în exercitarea libertății mele şi m-am băgat din nou sub robie. Iar acesta nu este o modalitate de a trăi.

Mulțumesc lui Dumnezeu, că ni s-a dat libertate în Hristos! Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat resursele de a menține acea libertate! Cuvintele doar nu pot exprima ce înseamnă să fi cu adevărat liber.

Fie ca Domnul să ne ajute să iubim liberi, să servim liberi, să căutăm liberi interesul unuia pentru celălalt. Pentru că atunci, în cele din urmă, vom putea să ne bucurăm pe deplin de plăcerea inconparabilă care este găsită doar în libertatea harului mare a lui Dumnezeu.

10
Nu se vor desrăbăla?

Mulți oameni au o teamă mare şi nefondată că harul lui Dumnezeu ne va conduce la o trăire în păcat. Ei se tem că dacă credincioşii realizează că Dumnezeu nu îi va judeca după faptele lor ci după credința în Hristos, ei o să se sălbăticească. „Stai puțin, Chuck!" spun ei. „ Tu deschizi uşa aşa iar oamenii vor face tot felul de lucruri rele şi oribile şi vor motiva spunând, „Harul Lui acoperă tot ce fac."

Această obiecție nu este nouă. Predica lui Pavel despre evanghelia harului printre Neamuri a adus proteste imediate din partea iudeilor. Ei au crezut că dând o asemenea libertate, Neamurile vor înebuni. Petru, deasemenea, a putut vedea pericolul interpretării greşite a evangheliei lui Pavel, iar în epistola sa a spus, „să nu credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris şi prea iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca şi în toate epistolele lui când vorbeşte despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, *pe care cei neştiutori şi nestatornici le răstălmăcesc ca şi pe celellalte Scriptură, spre pierzarea lor*" (2 Petru 3:15,16).

Din nefericire, întotdeauna au fost cei care iau Cuvântul lui Dumnezeu şi îl sucesc din contextul lui – spre pierzarea lor. Ei iau evanghelia lui Pavel ca o scuză pentru o viaţă de păcat gălăgioasă. Dar evanghelia nu poate fi cu adevărat înţeleasă în acest fel.

Eşti mort!

În Romani 5, Pavel descrie relaţia noastră cu Dumnezeu prin har în termeni puternici, glorioşi. În versetul 20 el declară, „unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit şi mai mult." În primul verset al capitolului următor el îşi imaginează pe unii oamenii spunând, „Ei bine, atunci, haide să mergem şi să păcătuim pentru ca harul să fie mai abundent. Harul abundent al lui Dumnezeu este minunat. Haide să îi dăm şansa să fie din abundent cu adevărat." Pavel răspunde, în schimb, „Nicidecum! Noi, care am murit faţă de păcat, cum să mai trăim în păcat?" (vezi Romani 6:2). Răspunsul lui conţine o cheie importantă pentru umblarea şi experienţa creştină.

Să presupunem că am fost prins jefuind o bancă. Sunt trimis la închisoare şi sunt dat în judecată. După multe săptămâni, juriul vine cu un verdict: „Îl găsim vinovat." Judecătorul apoi stabileşte ziua în care trebuie să fie pronunţată sentinţa. Mă aştept să fiu codamnat la 5 ani din viaţă pentru că am folosit o armă şi am făcut găuri în tavan şi am speriat casierele. În cele din urmă, soseşte ziua în care trebuie să apar înaintea judecătorului pentru sentinţă.

Legea şi-a făcut treaba ei. Ea a înţeles şi a condamnat vina mea. Întru în tribunal iar judecătorul spune, „Să se ridice acuzatul, vă rog." Mă ridic, iar el spune, „Tribunalul te găseşte vinovat şi eşti condamnat să petreci cinci ani din viaţă în penitenciarul de stat." Vestea este atât de rea încât am un atac de cord şi mor acolo pe loc.

Oare tribunalul păstrează cadavrul meu timp de cinci ani? Nu. Moartea mea mă eliberează imediat de condamnarea legii. Sentinţa mea nu mai are putere asupra mea pentru că sunt un om mort.

Aceasta este ideea pe care o spune Pavel despre aceia dintre noi care, prin credinţa în Isus Hristos, am fost socotiţi neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu şi care acum trăim sub harul Său glorios. Noi nu mai trăim după firea pământească; vechiul nostru eu a murit. Cerinţele legii au fost împlinite când am fost răstigniţi cu Hristos. Vechii eu şi tu au fost răstigniţi. Deci dacă eul vechi este mort, atunci cum putem să mai trăim în păcat? Noi suntem morţi faţă de viaţa cea veche.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos," scrie Pavel, „şi trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Galateni 2:20). Noi nu mai trăim o viaţă veche şi egoistă. Nici nu mai trăim după firea pământească. Noi suntem acum liberi faţă de lege, natura noastră păcătoasă, şi vina noastră îngrozitoare pentru că omul nostru cel vechi şi

vinovat a fost răstignit împreună cu Isus Hristos. Acum umblăm cu Dumnezeu prin încrederea în Isus.

Dacă eşti mort, poartă-te ca atare

Felul de credință care îmi aduce o poziție de neprihănire înaintea lui Dumnezeu este felul de credință care se manifestă în lucrările lui Dumnezeu. Dacă încă mai trăesc în mizeria şi corupția vechii mele firii – folosind harul lui Dumnezeu ca o mantie a felului lasciv al vieții mele – atunci mă înşel singur. Nu sunt cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Iacov 2:26 spune, „După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credința fără fapte este moartă."

O persoană care a fost născută din Duhul lui Dumnezeu va manifesta acest lucru în stilul vieții sale. Isus a spus, „ De ce îmi ziceți Doamne, Doamne! Şi nu faceți ce spun Eu? Vă voi arăta cu cine seamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele, şi le face. Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc înainte, şi a aşezat temelia pe stâncă. A venit o vărsare de ape, şi s-a năpustit şivoiul peste casa aceea, dar n-a putu să o clatine, pentru că era zidită pe stâncă. Dar cine aude şi nu face, se aseamănă cu un om, care a zidit o casă pe pământ, fără temelie. Şi s-a năpusti şivoiul asupra ei, ea s-a prăbuşit îndată, şi prăbuşirea acestei case a fost mare" (Luca 6:46-49).

Apostolul Ioan a scris, „ Şi prin aceasta ştim că îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: ‚Îl cunosc' şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos, şi adevărul nu este în el" (1Ioan 2, 3,4). Iar de două ori în aceeaşi scrisoare el adaugă că oricine este născut din Dumnezeu nu poate practica păcatul (vezi 1 Ioan3:9; 5:18). Nu zădărnici harul lui Dumnezeu. Încrede-te în Isus Hristos ca Domnul şi mântuitorul tău şi umblă în noutatea acelei relații.

Iubeşte-L pe Dumnezeu şi fă ceea ce doreşti

În acest punct, unii vor întreba, „Totuşi, dacă faptele noastre bune nu ne mântuiesc, ce ne ține de la a umbla fumând, a chefui, sau de a umbla prin baruri?" nu este faptul că nu pot să fac aceste lucruri; pur şi simplu nu am această dorință. Dragostea lui Hristos mă constrânge să trăiesc o viață care să îi fie plăcută Lui. Gustând bunătatea dragostei Lui, nu vreau să mă îndepărtez de El. Vreau să mă aproprii de Isus pe cât de aproape posibil pentru că îl iubesc pe El şi El mă iubeşte pe mine. Nu vreau să mă implic în ceva ce să îl dezonoreze pe El.

Ironic, trăiesc o viață mult mai dreaptă sub har decât am făcut-o vreodată sub lege. Sub o relație legală întotdeauna împing limitele. Întotdeauna încerc să mă asigur dacă anumite acțiuni sunt corecte sau greşite. Întotodeauna caut ieşiri. Motivez şi justific lucrurile pe care le fac. Trăiesc în limitele legal, plus ceva mai mult.

Dumnezeu nu vrea să te lege de lege; El vrea să te atragă la El cu dragostea Sa. Aceasta este evanghelia harului.

O relație de dragoste cu Dumnezeu este mult mai diferită de asta. Nu mai dezbat dacă ceva este corect sau greşit. Ci, mă trezesc că mă întreb, „Este acest lucru plăcut Tatălui meu? Îl iubesc şi vreau să îi fiu plăcut Lui. El mă iubeşte atât de mult încât nu vreau să îl rănesc. I-ar face plăcere Tatălui meu dacă aş face asta?" câteodată chiar şi acolo unde legea tace, inima îmi spune că Dumnezeu s-ar întrista dacă aş face o activitate la care mă gândesc.

O relație de dragoste cu Dumnezeu este ceea ce Dumnezeu caută cu fiecare dintre noi. El nu vrea să te lege cu o lege. El vrea să te atragă cu dragostea Sa la Sine. Aceasta este evanghelia harului, neprihănirea pe care ne-o atribuie Dumnezeu înafara legii.

Atât de mulți dintre noi eşuăm în a înțelege că dragostea este singura motivație adevărată pentru bunătate. Frica nicioadată nu este forța principală din viața creştină. Dacă suntem buni doar pentru că ne este frică să fim răi, aceea nu este adevărata neprihănire. Putem să avem o conduită exterioară circumspectă ca o acopritoare pentru a tot felul de motivații greşite. Dacă frica de consecințe este singurul lucru care ne ține sub control, noi putem fi doar un exemplu al răului sub control. Aceasta nu este adevărata bunătate. Adevărata bunătate este întotdeauna motivată exclusiv de dragoste. Dacă alegerile noastre morale sunt bazate pe o dragoste fierbinte şi pe o dorință de a te abține de la lucrurile care întristează inima lui Dumnezeu, noi am descoperit adevăratul motiv al neprihănirii.

Roada Duhului este dragostea. Una din caracteristicile dragostei este bunătatea. Când suntem conştienți de dragoste, experimentăm bucuria. Când dragoste preia controlul vieții noastre, noi cunoaştem pacea. Demonstrația dragostei este întotdeauna răbdarea şi îndelunga răbdare. Caracterul dragostei este blândețea şi bunătatea. Rezultatul este că atunci când Duhul produce roada Sa în noi, nevoia de a ne împovăra cu alte lucruri precum legea dispare. Legea este împlinită de dragoste.

Aşa că facem o descoperire minunată: o viață de neprihănire nu mai este pentru noi o povară ci o bucurie pentru că avem o relație de dragoste cu Isus.

O problemă insistentă

Este posibil ca noi să cunoaştem şi să experimentăm harul lui Dumnezeu. Putem trăi în bucuria şi pacea de a fi socotiți neprihăniți prin credința în Isus Hristos şi încrederea în siguranța stării noastre de neprihănire înaintea lui Dumnezeu în El. Această încredere vine prin cunoaşterea că am fost răstignit cu Hristos. Viața dominată de firea mea este moartă iar acum trăiesc o viață nouă dominată de Duhul lui Isus Hristos. Am o natură nouă, natura lui Isus Hristos. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17). Acesta este un adevăr incredibil de eliberator.

Dar încă am o problemă. Sunt încă în acest trup, şi atâta timp cât sunt în starea asta sunt supus forțelor puternice ale poftelor trupeşti. Astfel, există un război care are loc în mine. Firea îşi aduce armele ei şi începe să tragă. Firea mea – omul meu cel vechi – este moartă, şi totuşi este ca şi cum trebuie să îi port cadavrul ei cu mine. Sunt ca partenerul lui Sam McGee, trăind cu „un cadavru pe jumătate ascuns de care nu putea să se scape".

Este crucial să ne amintim că Scripturile fac o distincție importantă: duhul meu este răscumpărat, dar trupul meu nu este. Acest lucru crează o conflict uimitor. Pavel declară în Romani 8:22,23, „Dar ştim că până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii. Şi nu numai ea, dar şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru." Cât de des suspin şi plâng înaintea lui Dumnezeu din cauza slăbiciunii firii mele.

După ce Isus s-a rugat în grădina Ghetsimani, El a venit la ucenici şi i-a găsit adormiți. El i-a spus lui Petru, „Simone, tu dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi? Vegheați şi rugați-vă ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios" (Marcu 14:37,38). N-au fost rostite vreodată cuvinte mai adevărate. Duhul meu, într-adevăr, doreşte, dar trupul meu este slab. Suspin şi sufăr durerile naşterii şi spun, „O, Doamne, grăbeşte ziua în care mă eliberezi de acest trup stricat!" Sunt nerăbdător să mă scap de acest cadavru vechi.

În momentul slăbiciunii mele,
Duhul aduce condamnare
şi putere, iar mintea mea
se întoarce către Domnul.

Într-o zi, noi toți vom fi eliberați de natura noastră decăzută. Scriptura spune, „Căci trebuie ca trupul acesta suspus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta suspus sputrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, şi trupul acesta nemuritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va întâmpla cuvântul care este scris „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte?" boldul morții este păcatul; şi puterea

păcatului este Legea. Dar mulțămiri îi fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Domnul nostru Isus Hristos." (1 Corinteni 15:53-57).

Între timp, nu totul este pierdut. În momentul slăbiciunii mele, Duhul aduce condamnare şi putere iar mintea mea se întoarce înspre Domnul. Caut ajutorul şi tăria Lui. Încep să experimentez biruința Lui. Am descoperit că trebuie să mă bazez zilnic pe tăria şi puterea lui Isus Hristos pentru a trăi viața pe care El dorește ca eu să o trăiesc. Nu există nici un loc în care să am o viață neutră şi să merg mai departe. În momentul în care o fac, firea începe să se ridice şi să uzurpe puterea şi autoritatea. Trebuie să îmi țin poftele sub stăpânire, sau dacă nu ele vor stăpâni asupra mea. Pavel a scris, „Căci mă port aspru cu trupul meu, şi-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propăvăduit altora, eu însumi să fiu lepădat." (1 Corinteni 9:27).

Acum, dacă sunt prins cu garda jos şi mă trezesc că din nou mă predau firii, oare înseamnă asta că nu mai sunt mântuit? Trebuie să fiu mântuit încă odată? Nu. Încă cred în Isus Hristos. Încă îl iubesc pe Domnul şi tot credința este aceea care mi-a atribuit neprihănirea. Exact din cauza credinței mele şi a vieții mele noi în Hristos nu pot continua să fiu dominat de firea mea.

Chiar dacă cad în groapă pentru un timp, nu pot rămâne acolo. Dumnezeu nu mă va lăsa să rămân în acea stare. El nu mă va lăsa să scap cu unele lucruri care poate îmi place să le fac pentru că toți ceilalți le fac. Ei pot să le facă şi să scape, dar eu nu voi scăpa. El va avea în vedere ca eu să nu scap! Dacă încerc să urmez căile lumeşti şi să fac lucrurile pe care mulțimea „pe drumul rapid" le face, eu ori o să ratez, ori să le urăsc, ori o să fiu prins. Pentru că El ne iubeşte iar noi suntem copiii Lui, noi simplu nu putem scăpa cu păcatul aşa cum face lumea.

Nu există deloc standarde?

Cineva poate încă să se întrebe, *Dacă suntem sub har, putem ignora standardele lui Dumnezeu în comportamentul personal?* Nicidecum! În noua noastră relație, noi am primit dinamica puterii lui Dumnezeu şi locuirea prezenței Duhului Sfânt. În Hristos noi am primit o natură nouă care tânjeşte să să trăiască în armonie cu dragostea şi sfințenia lui Dumnezeu. Prin puterea Duhului Sfânt noi nu mai trebuie să ne chinuim să facem ceea ce este corect. Aceasta este ceea ce Ioan a vrut să spună când a scris, „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele" (1 Ioan 5:3). Prezența lui Dumnezeu din noi ne împuterniceşte să alegem ceea ce este corect şi să ne ferim de rău.

Cei ce au citit clasici sunt probabil familiari cu povestea lui Ulysses. În timpul călătoriilor lui, acest aventurier antic a auzit poveşti despre insula sirenelor – aducătoare de moarte care făceau o muzică atât de minunată încât orice marinar care trecea îşi întorceau navele către țărm şi se loveau de stânci. Nimeni nu a auzit vreodată cântecul acestor sirene şi să

trăiască. Acest lucru suna ca o provocare vrednică pentru un om îndrăzneț ca Ulysses. El a decis să devină primul care aude această muzică şi supraviețuiește.

Pentru a îşi atinge ținta, Ulysses pune ceară în urechile echipajului său şi îşi instruiește oamenii să îl lege strâns de catargul navei. Când au trecut pe la insula sirenelor, muzica seductivă a început. Ulysses a început să tragă de sfori, luptându-se să se desfacă ca să poată înota către țărm. El a strigat către marinarii lui să întoarcă nava către stânci, dar ceara nu le-a permis să audă țipetele lui. Ulysses a continuat să se lupte cu legăturile lui până când nava a ieşit de acolo şi au fost în siguranță. Ulysses a auzit cântecul sirenelor şi a trăit – totuşi după aceea tot timpul a fost bântuit de aminirea acelei muzici înşelătoare.

Miturile greceşti deasemenea ne spun despre o altă navă care a trecut pe lângă această insulă şi totuşi a supraviețuit. Când echipajul ei a fost atras de melodia de moarte către **dezastrul peste un banc de peşti**, un om dăruit de la bord numit Orpheus a apucat o liră şi a început să cânte. Muzica lui Orpheus a întrecut atât de mult pe aceea a sirenelor încât oamenii s-au întors de la stânci şi au navigat în siguranță, fermecați de aceste melodii noi, desăvârşite care le-a dat viața.

Când înfruntăm atracția ispitelor, cei mai mulți dintre noi ne putem raporta cu Ulysses sau cu Orpheus. Pentru unii, cântecul sirenelor lumii are o atracție aproape irezistibilă. Ei se trezesc legați pe loc de lege, totuşi lută împotriva regulilor când sunt ademeniți de puterea firii pământeşti. Singuar lor speranță este legea care trage înapoi.

Bucuria unică în Hristos
depăşeşte cu mult orice
lumea sau firea pot să ofere.

---

dar există şi aceia care au auzit un cântec nou – muzica cerului în inima lor. Ei decoperă că dragostea lui Isus Hristos este atât de puternică şi satisfăcătoare că, chiar dacă lumea este încă atractivă, ei cu bucurie o lasă în urmă pentru a fi atraşi puternic de prezența Sa minunată. Ei nu trebuie să fie legați. Ei nu luptă împotriva unor funii restrictive. Ei au descoperit gloria umblării cu Dumnezeu într-o părtăşie intimă.

Bucuria unei asemenea unicități în Hristos depăşeşte cu mult orice lumea sau firea pot oferi. Alura şi atracția păcatului şi-a pierdut puterea ei. Cei ce au descoperit o asemenea împlinire nu au nevoie de legi. În loc de a urma robeşte un regulament care spune, „Acum, nu-i da în cap aproapelui tău!" ei nu au nici o dorință de a face asta pentru că inima lor a fost atinsă de dragostea lui Dumnezeu. Ei vor pur şi simplu să îl vadă pe aproapele lor mântuit.

Ieri, am văzut acest principiu în acțiune. Când conduceam pe o stradă aglomerată în apropiere de Capela Calvarului o maşină a tras în fața

mea, făcându-mă aproape să mi se blocheze frânele. Maşina era condusă de o doamnă bătrână micuță cu părul cărunt. Ea nu m-a văzut sau pe mulți ceilalți în care era paroape să intre în ei. Dacă ceilalți şoferi nu ar fi acordat o atenție mare, ar fi existat un accident teribil. Ea a făcut atât de multe mişcări prosteşti încât m-am trezit rugându-mă, „Doamne, te rog ajut-o pe acea bătrânică să ajungă acasă în siguranță." Cei ce mă cunosc pot mărturisi că atitudinea mea de preocupare în acea situație nu era ceva mai mică decât o minune. Este glorios să fi capabil să experimentezi schimbările aduse de relația noastră de dragoste cu Dumnezeu prin Isus Hristos.

O dragoste constantă

Din cauza lui Hristos, noi putem experimenta o unicitate adevărată cu Dumnezeu. Dumnezeu nu este aproape de noi într-un moment şi distant momentul următor. Şi chiar dacă cădem, chiar dacă suntem încă slabi în atât de mult privințe, poziția noastră de neprihănire dinaintea lui Dumnezeu nu variază cu schimbarea atitudinii noastre sau a toanelor noastre. Realția noastră cu Dumnezeu este stabilă şi sigură pentru că ea nu este bazată pe noi sau pe performanțele noastre. Relația noastră este predictată de lucrarea lui Isus Hristos în locul nostru. El a luat păcatele noastre asupra Lui şi a murit în locul nostru pentru a face mântuirea noastră prin credință o realitate. Noi putem să lăsăm în urmă mentalitatea care spune că Dumnezeu ne iubeşte doar atunci când suntem „buni" şi că ne respinge atunci când suntem răi.

O sun pe bunica mea la telefon destul de des. Îmi place să vorbesc cu ea dimineața şi să o întreb cum merg lucrurile. Câteodată când vorbesc cu ea, ea spune, „Sunt o fată morocănoasă astăzi, bunicule." O iubesc mai puțin atunci când spune asta? Ea ştie că întrece măsura. Dar acest lucru nu alterează dragostea pentru ea deloc. Nici nu o iubesc mai mult când este un îngeraş dulce. Doar o iubesc. O iubesc morocănoasă şi o iubesc şi dulce.

Dumnezeu ne priveşte în acelaşi fel. Când suntem morocănoşi tindem să spunem, *Dumnezeu nu poate să mă iubească astăzi. Nici eu nu mă iubesc măcar. Sunt mizerabil. Nu vreau pe nimeni în jurul meu*. Noi deasemenea tindem să credem că Dumnezeu nu ne iubeşte atunci când cădem. Nu este aşa! Dacă starea noastră înaintea lui Dumnezeu ar fi fost bazată pe performanța noastră, nu ar fi fost niciodată nevoie ca Isus Hristos să moară.

Când Isus socoteşte credința noastră ca neprihănire, El ne dă o relație de dragoste stabilă şi frumoasă cu El. Ne bucurăm de poziția care spune, „Intră şi stai jos. Dă-mi voie să te ajut; lasă-mă să te întăresc."

Dumnezeu te iubeşte. Îi eşti atât de drag Lui încât te-a ales şi te-a chemat să fi a Lui pe vecie. De aceea harul lui Dumnezeu nu conduce la o

trăire destrăbălată. Există infinit mai multă bucurie în mântuitor decât în păcat.

11
Capcane şi mine de teren

Se pare că întotdeauna există cei care stau gata să pornească pe teritoriul secerişului pentru a culege unele roade.

În lotul de parcare a Capelei Calvarului, adesea prindem oameni care distribuie fluturaşi care promovează doctrine ciudate. Alte dăți noi am văzut oameni care stau pe autorută şi încearcă să pună un fel de capcană doctrinară asupra celor care vin la biserică. Întotdeauna îi întreb, „De ce mergi la o biserică ca să împarți fluturaşi?" dacă noi am avea un eveniment special şi am planifica să împărțim fluturaşi pentru a-l anunța, noi am trimite copiii noştri pe plajă sau în centrele comerciale – şi nu la altă biserică! De ce ai merge la o biserică pentru a încerca a-i deranja pe cei ce s-au stabilit deja acolo?

Dacă ai o doctrină vitală pe care simți că alții trebuie să o înțeleagă şi să o creadă, atunci în loc de a încerca să ne converteşti, de ce nu ne dai privilegiul de a vedea cum acel adevăr ți-a transformat viața ta în imaginea lui Isus Hristos? Lasă-ne să vedem acel adevăr demonstrat în viața ta. Când vedem devotamentul tău glorios şi umblarea ta apropiată cu Domnul, fără îndoială te vom întreba ce se petrece pentru că tu ai ceva de care noi avem nevoie.

În mod trist, oamenii niciodată nu se satură să facă lucrul acesta. Este tragic că ei simt că au o chemare divină să sfâşie trupul lui Hristos pentru o altă convingere. De aceea Noul Testament este plin de avertizări şi îndemnuri împotriva învățătorilor falşi şi a căilor lor viclene şi fermecătoare.

Poți fi sigur

Toate cultele tind să pervertească evanghelia lui Hristos. De obicei ei accentuează faptele şi o neprihănire legată de fapte. Dacă întrebi pe o persoană implicată în aceste culte dacă sunt născuți din nou, destul de des ei răspund, „Frate, tu nu vei şti asta până când mori, pentru că nu şti care vor fi faptele tale din urmă." Acum, nu va fi acela un moment oribil în care să afli?

Dumenzeu vrea ca noi să avem siguranța mântuirii, iar dacă depindem de Isus Hristos şi de lucrarea Sa, noi o putem avea. Dacă

mântuirea noastră este bazată pe fapte, atunci siguranța este dincolo de înțelegerea noastră.

Biblia ne învață că,
calea mântuirii este într-adevăr
o cale îngustă.

---

dacă mântuirea noastră este bazată pe credincioşia față de un crez sau față de un sistem de fapte, atunci noi nu vom cunoaşte destinul nostru etern până când nu vom muri... iar atunci va fi prea târziu. Dar dacă mântuirea noastră este bazată doar pe credința în Isus Hristos şi lucrarea Sa, noi putem fi siguri.

Ştiți, că nu sunt sigur pe faptele mele. Nu sunt sigur de neprihănirea mea de sine. Sunt sigur de lucrarea Sa şi de neprihănirea Sa. După cum a spus scriitorul imnului, „Speranța mea nu este zidită pe nimic alceva, decât pe sângele şi neprihănirea lui Isus; nu îndrăznesc să mă încred în cadrul cel mai dulce, ci în întregime mă reazim pe numele lui Isus." Pavel deasemenea este convins de acest adevăr pentru că el scrie, „dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propăvăduiască o altă evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!" (Galateni 1:8). Cuvinte puternice! Pavel foloseşte aici termenul *anathema* care înseamnă „blestemat la cel mai de jos iad".

Să presupunem că acelaşi înger şade pe patul tău deseară. Te simți agitat, te trezeşti, şi vezi o creatură sclipitoare că stă la piciorul patului. Dacă el îți spune, „Nu-ți fie frică! Am venit să îți aduc veşti bune. Eşti o persoană specială – Dumnezeu te-a ales pentru o lucrare specială. Dacă faci această lucrare pentru Dumnezeu, El te va mântui." Ce concluzie ar trebui să tragi? Un lucru este sigur: acest înger nu este de la Dumnezeu. Lasă-l să fie blestemat.

Biblia ne învață că calea mântuirii este într-adevăr o cale îngustă. Cuvintele lui Pavel dau o lovitură religiilor largi care sunt atât de populare astăzi şi care spun, „cred că o persoană care face ceea ce crede ea că este corect în inima ei va fi acceptată de Dumnezeu." Petru a spus, „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4:11,12).

Mulți oameni astăzi ar răspunde, „Oh, Petre, eşti prea îngust. Tu vrei să îşi spui că Isus este singura cale? Acest lucru este prea îngust. Nu poți urma aşa ceva." Foarte bine. Atunci fi anatema. „Dar acestea sunt cuvinte atât de dure," răspund ei. „Acest lucru este prea îngust. Cu siguranță Isus era mai deschis decât atât!" Dar însuşi Isus a spus, „Eu sunt calea, adevărul şi viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:6). Şi Isus a fost acela care a spus, „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulți sunt cei ce

intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, şi puțini sunt cei ce o află" (Matei 7:13,14).

Pavel a avut dreptate tot timpul. Chiar astăzi îl poți auzi rugându-i pe galateni, „iată v-o spun iarăşi. Dacă eu sau un înger din ceruri sau orice om care vine şi vă dă vre-un cuvânt greşit – unul care vă face să vă bazați pe voi înşivă, pe faptele voastre, pe bunătatea voastră, pe neprihănirea voastră, pe păzirea legii, pe faptul că ați fost tăiați împrejur, pe faptul că urmați anumite ritualuri, că v-ați alăturat unui grup, că dați atât de mult – să fie anatema!"

De ce a fost Pavel atât de implacabil? Pentru că Dumnezeu ne-a acceptat exact aşa cum suntem – atunci când ne punem credința în Fiul Său Isus Hristos. Prin încrederea noastră în El, El ne-a curățat de toate păcatele noastre şi ne-a primit. Dumnezeu doreşte să ne acorde bogăția şi plinătatea dragostei Sale – nu pentru că noi merităm, ci pentru că El ne iubeşte. Aceasta este evanghelia harului în Isus Hristos. Pentru asta în cele din urmă a murit Pavel.

Este de mirare

V-ați întrebat de ce doctrinele care învață faptele bune ca bază a te apropia de Dumnezeu au o asemenea influență asupra vieților oamenilor? Mărturisesc că eu m-am întrebat.

Fără îndoială că şi Pavel s-a întrebat deasemenea, pentru că el le-a spus galatenilor, „Mă mir că treceți aşa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos, la o altă Evanghelie" (Galateni 1:6). Este de mirare că oamenii părăsesc harul lui Hristos pentru o altă evanghelie – în special când această „evanghelie" nu este deloc o veste bună!

Oricând o persoană spune, „Este bine să crezi în Isus Hristos, dar este nevoie de mai mult decât atât," fii atent! În momentul în care tu îmi spui că trebuie să fiu neprihănit şi trebuie să mă dovedesc înaintea lui Dumnezeu prin sfințenia mea, tu nu mă aduci pe mine înaintea lui Dumnezeu; tu mă împingi departe de El. Nu sunt neprihănit şi nu sunt sfânt şi nu există nici o modalitate prin care să fiu, deci ceea ce îmi spun nu este o veste bună. Este departe de a fi o veste bună. Este o proclamare a morții.

Pavel nu a putut înțelege de ce cineva ar dori să părăsească relația de dragoste cu Dumnezeu pentru a încerca să îşi stabilească o relație bazată pe fapte, tăiere împrejur, sau prin păzirea legii. „dar sunt unii oameni care vă tulbură", a scris el, „şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos", vestea bună a lui Hristos (Galateni 1:7).

Dragostea ca armă

Este de mirare că oamenii lasă evanghelia adevărată pentru una contrafăcută, dar nu există nici un secret cum învățătorii falşi îşi recrutează

noii lor ucenici. Pavel arată că o tehnică obişnuită este o folosirea cu râvnă a afecțiunii: „Nu cu gând bun sunt plini de râvnă ei pentru voi, ci vor să vă deslipească de noi, ca să fiți plini de râvnă pentru ei”(Galateni 4:17).

Cei ce au fost traşi în culte adesea raportează o revărsare incredibilă de dragoste şi atenție direcționate pe calea lor atunci când cultul îi consideră un prospect fierbinte. Odată ce o persoană se dedică grupului, râvna se schimbă din dragoste în îndoctrinare. În loc să fie copleşit de afecțiune, noul convertit este pus sub o disciplină strânsă fizică iar în cele din urmă este doborât până în punctul de neputință. Orice sentimente de încredere în sine sunt distruse, lăsând persoana extrem de susceptibilă distorsionărilor spirituale ale grupului.

Dragostea atât de repede demonstrată la început este doar un mijloc de a izola persoana şi de a o duce în robie. Dacă careva nu merge conform programului, dragostea se termină repede iar persoana se trezeşte exclusă şi ostracizată. Dacă nu reuşeşte să fie câştiagat la noua umblare, „dragostea” se transformă într-o ostilitate deschisă.

În primii mei ani de lucrare în Tucson, am a vut o întâlnire neplăcută cu un grup al mişcării penticostale „Numai Isus”. Acest cult învață că Tatăl, Fiul, şi Duhul Sfânt sunt doat termeni diferiți pentru Isus. (desigur, le-a fost greu să îmi explice cui îi vorbea Isus când se ruga Tatălui, sau cine a fost cel ce a vorbit din ceruri la botezul lui Isus. Poate că vocea din Matei 3:17 care a spus, „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea” era doar o voce isteață a unui vetriloc?) Slăbiciunea acestei poziții era evidentă, totuşi urmaşii acestei mişcări a dragostei devin duri şi crează tot felul de conflicte.

În mod trist, câteva familii influente din biserica noastră au luat această doctrină. Curând ei mă țînteau pe mine ca proiectul meu următor şi au început „cu râvnă să îmi arate afecțiune”. Ei mă invitau în oraş la prânz şi continuau să vorbească despre potențialul meu mare şi cât de mult ei iubeau biserica.

Acum, mie întotdeauna mi-a displăcut să argumentez Scripturile cu oamenii. De obicei îi las să îşi expună poziția lor fără a încerca să fac bucățele. Şi aşa aceşti oameni citau versetul în care Isus a spus. „Eu şi Tatăl una suntem” (Ioan 10:30) iar atunci le spuneam, „Da, este adevărat. Aşa a spus.” De fiecare dată când citau versete le spuneam „Da, aşa spune:” Dar nu mă certam cu ei.

Desigur, ştiam multe versete care clarificau problema, dar nu m-am deranjat să argumentez cu aceşti oameni. Isus a spus, „Caută de te împacă cu pârâşul tău câtă vreme eşti cu el pe drum” (Matei 5:25), aşa că eram de acord cu versetele pe care ei le citau. Fiindcă nu eram de acord cu interpretările lor, întotdeauna eram de acord cu versetele în sine. Deoarece nu m-am contrazis cu ei, aceşti oameni au crezut că m-au prins.

Într-o zi, ei au adus în discuție doctrina lor la şcoala duminicală a adulților. Când învățătorul a refuzat efectiv poziția lor, unii dintre ei au încercat să pretindă că eu eram de partea lor. Învățătorul imediat m-a chemat pentru a domoli disputa. Când am spus clasei că eu cred că

Dumnezeu este unul totuşi manifestat în persoana distinctă a Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt, mişcarea „Numai Isus" a rămas fără cuvinte.

A doua zi ei m-au sunat şi au spus, „Vrem să te întâlnim deseară acasă la noi". În acea seară i-am vizitat şi ei au pretins, „Ce este cu ideea asta de a nega adevărul? Cum ai putut nega ceea ce crezi cu adevărat?" Iar eu le-am răspuns, Nu am făcut asta. Nu am negat adevărul şi nici nu am negat ceea ce cred. Am declarat în clasă exact ceea ce cred. Nu cred că Isus a jucat rolul ieftin de ventriloc şi nu cred că El a încercat să înşele oamenii atunci când s-a rugat Tatălui. Cred că Tatăl, Fiul, şi Duhul Sfânt sunt personalităţi separate, chiar dacă există un singur Dumnezeu." Atunci am început să văd cum au început să arate cu degetul.

„Frate", m-au ameninţat ei, „Dumnezeu ne-a dat o revelaţie, iar noi am avut o viziune cu tine că erai scos afară într-un sicriu negru dacă nu stai înaintea bisericii şi să le spui că noi avem dreptate! Pe măsură ce am ascultat avalanşa de ameninţări, am început să mă întreb, „Ce s-a întâmplat cu toată dragostea pe care aceşti oameni o avea pentru mine?"

„Te vom lăsa până sâmbătă ca să te hotărăşti dacă să te conformezi sau nu", au spus ei. Eu am răspuns, „Nu trebuie să aştept până sâmbătă. Pot să vă spun chiar acum." „Nu mai spune un cuvânt," au răspuns ei. „Roagă-te doar pentru acest lucru iar dacă sâmbătă seara nu ne vei promite că vei face acest lucru , atunci noi niciodată nu ne vom mai întoarce la biserica ta." În mod natural, liderul acestui grup avea 11 copii din cei 53 din şcoala noastră duminicală. Acest lucru îngreunează atunci când încerci să ridici şcoala duminicală.

Sâmbătă seara am primit apelul telefonic. „Ei bine, frate, ce ai hotărât?" „Nu m-am răzgândit deloc", am răspuns. „Bine, noi te-am avertizat," a spus el, şi am auzit un clic la celălalt capăt. El a plecat şi cei 11 copii cu el.

Acest om şi grupul lui erau zeloşi în a arătă afecţiunea atâta timp cât eu eram un potenţial convertit. Dar când au descoprit că eu nu intru sub robia lor şi adepţilor lor, ei m-au lăsat atât pe mine cât şi biserica ca un obicei rău.

Aceea nu era dragostea adevărată; era doar o demonstraţie ipocrită pentru a face un convertit din mine. După cum Shakespeare odată a observat, „Dragostea nu este dragostea care se alterează, când alteraţia ei o găseşte." Atunci când nu m-am convertit, adevăratele lor sentimente au fost arătate.

Aceasta este o tactică frecventă a învăţătorilor falşi. Ei vor fi plini de râvnă în demonstrarea afecţiunii lor pentru a face un convertit din cineva pe care îi cunoaşte. Dar dacă persoana nu se supune lor, ei o vor exclude repede.

Oamenii pot veni cu tărie şi să pară atât de iubitori, atât de drăguţi, atât de dulci – dar doar pentru că ei caută să te câştige pentru ei. Dar că nu eşti câştigat, ai grijă! Ei te vor numi în orice fel şi te vor lovi cu tot felul de judecăţi şi condamnări. Aceasta nu este evanghelia harului!

Nu te lăsa prins

Întotdeauna este greu să vezi oameni care părăsesc adevărul pentru o minciună. Îi iubeşti şi vrei să îi fereşti de durerea de care şti că este înainte, dar este puţin ceea ce poţi să faci. Pavel a cunoscut acel sentiment bine. Galateni 5:7 este un verset dulce-amărui care recheamă relaţia pe care apostolul a împărtăşit-o cu galatenii. El scrie, „Voi alergaţi bine: cine v-a tăiat calea ca să n-ascultaţi de adevăr?"

Galateni au umblat într-o asemenea dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă unul de celălalt încât i-au slujit deschis lui Pavel şi fără egoism într-o perioadă de circumstanţe extreme. Ei erau gata să renunţe la ochii lor pentru el. Dar acum au devenit atât de împiedecaţi în umblarea lor încât unii îl considerau pe Pavel ca un duşman. De ce? Pentru că lui i-a păsat destul încât să le spună adevărul.

Trăgând o analogie din câmpul atleţilor, Pavel i-a asemuit pe galateni cu alergătorii care pornesc bine dar apoi se încurcă pe măsută ce alergă în cursă. „Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat," a scris el (Galateni 5:8). Pavel a insistat că „adevărurile noi şi mai profunde" aduse de iudaizatori nu erau de la Dumnezeu.

Fiecare credincios este responsabil
să cerceteze Scripturile
e ca să vadă dacă învăţăturile
sunt adevărate sau false.

Totuşi cât de mulţi oameni sunt luaţi de aces fel de curente false? Adsea chiar şi credincioşii sinceri în Hristos sunt îndepărtaţi de povestea isteaţă a unui evanghelist. Ei muşcă din învăţătura falsă nu pentru că au cercetat Scripturile, ci pentru că au fost influenţaţi de forţa personalităţii curentului.

Rezultatul trist a unei influenţe rele este că victimele sfârşesc în robie, aproape stoarse de propria lor personalitate. Te-ai întrebat vre-odată cum pot aparent obişnuiţi să ajungă atât de tare sub conducerea unui cult încât să sfârşească prin a vinde flori sau alune în aeroport pentru liderii lor? Această mişcare cu siguranţă nu vine de la Dumnezeu. De fapt, în toate sistemele orientate spre sclavie, oamenii mai devreme sau mai târziu se trezesc sub domnia oamenilor.

Singura protecţie împotriva acestui fel de înşelăciune este să „cercetaţi toate lucrurile, şi păstraţi ce este bun" (1 Tesaloniceni 5:21). Indiferent cât de mult respectat un individ este, nu contează cât de proeminentă şi de mare poate să fie audienţa lui, noi nu putem lua cuvântul cuiva ca adevărul evangheliei. Fiecare credincios este responsabil să cerceteze Scripturile ca să vadă dacă aceste lucruri sunt aşa.

Cât de tragic este că noi punem de o parte asemenea precauţii şi credem tot ce un anumit învăţător are să ne spună pentru că el are o anumită înfăţişare sau un stil de vorbire sau pentru că are o lucrare la radio sau la televizor. Atunci când nu verificăm învăţăturile prezentate nouă, noi ne lăsăm larg deschişi pentru învăţăturile nu a celui ce ne cheamă. Dumnezeu nu se răzgândeşte. Dumnezeu nu îşi corectează adevărul Său sau îl mai condimentează cu revelaţii noi. Evanghelia harului nu se schimbă – totuşi nu este greu să găseşti predicatori care proclamă că ea s-a schimbat.

Sclavie sub orice alt nume

Chiar şi astăzi există tot felul de oameni care predică legalismul. Ei pun întrebări ca, „Cum ai fost botezat, frate? Cine te-a botezat? Ce au spus când te-au botezat?" unii spun chiar lucruri ca, „Dacă n-ai fost botezat cu formula corctă, atunci nu este un botez adevărat. Ai fost doar stropit sau ai fost scufundat?"

Lucrul tragic este că asemenea învăţături sevesc doar ca să ne înstrăineze de lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o în inimile noastre prin credinţa în Isus Hristos. Orice ritual, fie botez sau comuniune sau spălarea picioarelor, nu va folosi deloc pentru a ne face neprihăniţi. Starea noastră corectă înaintea lui Dumnezeu este totală şi completă prin credinţă, care funcţionează prin dragoste. Aceasta este cheia pentru adevărata putere şi pace în umblarea noastră cu Dumnezeu. Nu este de mirare că marele apostol a apus, „Mă mir că treceţi aşa de repede de la Cel ce va chemat la o altă evanghelie"!

Adevărata evanghelie este vestea bună. Este vestea bună a harului lui Dumnezeu şi a iertării păcatelor prin lucrarea terminată a lui Isus Hristos. Relaţia ta cu Dumnezeu nu este bazată pe neprihănirea ta sau pe faptele tale sau în păzirea anumitor reguli, ci pe credinţa ta în sacrificiul lui Dumnezeu pentru tine. Dacă ai crede doar în această lucrare a lui Dumnezeu, prin Isus Hristos poţi avea o relaţie frumoasă neîntreruptă cu Dumnezeu. Toate păcatele tale vor fi spălate, iar vina căderilor tale va dispare. Ele nu vor mai exista, pentru că tu ai fost socotit neprihănit prin credinţa în Isus Hristos.

Pavel a cunoscut zădărnicia încercării de a te apropia de Dumnezeu pe baza faptelor. El a putut să vadă rezultatul final, pentru că de acolo el a pornit. „Nu îmi spune mie despre lege", ar putea spune el, „cunosc totul în ceea ce priveşte legea. Ştiu totul despre neprihănirea legii. Am fost un fariseu. Am fost plin de râvnă. Am fost mai zelos decât fraţii mei. Nu-mi da mie afacerea cu legea; ştiu totul despre ea. Dar îi mulţumesc lui Dumnezeu, că am fost eliberat de toate acestea când am ajuns într-o relaţie nouă cu Dumnezeu prin credinţa în Isus Hristos!"

Şi noi am fost eliberaţi, deasemenea. De aceea, fiind înrădăcinaţi în evanghelia harului, nu le permite oamenilor să te tulbure şi să pună capcane de vină sau ideea de neprihănire prin fapte asupra ta. Nu merită. Niciunul dintre noi nu are nevoie de un cuvânt ca *anatema* să fie ataşat de numele nostru.

12
Totul sau nimic

Cu ceva timp în urmă am participat la masă a pastorilor în Oregon. Înainte să înceapă programul, cineva a întrebat dacă am auzit despre autostopistul care a vorbit despre întoarcerea Domnului iar apoi a dispărut. I-am spus că da am auzit. Când am auzit a fost în 1944 în Burbank, California. Povestea întotdeauna avea acelaşi sfârşit. Cuplul care l-a luat pe autostopist au tras într-un service ca să îl audă pe îngrijitor spunând că ei sunt al nouălea client din acea zi cu aceaşi poveste. Pastorul care m-a întrebat a râs şi a zis, „Asta arată cât de depărtat este Oregon – i-a trebuit 50 de ani ca această poveste să ajungă aici!"

Cât de preocupaţi suntem ca să ne ocupăm de lucrurile care rezultă în nimic! Cât de mulţumitor sunt că credinţa noastră este bazată pe pe temelia tare a Cuvântului lui Dumnezeu. Prefer mai mult ca Domnul să îmi vorbească din paginileîncercate şi adevărate ale Scripturilor decât să primesc un fel revelaţie specială supranaturală. Chiar dacă un înger ar veni la mine declarând că are un adevăr revoluţionar, m-aş întreba dacă mesajul lui este de la Dumnezeu.

Presupunerea nesfârşită nu este o problemă atunci când ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia este singura noastră temelie fermă pentru credinţa şi umblarea noastră creştină. Când vieţile noastre au temelia pe adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, noi nu vom fi duşi de ultimul vânt doctrinar sau de „noua şi îmbunătăţita" versiune a evangheliei. Cât de crucial este ca noi să rămânem tari pe adevărul Cuvântului lui Dumnezeu! Aceasta este singura cale de a menţine libertatea glorioasă dată nouă atât de abundentă în Hristos.

Cum putem să rămânem tari?

Este important să înţelegem că că cei ce nu rămâni tari sunt mutaţi de la simpla credinţă în Hristos prin lipsa înţelegerii Cuvântului lui Dumnezeu. Doar o înţelegere solidă a Scripturilor aduce adevărata stabilitate în viaţa noastră.

Pavel odată a menționat că Dumnezeu a dat bisercii apostoli, evanghelişti, şi pastori-învățători pentru „desăvârşirea sfinților" (Efeseni 4:11,12). Un semn al aceste desăvârşiri este o unitate în credință atât de stabilă încât „să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtați de oric evânt de învățătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire" (Efeseni 4:14). Cât de important este ca noi să avem temelia pe Cuvântul lui Dumnezeu, în special în vremurile noastre înşelătoare!

De la excesele materialiste ale mişcării prosperității („Desigur Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui să conducă Mercedes. Tu conduci doar o Toyota? Cât de nespiritual poți fi?) la „noua" revelație despre singura cale corectă de a fi botezat, întorsăturile ciudate ale doctrinei sunt regula zilelor noastre, fără excepție.

Când Pavel îşi îndeamnă prieteni în Galateni 5:1, „Rămâneți dar atri, şi nu vă plecați dar iarăşi sub jugul robiei," mesajul lui este la fel de relevant şi pentru noi astăzi ca atunci când a scris pentru prima dată scrisoarea lui. Adesea biserica în sine este rpima care ne impune un standard legalist de nepprihănire asupra noastră. Aceste reguli şi regulamente sunt de obicei bine primite pentru că există o anumită siguranță în limitele bine definite pe care legea le furnizează. Cultele le oferă oamenilor un grad copleşitor de înrumare şi „siguranță" care vine din supunerea oarbă autorităților.

Dar cei ce se dau unui asemenea stil de viață strict fac asta cu prețul propriei personalități. Ei nu realizează că împreună cu sentiment de siguranță pe care aceste grupuri îl furnizează vine şi un nivel intens de condamnare dacă cineva încalcă standardele. Mulți care au fost înrobiți de aceste sisteme ne spun că părăsirea grupului era echivalentă cu părărsirea lui dumenzeu. Dacă un convertit începe să se îndoiască de grup sau vrea să meargă atundeva, le este spus că sunt în pericolul de a merge în iad. Aceste feluri de tactici de presiune şi declarații imorale până la o încuiere exclusivă a adevărului sunt semnele grupurilor bazate pe subjugare.

Pe cealaltă parte, o biserică care îi încurajează pe oameni să găsească un loc în care pot să crească în relația lor cu Domnul arată un semn de sănătate spirituală. La Capela Calvarului, noi adesea sugerăm ca oamenii să găsească un loc în care le slujeşte lor cel mai efectiv. Unii care vin la părtăşia noastră vor să vadă mai mult emoționalism sau senzaționalism în serviciile noastre. Noi îi încurajăm pe aceşti oameni să îşi ecercite libertatea lor prin a găsi un loc în care se potriveşte cu dorințele lor. Noi nu căutăm să vedem pe oricine legat de biserica noastră.

Este vital ca noi să îmbrățişăm
acest adevăr: punerea
credinței în orice faptă ne desparte
de harul lui Dumnezeu.

Folosirea lui Pavel a expresiei „jugul robiei” este probabil o referință la cuvintele lui Simon Petru la prima Adunare din Ierusalim. În Fapte 15, Petru relatează chemarea lui Dumnezeu pentru el de a sluji Neamurilor din casa lui Cornelius. El a sugerat ca consiliul să nu pună asupra neiudeilor un jug de robie „pe care nici părinții noştri, nici noi nu l-am putut purta” (versetul 10). Pavel citează cuvintele lui Petru pentru a sublinia că mesajul libertății prin har nu a fost ceva ce el a elaborat de unul singur. Această libertate în Hristos era poziția solidă a bisericii.

Ritualurile nu mântuiesc

Un aspect cheie a învățăturii respise la Consiliul de la Ierusalim a fost insistența ca Neamurile să parcurgă ritualul tăierii împrejur pentru a fi mântuiți. Consiliul a fost de acord cu Pavel că faptele nu pot face pe cineva neprihănit. Pavel mai târziu a declarat că punerea credinței în ritualuri era împotriva evangheliei. El a scris, „Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic” (Galateni 5:2).

Acest lucru ne permitem să spunem cu siguranță că punerea credinței noastre în orice faptă ne taie de la harul lui Dumnezeu. Este vital ca noi să îmbrățișăm acest adevăr. Nu mai sunt mulți predicatori care pledează pentru tăierea împrejur pentru mântuire, dar de cât de multe ori am auzit oameni foarte sinceri care insistă că noi trebui să trecem prin ritualul botezului pentru a fi mântuiți?

Unii duc acest principiu la tot felul de extreme ciudate. Există secte care învață că trebuie nu numai să fim botezați pentru a fi mântuiți, dar şi trebuie să fim botezați „corect”. Unii insistă că noi trebuie dim botezați doar în numele lui Isus. Alții insistă că acest lucru trebuie să fie făcut de un slujitor ordinat al denominațiunii specifice. Unii au devenit atât de obsedați de tehnici încât au divizat biserici din cauza stropirii sau a scufundării,sau chiar dacă oamenii trebuie botezați cu fața înainte sau pe spate!

Rădăcina acestor diviziuni este o încredere incorectă într-o faptă bună specifică de a obține o poziție corectă înaintea lui Dumnezeu. Învățătura clară a Scripturilor este că dacă ne încredem în orice faptă bună pentru mântuire, atunci Hristos nu are nici o valoare pentru noi. Nu putem sta pe amândouă părțile ale gardului şi să ne încredem în Hristos şi în faptele naostre. Dacă ne încredem în botez ca bază a mântuirii noastre, noi ne punem încrederea noastră în fapte. Ne zidim casa noastră spirituală pe o fundație de nisip care va fi incapabilă să ne susțină.

Acum câțiva ani, un tânăr a venit la mine şi mi-a spus că nu mai este creştin, dar s-a alăturat bisercii mormone. Când am întrebat în ce se încredea ca speranța sa pentru viața veşnică, el a răspuns că speranța sa era în credința în Isus Hristos şi că este un membru continuu al bisericii mormone. I-am spus franc că decizia lui era tragică. În momentul în care îşi

pune încrederea în orice alceva decât doar în lucrarea terminată a lui Isus Hristos, el a mers prea departe.

De tot ceea ce avem nevoie pentru a sta neprihăniți înaintea lui Dumnezeu este credința în Hristos. Dacă insistăm asupra încrederii în Isus şi în tăierea împrejur (sau a botezului sau a fi membru continuu într-o biserică), atunci Hristos nu ne va fi de folos.

Totul sau nimic

Cei ce depind de faptele lor pentru neprihănire nu pot adopta o cale la alegere. Dacă acceptăm o faptă ca fiind necesară pentru mântuire, noi devenim datori față de întreaga lege; noi trebuie să păzim legea în întregime. După cum Pavel a arătat în Galateni 3:10, „Căci toți cei ce se bizuiesc pe faptele legii, sunt sub blestem; pentru că este scris „Blestemat este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă". Iacov amplifucă acest adevăr când a decalrat, „Căci cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate" (Iacov 2:10).

Dacă privim la lege pentru neprihănire, nu numai că Hristos ne ne va folosi la nimic, dar noi deasemenea va trebui să păzim orice poruncă până la perfecțiune. Relația noastră cu Dumnezeu este prescrisă pe baza legalism sau pe baza harului.

Pavel n-a dat înapoi în respingerea învățăturii false a iudaizatorilor. El a scris, „Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har" (Galateni 5:4). Cei ce aduc pachetul care sună sunt-mai-sfânt-decât-tine în creştinism au respins harul.

Este de ajutor să ne amintim că nimeni nu va fi în cer din cauza faptelor lui bune. Noi nu va trebui să îl ascultăm pe Avraam sau pe David sau pe Pavel vorbind despre toate lucrurile minunate pe care le-au făcut pentru a obține poziția lor înaintea lui Dumnezeu. Aceşti bărbați l-au crezut pur şi simplu pe Dumnezeu, iar credința lor a fost socotită neprihănire. Nici unul dintre noi nu va sta în ceruri să compare unul cu altul faptele bune pentru că va exista unul ale căror fapte vor fi onorate înaintea tronului lui Dumnezeu – Domnul nostru, Isus Hristos. Isus şi doar Isus va primi slava pentru mântuirea noastră. Dacă nu ar fi fost El, nici unul dintre noi nu am fi ajuns acolo.

După cum a spus-o Pavel, „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostri Isus Hristos" (Galateni 6:14). Indiferent de cât de multe fapte bune am făcut pentru El, nu contează cât de mulți oameni am condus la El sau câte biserici am format pentru El, singura noastră slavă este în Isus Hristos, care a murit pentru noi. Neprihănirea noastră nu este o chestiune de fapte bune, de eforturi umane, păzind anumite reguli sau legi. Neprihănirea noastră pentru momentul

actual cât şi pentru eternitate este rezultatul credinței simple în Fiul lui Dumnezeu, Isus.

Neprihănirea prin credință îndepărtează toate diferențele dintre cei ce îi aparțin lui Hristos. Eu nu sunt mai bun decât tine, sau tu decât mine. Noi toți suntem păcătoşi, mântuiți doar prin harul florios al lui Dumnezeu. Nu există altă cale pentru o avea o poziție corectă înainte lui Dumnezeu. Există doar un singur fel de neprihănire pe care Dumnezeu o va accepta: neprihănirea dată de Isus Hristos.

Aceasta nu este un lucru mărunt pentru noi ca şi credincioşi. Trebuie să rămânem tari în libertatea în care Hristos ne-a eliberat. Noi nu trebuie să permite regulilor condemnatoare să intre şi să domineze viața noastră până când nu simțim că rugându-ne şapte ore pe zi sau citind 25 de capitole în devoțiunea noastră, noi nu suntem cu adevărat neprihăniți. Neprihănirea noastră nu este dată de cât de mult citim, ne rugăm, postim sau dăm. Neprihănirea noastră este bazată pe simpla încredere în Isus ca să ne spele şi să ne curățească de păcatele noastre şi să ne facă puri în ochii Tatălui.

Lucrarea mântuirii noastre a fost făcută. Nu mai este nimic ce să facem noi ca să o îmbunătățim. Faptele noatre bune rezultă din acceptarea şi dragostea lui Dumnezeu; noi nu facem fapte pentru a câştiga dragostea Lui. Umblând în conformitate cu poruncile lui Hristos nu ne face mai neprihăniți – doar mai fericiți şi mai satisfăcuți. În ce mod mai bun aş putea trăi decât să îi dau existența mea aceluia care mă iubeşte atât de mult acum şi aici pentru a avea grijă de mine pentru totdeauna? A fi condus şi călăuzit de Dumnezeu este cea mai împlinitoare experiență din lume.

Doar două alegeri

Fiecare dintre noi trebuie fie să încercăm să lucrăm şi să fim destul de buni ca să îi fim pe plac lui Dumnezeu, fie să credem şi să ne încredem în Dumnezeu să facă pentru noi ceea ce noi nu putem face pentru noi. În fiecare moment al vieții noastre ne găsim pe o cale sau pe cealaltă. Dacă încă încercăm să îi fim plăcuți lui Dumnezeu prin a fi destul de buni, înfrângerea şi frustrarea va fi partea noastră. Dacă ne-am încrezut în harul lui Dumnezeu pentru a ne transforma şi să îl formeze pe Hristos înăuntrul nostru, noi ne vom bucura de viață şi de pace.

Am învățat lecția nesfârşită
că legea şi păzirea regulilor
nu poate nicioadată
să ne schimbe viețile.

Îmi aduc aminte de un incident când familia mea a încercat să depună un efort pentru a aduce o atmosferă mai creştinească în casa noastră. Când copiii noştri au crescut a existat un timp în care rivalitatea dintre fraţi să fie mai ridicată decât oricând. Cumva copiii noştri şi-au făcut obiceiul de a se porecli unul pe celălalt. Am dscoperit că strigându-se unul pe celălalt . „trăncălăule," „prostule" sau „idiotule" eraun fel de a crea fricţiune. Aşa că am încercat să aducem ceva disciplină în acea situaţie şi să punem nişte reguli.

Acum, într-o casă cu două nivele, una dintre treburile cele mai dificile este aspiratul scărilor. Deci pentru a îmbunătăţi înţelegerea vieţii noastre de acasă, ne-am decis să ţinem evidenţa membrilor de familie care se insultă unii pe alţii. Cel cu cele mai multe abateri trebuia să aspire scările. Toate acestea păreau foarte rezonabile pe atunci, dar până în ziua de azi, am sentimentul că mi s-a întins o cursă.

Într-o zi cei doi băieţi ai noştri au început să facă pozne. Când am intrat în cameră erau în toiul dezastrului, primele cuvinte ieşite din gura mea au fost, „Ce idiot prost a lăsat mizeria asta?" Fără îndoială că puteţi să văv daţi seama cine a sfârşit aspirând scările.

Un lucru bun a rezultat din asta, oarecum. Am învăţat din nou lecţia nesfârşită că legile şi păzirea regulilor nu vor putea niciodată să ne schimbe inimile. Motivele noastre au fost bune. Noi toţi ne-am luptat în această familie să ne străduim pentru neprihănire – totuşi noi cu toţi am căzut mizerabil.

Se pare că indiferent cât de greu încercăm să fim sfinţi, noi trebuie să înfruntăm faptul că neprihănirea noastră ete o cărpă murdară în ochii Domnului. Dumnezeu ne-a dat o speranţă diferită pentru neprihănire pentru noi - o stare şi o relaţie cu El însuşi pe care noi trebuie să o primim ca un dar. Neprihănirea ne este dată nouă prin credinţa în Isus Hristos cunoscând că noi nu putem trăi la un standard perfect. Aceasta este alegerea crucială pusă înaintea noastră. Noi putem încerca să ne curăţăm cărpele noastre vechi şi murdare şi să încercăm să arătăm prezentabili în ceruri; sau noi putem alege să fim îmbrăcaţi în neprihănirea completă a lu Hristos prin credinţă.

Aspiratorul meu îmi aminteşte că singura mea speranţă este să aleg harul.

În afara traseului şi a ceea ce se vede

Niciodată nu a încetat să mă mire cât de uşor este să ieşi în afara traseului în viaţa creştină. Chiar şi un defect aparent mic într-o zonă a credinţei sau a practicii ne poate scoate total în afară în viaţa noastră creştină. De aceea, depunerea oricărui efort pentru a menţine puritatea doctrinală este tot mai important în fiecare zi.

Recent am avut ocazia de a discuta chestiuni spirituale cu cineva care care credea că biserica va trece prin Necazul Cel Mare. El s-a mirat

cum de eu iau o poziție atât de puternică aupra ceea ce el credea un aspect atât de neimportant al escatologieie. Am răspuns prin a-l întreba, „Dcaă biserica va trece prin Necazul Cel Mare, cine sunt cei 144 000 menționați în cartea Apocalipsa?" El a răspuns că aceşti oameni au fost o parte a bisercii pentru că biserica este Isdraelul spiritual. L-am întrebat atunci dacă crede că toate promisiunile lui Dumnezeu pentru națiunea Isdrael era împlinite spiritual în biserică. El a fost de acord că ele erau. „Ce interesantm" am spus, „acea zone ‚neimportantă' din escatologie a afectat în intregime doctrina ta şi despre biserică". Pentru a o apune în termenii lui Pavel, „Puțin aluat face să dospească toată plămădeala" (Galateni 5:9).

Haideți să o spunem în alt fel. Imaginați-vă că călătoriți cu avionul de la Los Angeles la Hawai. Înainte de decolare, pilotul vine la difuzor şi spune, „Ei bine oamenilor, avem o problemă uşoară cu sistemul de navigare, dar nu vă faceți griji. Nu vom devia mai mult de două grade." Două grade nu ar fi mult înafara Los Angels-ului, dar pe când vom fi la 3 000 de mile deasupra Pacificului, am fi pierduți fără nici o speranță. Insula Mare nu va fi niciunde în zarea noastră.

În mod clar, cea mai bună cale este de a evita să fim chiar şi cu un grad înafara traseului. În chestiuni de doctrină, este imperativ ca noi să cercetăm Scripturile, să testăm toate lucrurile, şi să evităm să fim luați de argumentele convingătoare ale oamenilor. Aşa rămânem în har.

Vigilența costisitoare

Nu vă înşelați – vigilența costă ceva. Contrazicerea şi persecuția au înconjurat evanghelia de la început. După cum a remarcat Pavel în Galateni 5:11, „Cât despre mine, fraților, dacă mai propăvăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus." Dacă Pavel ar fi predicat că poziție corectă înaintea lui Dumnezeu ar fi câştigată printr-o serie de fapte bune, nu ar mai exista împotrivire față de creştinism dar crucea lui Hristos întotdeauna a fost o poticnire.

Crucea ne arată că există o singură cale de a fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Adevăratul mesaj al mântuirii doar în Hristos îi supără pe oameni pentru că este atât de îngust şi de exclusiv. Crucea îi declară lumii că există speranță pentru viața veşnică,moartea şi învierea lui Isus Hristos. Pavel în esență spune, „Dacă vreau să fiu liber şi să spun, ‚Tăierea împrejur este în regulă dacă funcționează pentru tine', atunci nimeni nu m-ar prigoni. Dar sunt prigonit pentru că îmi pasă suficient pentru a sta pentru adevăr."

Pavel întotdeauna a spus lucrurilor pe nume. Putem vedea dedicarea lui emoțională pentru adevăr în discursurile lui verbale împotriva celor preocupați de problema tăierii împrejur. „Şi schilodească-se odată cei ce vă tulbură!" a scris el în Galateni 5:12. Termenul „schilodească-se" folosit în versiunea King James înseamnă „a castra". Pavel a vrut să spună, „dacă aceşti învățători falşi cred că puțină mutilare a trupului ne face pe noi neprihăniți, atunci de cesă nu meargă până la capăt şi să înceapă cu ei înşişi

dacă tot sunt la ea!" O paralelă modernă pentru declarația lui Pavel poate fi, „Doresc ca aceia care vă spun că neprihănirea vine prin botez să meargă până la capăt şi să se înece!" Pavel şi-a dat drumul la sentimentele lui față de cei ce îndrăznesc să se ferească de evanghelia glorioasă a harului.

Gândiți-vă cât de bolnavi de inimă l-a făcut pe apostol aceste evenimente. Aici exista o părtăşie în care Duhul lucra, unde oamenii îl iubeau pe Dumnezeu şi unii pe alții. Exista unitate şi entuziasm în Domneul până când aceşti învățători falşi au ajuns pe scenă. Cu prezentarea propriei lor versiuni a evangheliei, ei au creat diviziune iar apoi faptele au început să se să dezvolte. Dragostea şi părtăşia minunată pe care acest trup le-a cunoscut curând a devenit doar o amintire distantă. Nu e de mirare că denunțarea lui Pavel a învățăturilor lor a fost atât de directă!

Mulțumim, Pavel!

Noi cei care am ajuns la harul mîntuitor şi glorios al lui Isus Hristos îi datorăm lui Pavel o măsură mare de mulțumiri. Dacă nu ar fi fost el, multe din biserici ar fi devenit parte doar a unei alte secte iudeice. Dar a fost Pavel cel ce a stat ferm şi i-a format pe noii credincioşi în harul lui Isus Hristos. Poziția lui l-a costat ceva. El a fost persecutat şi batjocorit şi a suferit împotriviri vicioase în cea mai amre parte a lucrării lui de slujire. Dar a meritat. La sfârşitul vieții lui el a putu scrie aceste cuvinte tulburătoare, „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui" (2 Timotei 4:7,8).

Fie ca Dumnezeu să ne dea harul de a sta în picioare pentru adevăr şi înțelepciunea de a-l împărtăşi în dracoste. Fie ca El să ne ajute să rămânem tari în Isus Hristos şi în cunoaştere adevărului. Fie ca noi să realizăm profunzimea incredibilă a binecuvântărilor şi libertății pe care Dumnezeu ne-a dat-o din belşug. Şi fie ca noi să expermentăm aceste binecuvântări zilnic pe măsură ce umblăm în dragostea minunată a lui Dumnezeu, rămânând tari în harul Său glorios.

13
Membrii ai Familiei Regale

Ca şi copil, te-ai întrebat vreodată cum ar fi să fi fost născut într-o familie regală? Aceia dintre noi care venim din medii mai sărace poatecă am petrecut ceva timp visând la cum ar fi să fim bogați.

Poate că nu evnim din familii bogate, dar Biblia o spuen clar că din cauza relației noastre cu Hristos, noi suntem făcuți un popor spiritual de urmaşi prin credință. După cum scrie Pavel în galateni 3:29, „Şi dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moştenitori prin făgăduință". Când ne urmărim adevărata noastră origine, descoperim că identitatea noastră nu mai este cu rădăcini în Europa sau Asia sau Africa. Prin har putem să urmărim adebvărata noastră linie din Hristos, împlinirea promisiunii lui Dumnezeu față Avraam. Iar din cauza acestei relații speciale, noi suntem acum moştenitori chiar a împărăției lui Dumnezeu.

Ce este un moştenitor?

Un copil de şase sau şapte ani care primeşte o moştenire mare este, tehnic vorbind, o persoană foartă bogată. Totuşi până când acest copil atinge vârsta majoratului, după cum este stipulat în testamentul lăsat de părinții lui, nu se diferă deloc în mod practic de un slujitor angajat în casa lui. Cu siguranță toate nevoile fizice ale moştenitoruli vor fi împlinite, dar el nu va avea nici o autoritate să decidă cum să fie folosită moştenirea lui până cânt atinge vărsta.

Situația vieții unui moştenitor nu s-a schimbat considerabil din timpul lui Pavel. Pavel a scris, „Dar câtă vreme moştenitorul este nevrâsnic, eu spun că nu se deosebeşte cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este sub epitropi şi îngrijitori până la vremea rânduită de tatăl său." (Galateni 54:1,2). Pavel explică că un moştenitor se află sub autoritatea unui administrator caruia i-a fost dată o deplină responsabilitate pentru a avea grijă de avere. Tipic, un păzitor deasemenea va fi numit pentru a supraveghea creşterea copilului şi să îl învețe ce este cine şi ce este rău până când creşte să fie un adult.

În societatea romană, un băiat era socotit copil până când era în vârstă de 7 ani. De la această vârstă până la 17 ani lui i se dădea o altă robă fără banda violetă pentru a indica că el ar trebui considerat un bărbat. Totuşi, până când nu atingea vârta de 25 de ani el nu se bucura de dreptul legal să se implice în treburile aferilor.

Lucrurile erau cumva mai simple în cultura iudeică. La vârsta de 12 ani, un băiat trecea printr-o ceremonie cunoscută ca un bar mitzvah, în care devenea ăe deplin numit „fiu al legământului". Tatăl băatului se ridica şi făcea o rugăciune de mulțumiri că nu mai era el responsabil de acțiunile fiului său. Băiatul în schimb făcea o rugăciune în care accepta responsabilitate personală pentru el ca şi bărbat.

Pavel foloseşte aceste tranziții bine cunoscute către majorat pentru a ilusta relația legii pentru oamenii lui Dumnezeu. Când Israel a fost pus sub lege, el a fost făcut moştenitorul promisiunilor lui Dumnezeu. Totuşi atâta timp cât națiunea a fost sub lege, promisiunile moştenirii lor glorioase nu au fost împlinite. Ei au aşteptat ziua numită „împlinirea vremurilor" când Dumnezeu va împlini fiecare promisiune prin Fiul Său. Până în acel

moment, Israel a fost foarte mult ca un copil sub controlul guvernator al legii.

Robia legii

Legea a acoperit fiecare aspect al vieții de zi cu zi, de la dietă la tranzacțiile de afaceri la relațiile maritale. Legea exercita o supraveghere strictă aupra poporului lui Dumnezeu până în momentul în care ei „absolveau" de la copilărie la majorat, când în cele din urmă au putut să se bucure de beneficiile depline a moştenirii promise lor. Promisiunea unei noi şi minunate relații cu Dumnezeu prin venirea lui Mesia a fost dată Israelului, şi totuşi această promisiune nu a putut fi împlinită până în momentul stabilit de Tatăl.

Legea a furnizat un cadru pentru persoanele individuale şi pentru societate ca să trăiască în ordine şi armonie. Dacă asemenea îndrumări sunt tot ceea ce noi avem în relația noastră cu Dumnezeu, noi ne aflăm într-o formă a robiei. Deaceea a scris Pavel, „Tot aşa şi noi, când eram nevrâsnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii" (Galateni 4:3).

Legea nu a putut niciodată să ne ducă
în viața bogată, deplină şi liberă
pe care Duhul Sfânt
o doreşte pentru noi.

Când Pavel se referă la „Învățăturile începătoare ale lumii", el vorbeşte despre ceea ce noi am numi lucrurile de bază ale vieții. Legea lui Moise a fost destul de efectivă în ceea ce priveşte aceste „să faci şi să nu faci" fundamentale de trăire zilnică.

Întotdeauna am găsit ironic faptul că primul consiliu al bisericii (descris în Fapte 15) a avut de-a face atât de tare cu întrebarea unui cod complex de comportament care să guverneze viața credincioşilor. Chiar dacă au concluzionat că credincioşii nu mia erau obligați la urmarea robească a unui cod extern de comportament, există încă multe biserici astăzi care caută să impună un control similar asupra oamenilor lor.

Am crescu într-o biserică care credea că are un mandat divin ca să le spună femeilor cum ar trebui să se îmbrace sau ce era potrivit sau ne potrivit în coafuri. Liderii deasemenea păreau să creadă că ei au avut o revelație a părerii lui Dumnezeu despre machiaj. Ca şi copii, ni se dădeau porunci nesfârşite despre ceea ce puteam face şi ce nu. Nu aş merge aşa de departe să spun că biserica ne-a pus înapoi sub legea lui Moise, dar ea a pus o asemenea încărcătură de condamnare şi şi robie asupra mea încât nu puteam să mă ridic de sub greutatea ei. Mă pocăiam constant pentru că pur şi simplu nu puteam trăi după standardele pe care ei le-au pus.

Legea nu a putu niciodată să ne ducă în viața bogată, deplină şi liberă pe care Duhul Sfânt o doreşte pentru noi. Ea aduce doar vină, condamnare, şi frustrare. Din fericire, legea nu este sfârşitul povestirii.

Când a sosit vremea

În vremurile lui Pavel, procedurile legale de a guverna asupra garantării unei moşteniri erau foarte precise. Când un copil atingea vârsta de maturitate specificată în testament, nu mai era nevoie de un supraveghetor sau un administrator să exercite supravegherea. Moştenitorul putea primi ceea ce i-a fost promis direct când atingea vârsta la „împlinirea vremii".

Pavel a avut acest lucru în minte când a scris, „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimes pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege" (Galateni 4:4). De când Isus a venit, noi putem experimenta plinătatea binecuvântărilor pe care Dumnezeu ni le-a promis. Dar nu mai există altă umbră de însemnătate pentru acest popor a „împlinirii vremii". Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu a îngăduit poporului Său să trăiască sub lege aproape 1400 de ani înainte ca să îl trimită pe Fiul Său? Să fiu sincer, s-ar putea ca niciodată să nu înțelegem pe deplin timpul lui Dumnezeu. Căile Lui nu sunt ale noastre, iar gândurile lui nu sunt gândurile noastre. Dar dacă aruncăm o privire scurtă în istorie, putem vedea multe motive vizibile de ce vremea ajungeii lui Isus pe scena umană a fost special de oportună.

În primul rând, Hristos s-a născut într-o zonă neprecedată de pace. Peste 13 ani înainte de naşterea lui Hristos şi pe tot cuprinsul vieții sale, porțile templului lui Ianus din Roma au fost închise. Ori de câte ori Roam mergea la război, acest templu erau plin de închinători rugându-se lui Ianus pentru victorie. Dar în era lui Hristos, clasica Pax Romana avea loc.

Roma deasemenea a făcut progrese mari către transport, creind um model bun de drumuri de-a lungul imperiului. Iar greaca, olimbă clară, specifică, expresivă şi remarcabilă a devenit limab universală sub domnia romană.

Toți aceşti factori au contribuit la împrăştierea rapidă a evangheliei în primul secol.poate foarte bine să fie faptul că Dumnezeu a aşteptat acest moment strategic pentru ca mesajul dragostei şi iertării Sale pentru toată omenirea să se poată bucura de un impact pe tot cuprinsul lumii.

Observați că deasemenea Pavel a vorbit despre Hristos ca fiind trimis de Tatăl, implicând nu numai eterna preexistență a lui Hristos, dar că Isus a venit pentru un scop anume. Isus a fost trimis în această lume pentru a completa răscumpărarea umanității. El a venit pentru a stabili un nou legământ prin care oamenii să se poată apropia de Dumnezeu în intimitate şi să intre în plinătatea binecuvântărilor Lui promise.

Pavel deasemenea ne spune că Isus a fost „născut din femeie, născut supt lege". Această referință la naşterea din fecioară face o aluzie puternică la prima prima promisiune a lui Mesia dată în Scripturi. În geneza 3:15, Dumnezeu a promis că sămânța femeii îi va zdrobi capul şarpelui, distrugând faptele morții şi despărțirii de Dumnezeu pe care Satan le-a adus în Grădina Edenului. Isus deasemenea a fost „născut subpt lege", o amintire că Hristos a fost născut un evreu şi a fost trimis mai întâi să răscumpere poporul evreu. El a venit ca poporul lui Dumnezeu să poate atinge maturitatea săirituală şi să se bucure de întreaga lor moştenire spirituală. Doar prin Isus ei vor primi moştenirea de la Tatăl ceresc.

Ce mai tătic!

Adesea îmi lipseşte o dragă sfântă plecată dintre noi pe nume Iva Newman care a fost implicată în Capela Calvarului de la început. Această femeie evlavioasă a umblat cu Dumnezeu mai mulți ani decâți am trăit eu. Îmi plăcea să o ascult rugându-se. „Acum dragă Tată..." spunea ea. Oh, cât de mult iubeam asta! Ea s-a bucurat de o părtăşie apropiată, frumoasă şi intimă cu Dumnezeu. Ea se raporta lui Dumnezeu ca „Tatălui ei drag".

Ştiai că moartea şi învierea lui Hristos te-a câştigat pe tine la acel fel de relație bogată şi apropiată. Asta a arătat Pavel când a scris, „Şi pentru sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă Ava, adică Tată!" (galateni 5:6).

În acest pasaj vedem o imagine uimitoare a implicării întregii trinități în viața credinciosului: Dumnezeu Tatăl trimite Duhul Fiului Său în inimile noastre. Un pasaj paralel găsit în Romani 8:15, ne spune că duhul lui însuşi Dumnezeu aduce mărturie în duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Acest fel de relație este posibilă doar dacă experimentăm o renaştere spirituală completă. După cum însuşi Isus a spus-o, „Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut dinDuh este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‚trebuie să vă naşteți din nou'" (Ioan 3:6,7). Când suntem născuți spiritual, ne este dată puterea de a intra într-o relație intimă şi minunată cu Dumnezeu, tipificată de folosirea termenului „Ava" de către Pavel.

Ava este un termen de alintare pentru „tată". Este un cuvânt aramaic; iar dacă vizitezi Israelul chiar şi astăzi îi vei auzi constant strigând, „Ava! Ava!" ei spun „Tăticule! Tăticule!"

Isus adesea a folosit termenul. Fără îndoială că ucenicii Lui l-au auzit atât de frecvent în viața de rugăciune a Lui încât nu au mai tradus cuvântul din aramaică în greacă. Ei au conservat expresia aramaică pentru că au vrut să captiveze aceaşi căldură şi intimitate pe care Isus a împătăşit-o cu Tatăl Său.

Este intenţia lui Dumnezeu
ca noi să ajungem să îl cunoaştem pe El
ca Tatăl nostru iubitor,
chiar ca Tăticul nostru.

---

cât de minunat este să ştim că Dumnezeu doreşte aceaşi relaţie personală şi iubitoare cu noi în umblarea noastră cu El! Prea adesea noi tindem să îl vedem pe Dumnezeu ca un Crerator mare, distant şi atotputernic, dar este intenţia lui Dumnezeu ca noi să ajungem să îl cunoaştem pe El ca Tatăl nostru iubitor, chiar ca Tăticul nostru.

Unii văd acest fel de familiaritate ca lipsă de respect, totuşi este însuşi Dumnezeu cel care ne un asemenea nivel de intimitate. Îmi amintesc de un timp când am avut ocazia să mă întâlnesc cu un grup de credincioşi italieni la o întâlnire de rugăciune. De dragul mei ei s-au rugat în engleză, dar chiar şi atunci ei au continuat să se refere la Dumnezeu ca „Papa". La început am crezut că au întrecut măsura, dar într-un moment de meditare m-a făcut să-mi schimb părerea. Exista o profunzime a dragostei şi apropierii în acea expresie care suna adevărată în Scripturi.

Cât de remarcabil este faptul că acum Dumnezeu ne întâmpină în prezenţa Sa ca pe nişte dragi copii iubiţi şi nu ca pe nişte sclafi plini de frică. Nu acesta este felul în care o relaţie dintre un tată şi copiii lui ar trebui să fie? Când copiii mei vin în vizită ei nu stau drepţi, salută şi se apleacă cu frică când vorbesc cu mine. Ei nu mă abordează cu un fel de formalitate pretinsă şi spun, „O, preamărite tată, îngăduie această cerere umilă a copilului tăi în această zi". De obicei este cam aşa, „Hei, tati, am nevoie de cinci dolari. Nu am timp să îţi explic; doar dă-mi şi o să îţi spun mai târziu!"

Dumnezeu doreşte ca timpul nostru cu el să fie relaxant şi care să ne refacă inimile. El vrea ca noi să ne simţim ca acasă cu El şi să ne simţim liberi şi deschişi în relaţia noastră. Noi am putea să ne simţim deasemenea în felul acesta deoarece vieţile noastre sunt o carte deschisă înaintea Lui oricum. El ne cunoaşte mai bine decât ne cunoaştem noi.

Dumnezeu nu doreşte ca noi să avem o relaţie rece, de departe cu El. Dumnezeu doreşte ca noi să cunoaştem dragostea sa în mod personal chiar în adâncul inimii noastre. Orice expresie care comunică o asemenea apropiere este complet acceptabilă, fie că este „Tată", „Tati" sau chiar „Papa".

Tatăl ideal

Dumnezeu este Tatăl nostru în sensul cel mai pur, cel mai adevărat şi cel mai sfânt. El este Tatăl nostru în modulideal. Dumnezeu să ne ajute, cultura noastră coruptă a distrus imaginea tatălui în inimile multor copii.acest lucru este tragic. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tatăl meu evlavios, care întotdeauna m-a ajutat să mă raportez lui Dumnezeu într-un

mod foarte apropiat şi glorios. Îmi pare rău pentru oamenii care nu se pot raporta lui Dumnezeu ca unui tată în viețile lor din cauza unor exemple corupte.

Oricare a fost experiența ta, Dumnezeu dorește ca tu să te raportezi lui în în cel mai apropiat mod de părtăşie, de intimitate, şi să îl cunoşti pe El ca un Tată iubitor, neprihănit, un Tată sfânt şi curat şi căruia îi pasă. Duhul Său din inimile noastre strigă, „Ava!Tat! Tată!"

Dumnezeu este capabil să reverse asupra noastră dragostea Lui, împărțindu-ne cu dărnicie bunătatea Sa , ca noi să ajungem să îl iubim pe El tot mai mult.viața ta nu va fi niciodată completă până când scopurile lui Dumnezeu nu vor fi împlinite în tine – până când nu te raportezi lui Dumnezeu în acel mod apropiar şi personal, până când nu spui, „O, Ava!" şi să simți asta în inima ta.

Tăticilor, vă amintiți prima dată când copilul vostru a spus, „Tati"? este ceva foarte deosebit. Ai înțeles în întregime.. fetița mea era aşa de deşteaptă. Primul cuvânt pe care l-a spus a fost, „Tati". Aşa este – pe cât de clar posibil. M-am întors, am țipat, am strigat, „Ce?" Am fost trist că nu mai era nimeni în jur, pentru că cine m-ar fi crezut? Am încercat să o fac să spună din nou iar ea mi-a dat cel mai dulce zâmbet pe care l-am cunoscut – dar ea nu a mai repetat. Totuşi, l-am auzit! Curând ea l-a spus în fața tuturor iar eu eram aşa de emoționat.

În ziua în care noi pentru prima dată spunem, „O, Ava!" iae El ne aude, Dumnezeu este emoționat. Este începutul unei relații în care din inimă putem spune, „Hei, acela este Ava al meu. Acela e Tăticul meu." Minunea este că aceasta este doar începutul bogăției relației noastre cu Dumnezeu.

Moştenitori ai lui Dumnezeu

Cât de nespus de minunat este să intri într-o relație cu Dumnezeu ca „Ava" al nostru, dar acesta nu este sfârşitul poveştii. Pavel ne spune, „Aşa că nu mai eşti rob, ci fiu; şi dacă eşti fiu, eşti şi moştenitor, prin Dumnezeu"(Galateni 4.7). Prin intrarea în această relație cu Dumnezeu ca fiii Săi adoptivi, Duhul Său este acum în inimile noastre strigând, „O, Ava", noi am deveniți moştenitori ai lui Dumnezeu. Noi suntem moştenitori ai împărăției veşnice şi glorioase.

Tatăl nostru ne iubeşte atât de mult încât ne-a făcut cu generozitate moştenitorii Lui, iar această moştenire spirituală este intenționată de Dumnezeu să fie o binecuvântare foarte rală şi prezentă în viețile noastre.

Unii fac greşeala de a crede că un credincios trebuie să aştepte până în cer să se bucure de moştenirea lui, dar nimic nu poate fi mai neadevărat. Biblia ne spune că împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt (Romani 14:17). Noi putem să încasăm aceste binecuvântări minunate aici şi acum. Pacea lui Dumnezeu care înrtece orice înțelegere ne poate păzi mințile și inimile chiar acum. Sufletul nostru poate revărsa de bucurie nespusă şi să fie plin de glorie chiar acum. Noi putem

experimenta o eliberare de vină şi frică din cauză că am fost declarați complet neprihăniți prin credința noastră în lucrarea terminată a lui Isus Hristos.

Asta nu e tot, oamenilor!

Acestea sunt doar câteva din elementele glorioasei noastre moşteniri care deja este a noastră pentru că Dumnezeu ne-a făcut împreună moştenitori ci Isus. Noi putem intra în locul cu cele mai mari binecuvântări din cauza dragostei minunate şi a harului „Tăticului" nostru ceresc.

Şi totuşi, asta nu este tot. Isus a spus că vine o zi când va spune celor de la dreapta Sa, „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moşteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii" (matei 25:34). Eu sunt un moştenitor al lui Dumnezeu; eu sunt fiul adoptat de Rege. Decă dacă Tatăl meu este Regele universului, acest lucru mă face pe mine Prințul Charkes!

Lucrul acesta deasemenea te face un prinț al prinților. Te face un moştenitor al împărăției – împărărția pe care Dumnezeu doreşte ca tu să o împarți cu El şi să te bucuri de o lume fără sfârşit. Iar atunci vor fi împlinite scopurile lui Dumnezeu pentru om, când omul este restaorat în această părtăşie deplină, completă, intimă cu Dumnezeu.

Inimile noastre pot revărsa de mulțumiri pentru căldura şi siguranța pe care noi acum o simțim cunoscând dragostea lui dumneueo fără limite şi preocuparea Lui pentru noi. Ce putere există în cunoştința sigură că El va avea grijă de noi, va veghea asupra noastră, şi ne va ține în dragostea Sa. Putem trăi cu încredere şi să fim siguri că avem un Tată care este pentru noi, tare în spatele nostru la fiecare pas pe drum, dându-ne resurse nărețe ca noi să putem umbla cu El în noutatea vieții.

„Ava" al nostru s-a dedicat ca să ne păzească de cădere şi să ne prezinte fără pată înaintea prezenței Lui şi plini de bucurie (Vezi Iuda 24). El ne-a dat înfierea şi o moştenire nepieritoare prin Isus Hristos Domnul nostru. Nu pentru că noi o merităm. Toate acestea au fost făcute posibil doar prin bogata sa milă şi har.

Cât de minunat este că atunci când noi suntem născuți din nou descoprim într-un fel unic că am devenit atât bogați spiritual cât şi membrii ai roialității în cel mai bun şi adevărat sens al cuvântului. Din cauză că suntem copii ai lui Dumnezeu, noi am fost făcuți prinți şi prințese ale împărăției. Din cauza a ceea ce Hristos a făcut pentru noi, vom primi o moştenire care este nepieritoare şi neîntinată şi care nu va trece – şi ea aşteaptă pe fiecare dintre noi să ne bucurăm pentru toată veşnicia.

14

Singura noastră responsabilitate

Mesajul Noului Testament este simplu, direct, şi de negreşit. Suntem mântuiți prin harul lui Dumnezeu doar prin credință, nu pe baza oricărei fapte bune pe care am făcut-o. Singura responsabilitate a creştinului este să creadă în dragostea şi harul pe care Dumnezeu le oferă gratis.

Acest mesaj clar este în contrast mare cu învățăturile celor care vor ca noi să ne încredem în Hristos şi să ne supunem anumitor reguli sau să practicăm anumite ritualuri. Aceşti învățători numesc mesajul lor o evanghelie, dar ea nu este cu adevăra o veste bună deloc. Ei pretind că pentru a fi acceptați de Dumnezeu, noi trebuie să facem fapte potrivite. Legea şi faptele sunt puse umăr la umăr cu harul ca un tichet cu două părți pentruneprihănire. În contra acestor învățători, Noul Testament insistă că nu legea sau faptele sunt cele care ne fac neprihăniți, ci harul lui Dumnezeu şi răspunsul credinței noastre.

Avem de-a face cu o situație clasică „ori-ori". Neprihănirea trebuie să vină ori prin credința doar în Hristos, sau prin păzirea perfectă a legii lui Dumnezeu. Starea corectă înaintea lui Dumnezeu prin credință sau mântuirea prin fapte se exclud reciproc. Când căutăm neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, noi trebuie să alegem şi să nu căutăm pentru un teren de mijloc de compromitere.

Avraam a fost un bărbat care L-a crezut simplu pe Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a socotit neprihănit. Noi stăm pe acelaşi teren ca şi Avraam şi suntem moştemitori a aceleiaşi binecuvântări şi promisiuni de care s-a bucurat el. Acest loc privilegiat vine doar prin credință,nu prin supunere față de un cod de legi sau de un set de reguli. Dacă căutăm să fim neprihăniți înaintea lui Dumnezeu prin faptele noastre, în loc de prin credință, ne aflăm sub un blestem ne există excepții de la reguă.

Dacă privim la lege ca speranța noastră de asiguare înaintea lu Dumnezeu, singura cale prin care putem cunoaşte siguranța este prin păzirea fiecărei porunci fără nici o greşeală. „Blestemat este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă" (Galateni 3:10). Acest lucru înseamnă că noi niciodată nu vom putea şti dacă suntem mântuiți până nu murim, şi cine ar putea tră cu acest fel de presiune?

Imaginează-ți că ai trăit o viață perfectă, păzind fiecare poruncă, niciodată nu ai făcut o acțiune greşită. Într-o zi, decizi să treci strada când este semnul de trecere este aprins. Dintr-o dată, un şofer trece pe lumina roşie şi te trânteşte jos. Când te uiți cum maşina lui drece pe deasupra capului tău, tu îți ridici pumnul iar cuvintele tale de plecare din această lume sunt sesizările tale despre obiceiul de conducre al acestui idiot. În acel fapt mic, tu ai ratat-o. Ai căzut din perfecțiune. Ai păcătuit – iar Biblia spune că plata păcatului este moartea.

Poate că eşti capabil să păzeşti perfect nouă dintre poruncile lui Dumnezeu, dar dacă ai căzut la cea cu numărul zece, ai ratat ținta. Ai păcătuit. Iar vestea rea este, că dacă nu păzeşti întreaga lege şi să faci to

ceea ce este scris în ea, tu eşti vinovat.. nu contează care lege ai încălcat-o; doar un singur eşec de dă afară.

Deaceea, nu ai nici o şansă să fi declarat neprihănit pe baza bunătății tale. Eşti deja dat afară. Ai ratat deja. La tot ceea ce te poți aştepta este belstemul legii. Să fi socotit neprihănit prin fapte bune este imposibil pentru că ele se bazează pe eforul uman imperfect.

Din contră, calea neprihănirii adevărate şi a binecuvântării este calea credinşei pentru că ea se bazează nu pe efortul tău ci pe marea milă a lui Dumnezeu şi a harului îmbelşugat îndreptate către tine în Isus Hristos. Chiar dacă ai ratat – chiar dacă nu ai reuşit să fi neprihănit prin eforturile tale – Dumnezeu te-a socotit neprihănit prin Fiul Său. Isus a luat responsabilitatea căderii tale din standardele lui Dumnezeu şi a plătit pedeapsa pe care o datorai dar niciodată nu ai putut-o plăti. El îşi dă neprihănirea Sa perfectă dacă vei crede doar în El şi să îşi pui credința ta în El. Iar acum, fiind făcut drept cu dumnezeue prin El, tu eşti un beneficiar al tuturor binecuvântărilor minunate a lui Dumnezeu.

O eroare tragică

Una dintre erorile cele mai tragice pe care biserica le poate face este de a pune accentul pe lunca pe care credincioşii ar trebui să o facă pentru Dumnezeu. De cât de multe ori ați auzit predici grele, condemnatoare care îți soun, „trebuie să te rogi mai mult! Trebuie să dai mai mult! Trebuie să mărturiseşti mai mult, sau să îți citeşti Biblia mai mult, sau să îl slujeşti pe Dumnezeu cu ceva mai mult devotament!" De cât de multe ori te duci la biserică cîutând încurajare şi auzi doar despre eşecuri şi cât de dezamăgit este Dumnezeu de tine?

Ultimul lucru de care am nevoie este ca cineva să pună asupra mea o povară grea cea a eşecurilor mele. Nimeni nu trebuie să îmi spună că nu mă rog destul sau că nu îmi citesc Biblia destul sau că nu îi dau lui Dumnezeu destul. Tot ceea ce primesc de la acele mesaje este un complex mare de vină. Frustrările mele cresc pentru că chiar doresc să îl iubesc pe Dumnezeu mai mult, să mă rog mai mult, să am o părtăşie mai profundă cu El. Când ne punem atenția pe zonele de eşec, noi sfârşim prin a crea creştini înfrânți, descurajați care renunță şi abandonează cursa.

Ce mesaj diferit vedem atuncic ând ne întoarcem la Noul Testament! El subliniază nu numai ce trebuie să facem pentru Dumnezeu, dar ceea ce Dumnezeu deja a făcut pentru noi. Ceea ce facem pentru Dumnezeu nu poate niciodată să fie destul. Eforturile noastre la neprihănire sunt întotdeauna împiedicate de imperfecțiunea noastră. Dar ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi este perfect, frumos, complet, şi fantastic. Cât de trist este că noi am întors ecuația şi în mod constant ne agățăm de respnsabilitatea noastră în loc de harul minunat al lui Dumnezeu! De aceea vedem atât de mult că biserica se află pe punctul de a muri. Nu aven nevoie

de cineva care să ne amintească de eşecurile noastre, pe cât de mult avem nevoi de cineva să ne arate calea de ieşire. Avem nevoie de har, nu de vină.

Unicul tău serviciu

Dumnezeu ți-a dat o singură responsabilitate: să crezi în promisiunea Sa. Te poți bucura de binecuvântarea relației cu Dumnezeu chiar dacă nu te rogi destul, sau nu dai destul, sau nu sacrifici destul din cauza credinței tale în ceea ce Dumnezeu deja a făcut pentru tine.

Dumnezeu L-a făcut pe Isus să fie păcat pentru ca tu să fi făcut neprihănirea lui Dumnezeu prin El. Isus îți dă neprihănirea Lui când tu simplu îşi pui credința ta în lucrarea pe care El a făcut-o pentru tine. Lucrarea lui este în întregime a harului.

Pavel a deschis scrisoarea sa către galateni cu salutul „Har vouă". El a încheiat cu, „Fraților, harul Domnului Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin." Binecuvântarea Lui ia o însemnătatea profundă în lumina atenției scrisorii asupra harului glorios al lui Dumnezeu. Harul lui Isus, nu legea lui Moise, era nevoia cea mai mare a galatenilor. Să umble în puterea Duhului Său, nu în efortutile inutile ale firii, era chemarea lor.

Cum au răspuns galatenii? Nu ne este spus. Poate că din cauză că întrebarea ridicată în Galatia este întotdeauna una deschisă. Te vei baza pe neprihănirea ta, sau te vei încrede în provizia plină de har a lui Dumnezeu? Vei rămâne în mesajul simplu al mântuirii prin har prin credință? Sau vei adăuga propria ta listă de fapte de neprihănire lucrării terminate a lui Hristos? Vei umbla în firea pământească sau în Duhul? Sau vei căuta aprobarea şi răsplata lumii acesteia pentru ca tu să te slăveşti în firea ta?

Acestea sunt chestiuni cu care fiecare credincios din orice generație în cele din urmă trebuie să se lupte cu ele. Răspunsul pentru care vei sta în picioare va face diferența dintre pace şi frică, mândrie şi adevărata umilință, chiar dintre viața spirituală şi moarte.

Fie ca să stai fără să te clatini pentru harul lui Isus Hristos. Fie ca tu să nu fi mişcat de dorința înşelătoare de a face pe plac oamenilor. Fie ca tu să te gîndeşti la cer încât să fi cel mai bun pământean, ținând cuvântul vieții într-o lume întunecată şi fără speranță. Şi fie ca tu să aduci glorie acelei zile pentru ceea ce Isus a făcut pentru tine, şi doar atât.